

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Отражения

НОРА РОБЪРТС ОТРАЖЕНИЯ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Какво знае Линдзи Дън за любовта? Тя е родена да танцува и целият ѝ живот е отдаден на балета — репетиции, представления, уроци. Дори и сега, когато ръководи танцовата школа в своето малко градче, в душата си Линдзи продължава да е балерина.

Племенницата на Сет Бениън, неотдавна загубила родителите си е очарована от своята учителка. Сет също. Ала той не е сигурен дали да разреши на момичето да поеме пътя на професионалния балет с цялото му напрежение и ограничения. И съвсем не е сигурен дали Линдзи ще посвети живота си на танца, или ще избере танца на живота...

ПЪРВА ГЛАВА

Вятърът носеше тъмни облаци по небето и свиреше през листата. Дърветата по пътя изглеждаха вече повече жълти, отколкото зелени, и в тях започваха да се долавят огненочервени и алени краски. Бе септември, точно когато лятото преминава в есен. Последните слънчеви лъчи в късния следобед се просмукваха между облаците и хвърляха коси отблясъци по шосето.

Въздухът миришеше на дъжд и Линдзи вървеше бързо, защото знаеше, че облаците всеки момент могат да надделеят. Вятърът развяваше пред лицето ѝ сребристорусите коси и тя с раздразнение ги отмяташе. Щеше да е по-разумно да ги бе оставила прибрани в стегнат възел на врата.

Ако не бързаше толкова, разходката щеше да ѝ достави удоволствие. Щеше да се наслаждава на първите признаци на есента и на наближаващата буря.

Сега обаче бързаше и се чудеше какво още може да се развали.

През трите години, откак се бе върнала в Кънетикът да преподава, бе имала доста тежки моменти.

Но това бе вече много. Спукан водопровод в залата, четиридесет и пет минутна лекция от свръхамбициозна майка за успехите на детето ѝ, два скъсани костюма и разстроен стомах на една от ученичките — връх на тези дребни неприятности бе темпераментната ѝ кола. Когато завъртя ключа на запалването, тя както обикновено започна да кашля и ръмжи, ала не се овладя, а си остана там да трепери, докато Линдзи накрая призна поражението си. Тази кола, помисли тя с печална усмивка, бе горе-долу на нейната възраст, и също толкова уморена.

Погледна без особена надежда под капака на двигателя, стисна зъби и пое пеша по четирикилометровия път от залата към дома.

Разбира се, призна си Линдзи, докато се бореше с километрите, би могла да извика някого. Въздъхна. Причината бе в гнева ѝ, който след десет минути бърз ход се поохлади. Нерви, каза си. Просто бе нервна заради рецитала довечера. Не, поправи се, всъщност не заради

рецитала. Момичетата бяха готови, на репетициите бяха без грешка, а най-малките бяха достатъчно сладки, та грешките да нямат значение. Моментите преди и след рецитала изтощаваха Линдзи. И родителите.

Знаеше, че някои ще са недоволни от ролите на децата си. Още повече щяха да се опитват да я накарат да ускори обучението. Защо тяхната Павлова още не танцува на палци? Защо балерината на госпожа Джоунс има по-голяма роля от дъщерята на госпожа Смит? Не е ли време Сю да премине в следващия курс?

Често обясненията на Линдзи върху анатомията, растежа на костите, издръжливостта и определянето на подходящия момент предизвикваха само нови предложения. Обикновено ги възпираше със смесица от ласкателства, упорство и сплашване. Гордееше се със способността си да се справя с амбициозни родители. Всъщност, не беше ли и собствената ѝ майка точно такава?

Най-много от всичко Мей Дън бе искала да види дъщеря си на сцената. Самата тя бе късокрака, ниска и набита. Но имаше душа на балерина. Само благодарение на силното си желание и упоритите тренировки си бе осигурила място в ансамбъла на балета на малка пътуваща трупа.

Мей се бе омъжила почти трийсетгодишна. Примирила се, че никога няма да изпълнява главни роли, за малко се бе насочила към преподавателското поприще, ала собствените ѝ неудачи я правеха лош учител. Раждането на Линдзи бе променило всичко. Тя никога нямаше да може да бъде прима балерина, но дъщеря ѝ можеше.

За Линдзи уроците по балет бяха започнали на петгодишна възраст, под зоркото наблюдение на майка ѝ. Оттогава животът ѝ бе водовъртеж от репетиции, рецитали, балетни пантофи и класическа музика. Диетата ѝ педантично се следеше, а ръстът ѝ бе предмет на неспирен кошмар, докато стана ясно, че метър и петдесет и осем е най-много, до което ще стигне. Мей бе доволна. Палците добавяха петнайсет сантиметра към ръста, а една висока балерина трудно си намираше партньор.

Линдзи бе наследила ръста на майка си, ала за гордост на Мей тялото ѝ бе тънко и крехко. След кратък период на непохватност тя разцъфна в девойка с красотата на кошута — нежна руса коса, млечнобяла кожа, тъмносини очи и тънки, естествено извити вежди. Изящното ѝ телосложение скриваше силата, постигната след

дългогодишни тренировки. Ръцете и краката ѝ бяха стройни, с дългите мускули на класическа танцьорка. Всички молитви на Мей бяха чути.

Линдзи изглеждаше като истинска балерина, а имаше и талант. На Мей не ѝ трябваше учител, за да потвърди това, което самата тя виждаше. Дъщеря ѝ имаше координацията, техниката, издръжливостта и способностите. И нещо повече, имаше сърце.

На осемнайсет години Линдзи бе приета в една нюйоркска труппа. За разлика от майка си, тя не остана в ансамбъла. Издигна се до солистка, а после, в годината, когато навърши двайсет, започна да получава главни роли. В продължение на почти две години изглеждаше, че мечтите на Мей са се сбъднали. После, без никакво предупреждение, бе принудена да напусне и да се върне в Кънетикът.

От три години професията ѝ бе учителка по балет. Въпреки че майка ѝ бе непримирима, Линдзи бе настроена по-философски. Тя все още беше балерина. Това никога нямаше да се промени.

Облаците отново се сгъстиха и скриха слънцето. Линдзи потрепери и съжали, че не се бе сетила да си вземе якето. То лежеше на предната седалка на колата ѝ, където го бе захвърлила в яда си. Сега ръцете ѝ бяха голи, покрити само до раменете от тънкото светлосиньо трико. Бе навлякла джинсите си, но мислеше с копнеж за якето. И тъй като мисленето не я стопли, тя ускори ход, после се затича. Мускулите ѝ веднага откликнаха. В движенията ѝ имаше плавност, грация — инстинктивна, а не търсена. Бягането започна да ѝ доставя удоволствие. В природата ѝ бе да преследва удоволствието и да го постига.

Дъждът започна внезапно, сякаш някаква ръка бе дръпнала ръчката. Линдзи спря и се вгледа в кипящото черно небе.

— Какво още? — попита тя.

Отговори ѝ басовият рев на гръмотевица.

Позасмя се и тръсна глава. Къщата на Мурфийлдови бе отсреща. Линдзи реши да направи това, което би трябвало да направи още в самото начало — да помоли Анди да я закара до вкъщи. Обгърна раменете си с ръце и тръгна да пресича шосето.

От острия сигнал на клаксона сърцето ѝ подскочи в гърлото. Рязко обърна глава и мярна приближаващата се през пелената от дъжд кола. Моментално отскочи назад, подхлъзна се на мокрия паваж и се приземи с плясък в една плитка локва.

Стисна очи и чу писъка на спирачките, буксуването на гумите. Преди години, помисли тя, докато студената влага се просмукваше през джинсите ѝ, би се засмяла на такава случка. Ала не и сега. Ритна яростно и вдигна малък фонтан от пръски.

— Да не сте побъркана?

Линдзи чу вика през дъжда и отвори очи. Над нея се бе надвесил ядосан мокър гигант. Или дявол, помисли тя и го изглежда подозрително. Бе облечен целия в черно. Косата му също бе черна, лъскава и мокра, подчертаваща загоряло, ъгловато лице. Имаше нещо сатанинско в това лице, може би тъмните вежди, които леко се издигаха към краищата. Може би странный контраст на очите, светлозелени, извикващи спомена за море. А в момента те бяха бесни. Носът му бе дълъг и доста остър и допринасяше за ъгловатото изражение на лицето. Дрехите му бяха прилепнали от дъжда и очертаваха стегнато, добре сложено тяло. Ако не бе толкова погълната от лицето му, Линдзи би му се възхитила професионално. Сега обаче само безмълвно се взираше в него.

— Ранена ли сте? — настоя той, като не получи отговор на първия си въпрос. В гласа му нямаше загриженост, само сдържан гняв. Линдзи тръсна глава и продължи да го гледа. С нетърпелива ругатня мъжът я хвана за раменете и я вдигна във въздуха.

— Не гледате ли къде вървите? — избухна той, бързо я разтърси и я пусна.

Не бе чак такъв гигант, както ѝ се бе сторило. Бе висок, наистина — може би трийсетина сантиметра повече от нея — но едва ли някакъв смазващ великан или сатанинско привидение. Линдзи започна да се чувства по-скоро глупава, отколкото уплашена.

— Ужасно съжалявам — подзе тя. Бе ѝ съвсем ясно, че е виновна и бе напълно готова да го признае. — Наистина погледнах, но...

— Погледнахте? — прекъсна я мъжът. Нетърпението в тона му едва прикриваше по-дълбокия, овладян гняв. — В такъв случай може би е добре да започнете да си носите очилата. Сигурен съм, че баща ви е платил доста пари за тях.

Проблесна светкавица и разцепи с бяла мълния небето. Линдзи бе възмутена не толкова от думите, колкото от тона му.

— Аз не нося очила — отвърна тя.

— Значи може би трябва да носите.

— Очите ми са съвсем добре — Линдзи отметна прилепналата към очите ѝ коса.

— Тогава трябва да знаете, че не бива да вървите по средата на улицата.

Дъждът се стичаше по лицето ѝ, а тя се чудеше как не се превръща в пара.

— Извиних ви се — отсече Линдзи и сложи ръце на кръста си. — Или поне бях започнала да се извинявам, преди да се нахвърлите върху мен. Ако очаквате да се просна по корем пред вас, забравете го. Ако не бяхте натиснали така клаксона, нямаше да се подхлъзна и да падна в тази глупава локва — опита се безуспешно да избърше панталона си. — Предполагам, че и през ум не ви минава да се извините.

— Не — отвърна той спокойно. — Не ми минава. Едва ли аз съм виновен за вашата тромавост.

— Тромавост — повтори Линдзи. Очите ѝ се разшириха. — Тромавост! — вторият път гласът ѝ изтъня и прекъсна. За нея нямаше по-отвратителна обида. — Как смеете!? — би могла да понесе падането в локвата, би могла да понесе грубостта му, ала не би приела това. — Вие сте най-жалкото подобие на мъж, което съм срещала! — лицето ѝ пламтеше от ярост. Тя нетърпеливо отметна косите, които дъждът продължаваше да набива в очите ѝ, сияещи невероятно сини на зачервеното ѝ лице. — Едва не ме убихте, изплашихте ме до смърт, блъснахте ме в локвата, накарахте ми се като на някакво късогледо дете, а сега, сега имате нахалството да ме наричате тромава!

При тази страстна реч извитите му вежди се повдигнаха.

— Щом подхожда... — измърмори мъжът и за неин ужас я хвана за ръката и я повлече след себе си.

— Какво правите? — възмути се Линдзи. Опитваше се да говори високомерно, но прозвуча по-скоро като изпискване.

— Измъквам ви от този проклет порой — той отвори вратата на колата откъм мястото на шофьора и безцеремонно я блъсна вътре. Линдзи машинално се отмести да му направи място. — Не мога да ви оставя под дъжда — отсече грубо мъжът, седна до нея и захлопна вратата. Бурята шибаше прозореца.

Той прокара пръсти през гъстата си коса, която сега бе прилепнала към челото му, и Линдзи моментално бе завладяна от ръката му, с широка длан и дълги като на пианист пръсти. Почти

изпита съчувствие към затруднението му. Ала в следващия момент мъжът обърна глава и това бе достатъчно, за да изтрие всякакво съчувствие.

— Къде отивахте? — въпросът бе отсечен, като към дете.

Линдзи изправи мокрите си, измръзнали рамене.

— У дома, на около километър и половина направо по пътя.

Той я изгледа внимателно и отново вдигна вежди. Мокрите ѝ коси висяха край лицето. Миглите ѝ бяха потъмнели и извити без помощта на спирала, обграждайки почти потресаващо сини очи. Устните ѝ бяха нацупени, но това очевидно не бяха устни на дете, за каквото отначало я бе помислил. Макар и неначервени, това бяха определено женски устни. В откритото лице имаше нещо повече от обикновената красота, ала преди да бе успял да го определи, Линдзи потрепери и го разсея.

— Ако ще излизате на дъжда — забеляза мъжът и посегна към задната седалка, — трябва да се облечете както подобава. — Хвърли в скута ѝ едно кафяво яке.

— Не ми трябва — започна тя, но трябваше да спре, за да кихне два пъти. Стисна зъби и навлече якето, докато той запали. Потеглиха в мълчание. Дъждът барабанеше по покрива.

Изведнъж Линдзи се сети, че мъжът ѝ бе напълно непознат. Тя познаваше всички в малкото крайбрежно градче, по име или поне по физиономия, ала никога не бе виждала този човек. Едва ли би забравила такова лице. В спокойната, приятелска атмосфера на Клифсайд бе лесно да се държи непосредствено, но Линдзи бе прекарала няколко години в Ню Йорк и много добре знаеше колко бе опасно да се качи в кола на непознат. Суеверно се премести по-близо до вратата.

— Малко е късно да мислите за това сега — обади се мъжът тихо.

Тя рязко обърна глава. Стори ѝ се, ала не можеше да е сигурна, че ъгълчетата на устните му леко трепнаха. Вирна брадичка.

— Ето тук — съобщи студено и посочи наляво. — Кедровата къща с капандурите.

Колата плавно спря пред бялата ограда. Линдзи събра цялото си достойнство и отново се обърна към него с намерение ледено да му благодари.

— По-добре свалете тези мокри дрехи — посъветва я той, преди да бе успяла да проговори. — И следващия път, преди да пресичате, огледайте се и наляво, и надясно.

Тя можа само да изръмжи приглушено и да посегне към дръжката на вратата. Излезе под поройния дъжд и погледна назад.

— Хиляди благодарности! — захлопна сърдито вратата и се втурна през двора, забравила, че все още бе с якето на непознатия.

Влетя в къщата, спря, затвори очи и се опита да се овладее. Случката бе ужасно вбесяваща, но последното, което искаше, бе да трябва да разкаже цялата история на майка си. Знаеше, че лицето ѝ бе прекалено изразително. Склонността ѝ толкова видимо да изразява чувствата си бе само още едно предимство в кариерата ѝ. Когато танцуваше „Жизел“, Линдзи се чувстваше като Жизел. Публиката виждаше страданието, изписано в очите ѝ. Когато танцуваше, бе изцяло погълната от действието и музиката. Ала когато свалеше балетните си обувки и станеше отново Линдзи Дън, знаеше, че е по-разумно да не позволява на чувствата си да крещят от лицето ѝ.

Ако я видеше, че е разстроена, майка ѝ щеше да настоява за подробен отчет, само за да може накрая да я разкритикува. А в момента последното, което ѝ трябваше, бе нравоучение. Мокра и уморена, тръгна по стълбите към втория етаж. В този момент чувствата бавните, неравномерни стъпки — непрекъснато напомняне за катастрофата, която бе убила баща ѝ.

— Здравсти. Тичам горе да се преоблека — Линдзи отметна капещата коса от очите си и се усмихна на майка си, която стоеше долу, облегла ръка на парапета. Въпреки, че старателно подстриганата коса на Мей бе боядисана в неостаряващо русо и гримът ѝ бе умело поставен, ефектът се разваляше от вечното изражение на неудоволствие.

— Колата се изложи — изпревари Линдзи разпита. — Хвана ме дъждът, преди да намеря кой да ме вземе. Довечера Анди ще трябва да ме откара обратно — сети се тя.

— Забравила си да му върнеш якето — забеляза майка ѝ и се облегна тежко на парапета. Влажното време бе истинско мъчение за бедрото ѝ.

— Якето ли? — Линдзи неразбиращо сведе поглед към мокрите, прекалено дълги ръкави, които висяха от раменете ѝ. — О, не!

— Е, не се стряскай толкова — посъветва я сприхаво Мей и премести тежестта на другия си крак. — Анди ще изкара без него до довечера.

— Анди? — повтори Линдзи и едва сега разбра каква връзка бе направила майка ѝ. Реши, че ще е много сложно за обясняване. — Да, сигурно — съгласи се тя, слезе едно стъпало надолу и сложи длан върху ръката на майка си. — Изглеждаш уморена. Почива ли си днес?

— Не се дръж с мен като с дете! — сопна ѝ се Мей и Линдзи веднага замръзна. Отдръпна ръката си.

— Извинявай — тонът ѝ бе сдържан, но в погледа ѝ проблясваше обида. — Ще се кача да се преоблека преди вечеря — понечи да се обърне, ала майка ѝ я хвана за рамото.

— Линдзи... — тя въздъхна, разчела чувствата в големите сини очи. — Извинявай, днес съм в лошо настроение. Дъждът ме потиска.

— Знам — гласът на Линдзи омекна. Съчетанието от дъжд и износени гуми бе причинила катастрофата на нейните родители.

— И не мога да те гледам как седиш тук да се грижиш за мен, когато би трябвало да бъдеш в Ню Йорк.

— Майко...

— Няма смисъл — гласът на Мей отново бе остър. — Нещата няма да се оправят, докато не си там, където ти е мястото — тя се обърна и тръгна по коридора с тромавата си, неравномерна походка.

Линдзи я проследи с поглед и после пое по стълбите. Където ми е мястото, помисли тя и влезе в стаята си. Къде всъщност ми е мястото? Затвори вратата и се облегна на нея.

Стаята бе голяма и просторна, с два широки прозореца един до друг. Върху скрина, останал от баба ѝ, бе подредена колекция от мидени черупки, събрани на плажа, който бе на по-малко от два километра от къщата. В ъгъла имаше лавица, пълна с книги от детството ѝ. Избелелият персийски килим бе трофей, който бе донесла със себе си, когато напусна нюйоркския си апартамент. Люлеещият се стол бе от битака през две преки, а репродукцията на Реноар — от една галерия в Манхатън. Стаята, помисли Линдзи, отразяваше двата свята, в които бе живяла.

Над леглото висяха розовите балетни „палци“, с които бе играла при първото си професионално солово изпълнение. Тя се приближи и леко докосна атлазените панделки. Помнеше как ги бе шила, помнеше

как стомахът ѝ се свиваше от вълнение. Помнеше възторженото лице на майка си след представлението и тихото страхопочитание в погледа на баща си.

Преди един цял живот, помисли Линдзи и остави атлаза да падне от пръстите ѝ. Тогава бе вярвала, че всичко е възможно. А може би за малко наистина бе било възможно.

Усмихна се на спомена за музиката, движението и магията, за моментите, когато бе усещала тялото си без окови, волно и свободно. Реалността бе дошла по-късно, с неописуемите спазми, с кървящите крака, с изтощените мускули. Как бе възможно отново и отново да изкривява тялото си в неестествените пози, от които бе съставен танцът? Ала го бе правила, бе се докарвала до границата на способностите и издръжливостта си. Бе пожертвала себе си — тялото си и годините. Съществуваше само танцът. Той я бе погълнал изцяло.

Тя тръсна глава и се върна в настоящето. Това, напомни си Линдзи, бе много отдавна. Сега имаше други неща, за които да мисли. Смъкна мокрото яке и се намръщи. Какво щеше да прави с него?

Отново си спомни просташката грубост на непознатия. Още повече се намръщи. Е, ако си го искаше, той можеше просто да дойде да си го вземе. Един бърз поглед към материята и етикета ѝ показва, че това не бе дреха, която можеше да бъде безгрижно забравена. Но вината не бе нейна, мислеше тя, докато отиваше до гардероба да вземе закачалка. Ако не я бе вбесил дотолкова, Линдзи нямаше да забрави да му го върне.

Закачи якето в гардероба си и започна да съблича мокрите дрехи. Треперейки, облече дебел плюшен халат, затвори вратата на гардероба и си каза да забрави за якето и за мъжа, комуто принадлежеше. Те нямаха нищо общо с нея.

ВТОРА ГЛАВА

Два часа по-късно една съвсем различна Линдзи Дън посрещаше родителите. Бе облечена с ленена блуза с висока яка и широка плисирана пола, и двете в гълъбовосиньо. Косата ѝ бе сплетена и навита край ушите. Лицето ѝ бе спокойно и овладяно. Нищо не напомняше за мократа, разярена жена. Заета с рецитала, Линдзи напълно бе забравила случката в дъжда.

Столовете бяха наредени в редици и оттам родителите можеха да наблюдават изпълнението на децата си. Зад публиката имаше маса с кафе и различни сладки. Линдзи чуваше бръмченето на разговорите в залата и това я караше да си спомня за неизброимите рецитали от своето минало. Опитваше се да не бърза с ръкостисканията и въпросите, но мислите ѝ прехвърчаха към съседната стая, където двайсет и пет момиченца оправяха пачките и палците си.

Бе нервна. Под спокойната, усмихната фасада Линдзи бе не помалко нервна, отколкото преди някой от собствените си рецитали. Ала успяваше да отговаря без запъване на въпросите и почти винаги да ги предугажда, още преди да са зададени. Бе преживяла всичко това — в предучилищна група, като начинаеща, като напреднала, като солова изпълнителка. Сега тя бе преподавателката. Нямаше нито една страна на рецитала, която да не бе преминала през живота ѝ. И въпреки това бе нервна.

Тихата бетовенова соната, която бе пуснала на грамофона, бе опит не само да създаде атмосфера, а и да успокои собствените ѝ нерви. Бе глупаво, каза си Линдзи, един утвърден професионалист, един опитен преподавател да е нервен заради някакъв си най-обикновен рецитал. Но нищо не можеше да направи. Когато ставаше дума за нейната школа и нейните ученички, тя много се вълнуваше. Много държеше вечерта да премине успешно.

Усмихна се и стисна ръката на един татко, който със сигурност би предпочел да си е вкъщи и да гледа мач. Начинът, по който той се стараяше незабележимо да разхлаби вратовръзката си ѝ показваше, че

човекът не се чувстваше много удобно с нея. Ако го познаваше по-добре, щеше да се засмее и да го посъветва да я свали.

Откак преди две години бе започнала да подготвя рецитали, една от основните ѝ цели бе да не притеснява родителите. Едно от най-важните правила за нея бе, че родители, които се чувстват спокойни, са по-ентузиасирана публика, а по-ентузиасираната публика означаваше повече момичета в нейния клас. Бе създала школата чрез разговори с познати и тя все още работеше благодарение на съседски препоръки, на съвети от доволни родители към техни близки. Това сега бе нейната работа, нейното препитание и нейната любов. Смяташе се за щастлива, че за втори път през живота си бе успяла да съчетае двете неща в едно.

Разбираше, че повечето от роднините на малките балерини бяха дошли тук от чувство на дълг и бе твърдо решена да направи така, че да си прекарат добре времето. Във всеки рецитал Линдзи се опитваше не само да разнообрази програмата, а и да се постарее всяка танцьорка да получи роля, която да е най-подходяща за нейния талант и възможности. Знаеше, че не всички майки са амбициозни като нейната, не всички бащи подкрепят дъщерите си както нейният.

Ала въпреки това бяха дошли, мислеше тя, гледайки как салонът се пълни. Бяха пътували през дъжда, бяха се отказали от любимото си телевизионно шоу или от дрямката на дивана след вечеря. Линдзи отново се усмихна, трогната от вечния незабележим егоизъм на родителите, когато става дума за децата им.

Изведнъж я обзе чувството — силно, както се случваше от време на време — на щастие, че се бе върнала у дома, на задоволство, че си бе останала тук. О, бе обичала Ню Йорк, непрекъсващия пулс на живота, високите изисквания, неоспоримото вълнение. Но ѝ бяха напълно достатъчни простите удоволствия на малкото градче, на тихите улички.

Всички в залата се познаваха — или по име, или по физиономия. Майката на едно от по-големите момичета преди повече от двайсет години беше бавачка на Линдзи. Тогава имаше конска опашка, спомни си тя, като гледаше изваяната къса прическа на жената. Дълга конска опашка, вързана с пъстра панделка, която при ходене подскачаше и според Линдзи бе красива. Сега споменът я стопли и отпусна нервите ѝ.

Може би всеки в един момент трябва да напусне родния си град, помисли тя, и после да се върне вече като възрастен, независимо дали отново ще се установи там, или не. Какво откровение е да се видят през погледа на възрастния хората и нещата, които сме познавали като деца.

— Линдзи!

Линдзи се обърна да поздрави своя бивша съученичка, сега майка на едно от най-малките момичета в школата.

— Здравей, Джеки. Изглеждаш чудесно.

Джеки бе стегната и амбициозна брюнетка. Линдзи си спомни, че в гимназията тя бе член на ученическия им комитет.

— Ужасно сме нервни — призна Джеки. Говореше от името на себе си, дъщеря си и съпруга си.

Линдзи проследи погледа ѝ към другия край на залата и забеляза бившия спортен кумир, който се бе превърнал в застрахователен агент и се бе оженил за Джеки в годината, когато завършиха. Говореше с две възрастни семейства. Всички баби и дядовци са тук, помисли Линдзи с усмивка.

— Трябва да сте нервни — съгласи се тя. — Такава е традицията.

— Надявам се да се справи — продължи Джеки. — Заради нея. И толкова ѝ се иска да впечатли татко си.

— Ще се справи — успокои я Линдзи и стисна ръката ѝ. — И всички изглеждат много красиви, благодарение на твоята помощ за костюмите. Още не съм успяла да ти благодаря.

— О, за мен беше удоволствие — увери я Джеки и погледна отново към своето семейство. — Бабите и дядовците — сподели тя полугласно — понякога са страшни.

Линдзи тихо се засмя. Знаеше колко безумно обичат точно тези баби и дядовци мъничките си балерини.

— Смей се ти. Още не ти се налага да се занимаваш с баби и дядовци. Нито със свекър и свекърва — добави Джеки зловещо. — Между другото... — промяната на тона накара Линдзи веднага да застане нащрек. — Братовчед ми Тод... Помниш ли го?

— Да — отвърна Линдзи предпазливо.

— След две седмици ще мине през града — тя се усмихна невинно. — Последния път, като се обади по телефона, питаше за теб.

— Джеки... — започна Линдзи с намерението да бъде твърда.

— Защо не се съгласиш да отидеш с него на вечеря? — продължи Джеки и не й позволи да се измъкне. — Миналата година той толкова те хареса. Ще бъде в града съвсем за малко. Има чудесен бизнес в Ню Хемпшир. Машини, нали ти казах.

— Помня — отвърна кратко Линдзи.

Един от недостатъците да си неомъжена жена в малък град бе необходимостта непрекъснато да отбиваш опитите на доброжелателни приятели да те сватосат, помисли тя. Сега, когато майка й бе започнала да се възстановява, намеците и предложенията ставаха още по-настойчиви. Ако веднъж отстъпеше, щяха да завалят като порой. Трябваше да бъде твърда.

— Джеки, знаеш колко съм заета...

— Чудесно се справяш — възрази Джеки бързо. — Всички момичета те обичат, ала една жена понякога има нужда от разнообразие, нали така? Между теб и Анди няма нищо сериозно, нали?

— Не, разбира се, че не, но...

— Тогава няма защо да се погребваш.

— Майка ми...

— Онзи ден, когато дойдох да донеса костюмите, изглеждаше толкова добре — прекъсна я Джеки безмилостно. — Толкова се радвам, че се е вдигнала на крака. Забелязах, че най-последно е понапълняла.

— Да, но...

— Тод ще пристигне следващия четвъртък. Ще му кажа да ти звънне — обеща Джеки весело, обърна се и тръгна да си проправя път към семейството.

Линдзи я изпрати с поглед, едновременно развеселена и раздразнена. Никога не се надявай да победиш в спор човек, който не те оставя да си довършиш изречението, заключи тя. Е, добре, един братовчед с нервен глас и леко влажни длани можеше да се понесе за една вечер. Списъкът на срещите й не бе толкова запълнен, а и пред вратата й не чакаха на опашка чаровни мъже.

Изхвърли на заден план в съзнанието си предстоящата вечеря. Сега не бе моментът да се тревожи за нея. Сега трябваше да мисли за своите ученички. Прекоси залата и отиде в съблекалнята. Тук поне авторитетът й бе абсолютен.

Облегна се на затворената врата и пое дълбоко въздух. Пред нея всичко кипеше, ала Линдзи бе имунизирана срещу такъв хаос. Момичетата възбудено бърбеха, помагаша си да облекат костюмите или опитваха за последен път стъпките. Една от солистките спокойно изпълняваше плие, а две петгодишни играеха боен танц с балетни пантофки. Навсякъде наоколо цареше суматохата зад кулисите.

Линдзи се изправи, вдигна ръка и повиши глас.

— Моля за внимание! — разговорите прекъснаха и всички очи се обърнаха към нея. — Започваме след десет минути: Бет, Джоузи — кимна тя към две от по-големите момичета, — бихте ли помогнали на малките? — Хвърли един поглед към часовника си, чудейки се защо ли още я няма пианистката. Ако неприятностите продължаха, щеше да използва грамофона.

Приклекна да нагласи трикото на една от малките балерини и да поеме въпросите и нервите на останалите.

— Госпожице Дън, нали не сте позволили на брат ми да седне на първия ред? Прави ужасни физиономии.

— Втория ред отзад напред — успокои я Линдзи с пълна с фиби уста, докато оправяше разрошените прически.

— Госпожице Дън, страх ме е от втората серия жете.

— Също като на репетициите. Ще бъдеш чудесна.

— Госпожице Дън, Кейт си е сложила червен лак за нокти.

— Хм... — Линдзи отново погледна часовника.

— Госпожице Дън, за фуете...

— Пет, не повече.

— Наистина би трябвало да се гримираме, за да не изглеждаме толкова бледи — оплака се една миниатюрна балерина.

— Не — отсече Линдзи, потискайки усмивката си. — Моника, слава Богу! — възкликна тя, като видя, че през задната врата влиза красива млада жена. — Вече щях да измъквам грамофона.

— Извинявай, закъснях — съобщи Моника весело и с усмивка затвори вратата зад гърба си.

Моника Андерсън бе двајсетгодишна, хубава с една здрава красота. Блестящите ѝ руси коси обграждаха лице, обсипано с лунички, на което сияеха големи жизнерадостни кафяви очи. Имаше високо, атлетично тяло и най-чистото сърце, което Линдзи познаваше. Тя събираше улични котки, изслушваше и двете страни на всеки спор и

никога не мислеше лошо за никой, дори ако ѝ стореше зло. Линдзи я харесваше заради просто душната ѝ доброта.

Моника имаше, освен това истинска дарба да акомпанира на пиано. Тя поддържаше темпото, свиреше класиката истински, без да я разкрасява за сметка на танцьорите. Но не държеше особено на точността, помисли Линдзи с въздишка.

— Имаме пет минути — напомни тя, докато Моника провираше щедро надареното си тяло към вратата.

— Няма проблеми. След секунда излизам. Това е Рут — съобщи тя и посочи към едно момиче, което стоеше до вратата. — Тя е балерина.

Вниманието на Линдзи се прехвърли от високата, пищна блондинка към крехкото момиче. Тя забеляза екзотичните бадемови очи и пълните, чувствени устни. Черната права коса на Рут бе разделена на път и падаше до средата на гърба. Чертите ѝ бяха несъразмерни и макар че поотделно можеше да не са нищо особено, в съчетание бяха пленителни. Бе девойка на прага на женствеността. Въпреки че стойката ѝ бе спокойна и самоуверена, нещо в тъмните очи издаваше несигурност и нервност. Тези очи накараха Линдзи да се усмихне по-топло, докато ѝ подаваше ръка.

— Здравей, Рут.

— Ще им изсвиря една бърза увертюра и ще успокоя нещата — намеси се Моника и понечи да се обърне, ала Рут я хвана за ръкава.

— Но, Моника...

— А, Линдзи, Рут иска да поговори с теб — тя засия с веселата си едрозъба усмивка и отново тръгна към вратата. — Не се безпокой — подхвърли на момичето. — Линдзи е много симпатична. Нали ти казах. Рут е малко нервна — оповести тя и изчезна през вратата към залата.

Развеселена, Линдзи поклати глава, ала когато се обърна, видя пламналите страни на Рут. Тя самата спокойно общуваше с непознати, но въпреки това разбираше, когато някой друг се смуцава. Докосна леко ръката на момичето.

— Моника е неповторима — каза Линдзи с усмивка. — А сега, ако ми помогнеш да подредим първите танцьорки, ще можем да поговорим.

— Не искам да ви преча, госпожице Дън.

Вместо отговор Линдзи посочи към кошера зад себе си:

— Наистина имам нужда от помощ.

Можеше и сама да организира балерините, ала като видя как Рут се отпусна, разбра, че е постъпила правилно. С интерес наблюдаваше как се движи момичето и разпозна естествената грация и тренирания стил. След това насочи цялото си внимание към своите ученички. Отвори вратата и даде сигнал на Моника. Встъпителната мелодия започна и най-малките плавно се понесоха към сцената.

— Толкова са мили — промълви тя. — Почти няма къде да сбъркат — вече започваха да се чуват ръкопляскания за някои от пируетите. — Стойка — прошепна Линдзи на малките балерини и се обърна към Рут:

— Откога учиш?

— От петгодишна възраст.

Линдзи кимна, без да откъсва очи от мъничките изпълнителки.

— А сега на колко си?

— На седемнайсет.

Това бе изречено с такава решителност, че тя вдигна вежди.

— Едва миналия месец — добави Рут малко извинително.

Линдзи се усмихна, но продължи да гледа към сцената.

— И аз започнах петгодишна. Майка ми и досега пази първите ми балетни пантофки.

— Гледах ви в „Дон Кихот“ — обади се Рут.

Линдзи се обърна и видя, че е прехапала устни.

— Така ли? Кога?

— Преди пет години. В Ню Йорк. Бяхте чудесна — очите на момичето толкова преливаха от обожание и страхопочитание, че Линдзи вдигна ръка да я погали по бузата. Рут замръзна, ала тя, макар и озадачена, се усмихна:

— Благодаря ти. Това винаги е бил любимият ми балет. Целият огън и блясък.

— Един ден аз ще танцувам Дулцинея — част от нервите в гласа ѝ бяха избледнели. Сега Рут гледаше Линдзи право в очите.

Линдзи се вгледа в нея и помисли, че никога не е виждала външност, по-подходяща за тази роля.

— Искаш ли да продължиш обучението си?

— Да — Рут облиза нервно устни.

Тя наклони глава, продължавайки да я оглежда.

— С мен?

Рут кимна, преди да успее да изрече думата:

— Да.

— Утре е събота — Линдзи вдигна ръка да направи знак на следващата група балерини. — Първата ми група започва в десет. Можеш ли да дойдеш в девет? — тържествуващите петгодишни момиченца дотанцуваха обратно към съблекалнята. — Искам да видя докъде си стигнала, за да реша къде да те сложа. Носи балетни пантофи и палци.

Очите на Рут светнаха от вълнение.

— Да, госпожице Дън. Девет часа.

— Бих искала да поговоря и с родителите ти. Ако може един от тях или и двамата да дойдат с теб...

Моника смени темпото, за да въведе следващата група.

— Родителите ми преди няколко месеца загинаха при катастрофа.

Линдзи чу тихото съобщение, докато изпращаше момичетата на сцената. Над главите им погледът ѝ срещна очите на Рут. Тя видя, че светлината в тях бе угаснала.

— О, Рут, толкова съжалявам — гласът ѝ бе натежал от съчувствие и печал. Знаеше какво значи трагедия.

Но Рут бързо поклати глава и избягна докосването. Потискайки инстинктивното си желание да я успокои, Линдзи изчака мълчаливо Рут да се овладее. Разбра, че момичето е много сдържано и още не е готово да сподели чувствата си.

— Живея с чичо си — продължи Рут. Гласът ѝ бе тих и равен, без никакви емоции. — Току-що се нанесохме в една къща в края на града.

— Къщата на скалата — в очите на Линдзи отново проблесна интерес. — Чух, че са я продали. Легендарно място — Рут само зарея поглед в празното пространство. Тя я мрази, реши Линдзи и отново изпита прилив на съчувствие. Мрази всичко, свързано с нея. Трудно ѝ бе да говори делово. — Е, в такъв случай може би чичо ти може да дойде с теб. Ако не е удобно, нека ми се обади. Телефона ми го има в указателя. Важно е да поговоря с него, преди да решим как да работим с теб.

Лицето на Рут се озари от неочаквана усмивка.

— Благодаря ви, госпожице Дън.

Линдзи се обърна да накара двама младежи да замълчат. Когато погледна отново, Рут я нямаше.

Странно момиче, помисли тя и хвана едно от малките момиченца да го укроти. Самотно. Думата ѝ се стори прекалено подходяща и Линдзи целуна по врата детето, което държеше. Тя самата бе имала малко време за самота, ала въпреки това я познаваше. Натъжаваше я да я види в очите на толкова млад човек.

Докато гледаше как ученичките ѝ изпълняват кратка сцена от „Спящата красавица“, се чудеше какъв ли ще е този чичо. Дали беше мил? Дали се отнасяше с разбиране? Спомни си отново за големите тъмни очи и въздъхна. Моника бе намерила още една изгубена душа и Линдзи разбра, че тя самата вече не бе безразлична. Усмихна се, целуна по бузата малката балерина и я пусна на пода.

Утре, помисли Линдзи, ще я видим дали може да танцува.

Линдзи вече започваше да се чуди дали дъждът някога ще спре. В леглото бе топло, дори уютно, но нощта преваляше, а тя все още не можеше да заспи. Странно, защото обикновено тихият ромон на дъжда и мекият юрган я приспиваха. Сигурно напрежението от рецитала все още я държеше будна.

Бе преминал добре, спомни си Линдзи с удоволствие. Малките, както бяха неуверени и трепереха от напрежение, бяха така сладки, както се бе надявала, а по-големите бяха показали всичката самоувереност и грация, която би могла да иска от тях. Ако само можеше да подмами в класа и няколко момчета! Тя въздъхна. Трябваше да изхвърли това от ума си. Рециталът бе преминал добре, момичетата бяха щастливи. Някои от тях бяха показали възможности.

Ала скоро мислите ѝ се пренесоха към тъмнокосото момиче, Рут.

Бе открила в нея амбиция, но се чудеше дали ще намери и талант. Надяваше се да намери, като си спомнеше за очите на Рут, за копнежа и уязвимостта, които бе видяла в тях. Искане да танцува Дулцинея, помисли Линдзи със замечтана усмивка. Почувства лека болка. Знаеше колко надежди се разбиват в света на балета. Надяваше се с Рут да не стане така, защото нещо в младото, трогателно лице бе докоснало някаква струна в душата ѝ. Имаше време, не толкова

отдавна, когато да танцува Дулцинея бе само мечта и за нея. Помисли, че навярно е извървяла целия кръг.

Затвори очи, но мислите ѝ продължаваха да се носят.

За момент се изкуши да отиде в кухнята да изпие чаша чай или горещ шоколад. Въздъхна в тъмното. Шумът щеше да събуди майка ѝ. Мей спеше леко, особено когато валеше. Линдзи знаеше колко бе трудно за майка ѝ да се справи с всички разочарования, с които се бе сблъскала. И с трагедията.

Болката в бедрото на Мей непрекъснато щеше да ѝ напомня за смъртта на съпруга ѝ. Линдзи знаеше, че майка ѝ невинаги е била щастлива, ала баща ѝ винаги мълчаливо я бе поддържал. За Мей това бе тежка загуба — бе се събудила от комата объркана и зашеметена от болка, без да може да разбере как така ѝ е бил отнет. Линдзи знаеше, че майка ѝ никога няма да забрави смъртта на мъжа си, собствените си рани и болезненото лечение, както и внезапния край на кариерата на дъщеря си.

И сега, когато най-после бе приела смъртта му и можеше да се осъзнае, не мислеше за нищо друго, освен за връщането на Линдзи в професионалния балет.

Линдзи се завъртя в леглото и пхна ръка под възглавницата. Дъждът шибаше по прозореца, гонен от вятъра. Какво би струвало да накара майка си да приеме неизбежното? Какво би струвало да я направи отново щастлива? Щеше ли някога да успее да стори и двете? Пред очите ѝ изплува образът на майка ѝ, застанала долу пред стълбите, а с него се върнаха познатата безпомощност и чувството за вина.

Обърна се по гръб и се взря в тавана. Трябваше да престане да мисли за това. Дъждът бе виновен, само дъждът. За да се пребори с безсънието, започна да си припомня събитията от деня.

Какъв ден! Безкрайните усложнения сега предизвикваха само усмивка. Все пак, като за петъчен урок, когато по-големите момичета мислят само за съботните си срещи, а по-малките мислят просто за съботата, урокът бе преминал доста добре. И всичко се бе наредило, освен проклетия автомобил!

Мисълта за повредената кола отново извика спомена за мъжа под дъжда. Тя се намръщи и обърна глава към гардероба. В почти пълната тъмнина не бе възможно да види вратата му, още по-малко зад нея. Но

Линдзи продължаваше да се мръщи. Дали щеше той да се върне за якето си?

Бе се държал толкова грубо! В нея отново се надигна възмущение и изтри предишната депресия. Бе толкова високомерен! „Ако ще излизате на дъжда...“, изимитира наум тихия му обработен глас.

Много привлекателен глас, спомни си тя. Жалко, че принадлежеше на толкова непривлекателен мъж. „Тромава“, помисли и отново кипна. „И има нахалството да ме нарича тромава!“ Завъртя се по корем и удари възглавницата си, преди да се намести на нея. „Надявам се да се върне за якето си“, реши Линдзи. „Този път ще съм подготвена.“ Достави ѝ голямо удоволствие да си представи различните ситуации, в които му връща якето. Надменно, презрително, пренебрежително... Щеше да върне за унижението на този неприятен мъж, чиито очи и лице сега я преследваха. Когато се срещнеха следващия път, нямаше да вали. Тя нямаше да е в неизгодна позиция — мокра до кости и замръзнала. Щеше да е духовита, самоуверена... Смайваща. Усмихна се и се унесе в сън.

ТРЕТА ГЛАВА

Дъждът се бе събрал в локви. Утринното слънце блестеше яркоцветно по повърхността им. По тревата още висяха дъждовни капки, а над земята се стелеше едва доловима мъгла. Анди включи парното в колата и погледна към Линдзи, която излизаше от входната врата на къщата си. За него тя бе най-красивото същество в света. Всъщност, Анди имаше чувството, че Линдзи не бе от реалния свят. Бе прекалено нежна, прекалено въздушна, за да бъде земна. Красотата ѝ бе толкова чиста, толкова крехка. Сърцето му се свиваше, като я погледнеше. Така бе от петнайсет години.

Линдзи се усмихна, вдигна за поздрав ръка и тръгна по бетонната пътечка към колата. В усмивката ѝ той видя симпатията, приятелството, които тя винаги му бе предлагала. Отвърна и на поздрава, и на усмивката. Не хранеше илюзии за отношенията си с нея. Приятелство и нищо повече. Никога нямаше да има нищо повече. Нито веднъж през всичкото време, откак се познаваха, Линдзи не му бе дала повод да се надява на нещо повече от приятелство.

Тя не е за мен, помисли Анди. Ала когато Линдзи отвори вратата на колата и седна до него, усети познатото вълнение. Ароматът ѝ бе винаги един и същ, лек и свеж и мъничко загадъчен. До нея той винаги се чувстваше прекалено голям. Прекалено едър, прекалено непохватен.

Тя се усмихна и бързо го целуна.

— Анди, ти ми спасяваш живота — вгледа се в широкото му ъгловато лице и както винаги го хареса — надеждните тъмни очи, силните черти, леко разрешената кестенява коса, която му придаваше вид на домашно куче. И също като домашно куче, той я караше да се чувства спокойна и малко майчински. — Наистина ти благодаря, че ме караш до школата.

Анди размърда широките си рамене. Вълнението вече се бе разтворило в познатата топлина, която усещаше винаги, когато Линдзи бе наблизо.

— Знаеш, че нямам нищо против.

— Знам — призна тя. — Затова още повече ти благодаря — както й бе навик, докато говореше, се извъртя настрани на седалката. За нея личният контакт бе жизненоважен. — Днес твоята майка ще идва на гости на моята.

— Да, знам — Анди караше по улицата със спокойното внимание на човек, който е минавал безброй пъти по този път. — Ще се опита да я уговори за онова пътуване до Калифорния през зимата.

— Наистина се надявам да успее — за момент Линдзи си позволи да си спомни неспокойното, нещастно лице на майка си. — Малко разнообразие ще й бъде от полза.

— Как е тя?

Линдзи изпусна една дълга въздишка. Нямахше нищо, за което не би могла да говори с Анди. Нямахше по-близък приятел от детинство.

— Физически е много по-добре. През последните три месеца има голямо подобрене, но иначе... — сплете пръсти и обърна ръце с дланите нагоре, жест, който използваше, когато друг би свил рамене. — Объркана, сърдита, неспокойна. Исква да се върне в Ню Йорк да танцувам. Не може да си представи нищо друго. Като кон с капади. Не иска да приеме, че е невъзможно да продължи оттам, където съм спряла. Минали са три години, остаряла съм с три години.

Поклати глава и потъна в мисли. Анди й даде цяла минута.

— А ти искаш ли да се върнеш?

Тя го погледна и се намръщи замислено.

— Не знам. Мисля, че не. Навремето го правех и бях много доволна там, обаче...

— Обаче? — Анди зави наляво и разсеяно помахна на двама младежи с велосипеди.

— Харесваше ми, когато го правех, въпреки че в живота има толкова много грубост. Харесваше ми — Линдзи се усмихна и отново се облегна на седалката. — Нали разбираш, минало време. Обаче майка ми непрекъснато го пренася в настоящето. Дори ако го исках, ако отчаяно го исках, шансът трупата да ме приеме обратно е много малък — погледът й се зарея към познатите къщи. — Тук се чувствам толкова у дома си. Приятно е човек да се чувства у дома си. Помниш ли онази нощ, когато се промъкнахме в Къщата на скалата? — очите й отново се смееха.

Анди отвърна с усмивка:

— Уплаших се до смърт. Все още мога да се закълна, че видях духа.

Линдзи се засмя — лек, мелодичен звук.

— Със или без дух, това е най-романтичната къща, която някога съм виждала. Разбра ли, че най-после са я продали?

— Чух — Анди й хвърли един бърз поглед. — Помня как се кълнеше, че един ден ще живееш в нея.

— Тогава бяхме млади — промълви тя, ала тъгата от този спомен бе топла и не неприятна. — Искях да живея високо над града и да се чувствам важна. Всички онези прекрасни стаи една над друга, онези безкрайни коридори...

— Това място е истински лабиринт — отбеляза той без никаква романтика. — Там сега много се работи.

— Надявам се да не са разрушили атмосферата.

— Какво, паяжините и полските мишки ли?

Линдзи сбръчка нос.

— Не, глупчо, великолепието, блясъка, високомерието. Винаги съм си я представяла с цъфтящи градини и с широко отворени прозорци.

— В тази къща прозорец не е отварян повече от десет години, а в градината растат най-яките бурени в Ню Ингленд.

— Ти — произнесе тя тържествено — нямаш въображение. Както и да е, момичето, с което ще се срещам тази сутрин, е племенница на човека, който е купил къщата. Знаеш ли нещо за него?

— Не. Мама може и да знае, тя винаги е в течение на градските клюки.

— Момичето ми харесва — продължи Линдзи замислено, представяйки си трогателната красота на Рут. — Има доста нещастен вид. Бих искала да й помогна.

— Мислиш, че тя има нужда от помощ?

— Прилича на птичка, която не е сигурна дали протегнатата към нея ръка ще й извие врата или ще я погали. Чудя се какъв е чичо й.

Анди спря на паркинга пред студиото.

— Колко лошо можеш да мислиш за човек, който е купил Къщата на скалата?

— Много малко, сигурна съм — съгласи се тя и излезе.

— Ще погледна колата ти — предложи Анди, приближи се до нея и вдигна капака на двигателя. Линдзи застана до него и намръщено се загледа в мотора.

— Тук, вътре, изглежда ужасно.

— Вероятно би помогнало, ако от време на време я караш на сервиз — посочи той към опръскания с масло двигател, после с отвращение огледа свещите. — Знаеш ли, че има и други неща, които трябва да се сменят, освен бензина?

— Нищо не разбирам от механика — призна тя безгрижно.

— Няма нужда да си механик, за да полагаш минимални грижи за колата си — подзе Анди и Линдзи простена:

— Нравоучение. По-добре да се призная за виновнао— Обви ръце около врата му и го целуна по двете бузи. — Нищо не разбирам. Прости ми.

Докато гледаше как усмивката му отново разцъфва, тя чу, че на паркинга спира още една кола. Обърна глава, все още увиснала на врата на Анди.

— Това трябва да е Рут — реши Линдзи на глас, преди да го пусне. — Наистина съм ти много благодарна, че преглеждаш колата, Анди. Ако има нещо неизлечимо, опитай се да ми го съобщиш по-внимателно.

Обърна се да поздрави Рут и замръзна. Мъжът, който идваше с момичето, бе висок и тъмен. Линдзи знаеше как ще прозвучи гласът му, преди да е проговорил. Както и знаеше какви якета му харесват.

— Прекрасно — отрони тя полугласно. Очите им се срещнаха. Линдзи реши, че това не е мъж, който лесно се изненадва.

— Госпожице Дън? — в гласа на Рут прозвуча колеблив въпрос. Лицето на Линдзи изразяваше и изненада, и оскърбление, и раздразнение. — Нали казахте да дойда в девет?

— Какво? — Линдзи за момент се вторачи в нея. — Извинявай, имах проблеми с колата си. Малко съм разсеяна. Рут, това е моят приятел Анди Мурфийлд. Анди, Рут...

— Бениън — подсказа ѝ Рут, видимо успокоена. — А това е чичо ми, Сет Бениън.

Анди разсея всякакво желание за ръкостискане, като протегна омазнените си длани и се засмя.

— Приятно ми е, госпожице Дън — тонът на Сет бе толкова любезен, че Линдзи помисли, че той в края на краищата не я е познал. Но само един поглед към лицето му бе достатъчен да ѝ покаже, че не бе права. В очите му проблесна закачка, ала ръкуването му бе несъмнено възпитано. Пръстите му силно, но кратко стиснаха нейните. Тази игра се играе от двама, реши тя.

— Господин Бениън — тонът ѝ бе любезно дистанциран. — Благодаря ви, че дойдохте с Рут тази сутрин.

— За мен е удоволствие — отвърна той.

Линдзи го изгледа с подозрение.

— Да влезем — обърна се тя към Рут, насочи се към сградата, бързо махна за довиждане на Анди и бръкна в джоба си за ключовете.

— Много мило от ваша страна, че се срещате с мен толкова рано, госпожице Дън — започна Рут. Гласът ѝ бе почти както предишната вечер, тих и леко треперещ, което издаваше едва овладените ѝ нерви.

Линдзи забеляза, че тя се бе вкопчила в ръката на чичо си. Усмихна се и докосна рамото на момичето.

— За мен е полезно първия път да се срещам с ученичките си насаме — почувства лекото съпротивление и непринудено отмести ръката си. — Кажи ми — продължи, докато отключваше студиото, — с кого си учила?

— Имала съм няколко учители — отговори Рут и влезе вътре. — Баща ми беше журналист. Ние непрекъснато пътувахме.

— Разбирам — Линдзи погледна към Сет, ала изражението му оставаше неопределено. — Разполагайте се, господин Бениън — включи се тя в безукорно любезния му тон. — Ние с Рут ще трябва да поработим на станката.

Сет едва забележимо кимна на Линдзи, но тя видя как той леко докосна ръката на Рут, преди да седне.

— Групите са малки — заобяснява Линдзи, събличайки якето си. — Като за такова градче мисля, че имаме доста ученички, ала не ги събираме накуп — усмихна се на момичето и obu белите калци върху тъмнозеления си чорапогащник. Отгоре носеше морскозелена пола и за миг ѝ мина през ума, че цветът ѝ бе също като очите на Сет. Намръщи се и посегна към балетните си пантофи.

— Но вие обичате да преподавате, нали? — Рут стоеше на няколко метра от нея. Линдзи вдигна очи и я погледна, тъничка и

несигурна в розовото си трико, което подчертаваше тъмния ѝ тен.

— Да, обичам — отвърна тя, като внимаваше лицето ѝ да е безизразно. — Първо екзерсис — даде знак на Рут и се приближи към огледалната стена. Опря ръка на станката и показа на Рут да застане пред нея. — Първа позиция.

Двете фигури в огледалото се движеха едновременно и бяха с почти еднакъв ръст и телосложение. Едната бе светла, другата я чакаше като тъмна сянка.

— Гран плие.

Без видимо усилие двете се извиха в дълбок поклон. Линдзи наблюдаваше гърба и бедрата на Рут, краката ѝ, застанали в стойка, жестовете, стила.

Бавно поведе Рут през петте позиции, като внимателно я следеше. Изпълняваше добре плие и батман, забеляза тя. Виждаше се от замаха на ръката, от движението на крака, от любовта на Рут към танца. Спомни си самата себе си преди десет години, болезнено млада, пълна с мечти и възжелания.

Усмихна се. Намираще много от себе си в Рут. Бе лесно да се настрои на вълната на момичето, да се отдаде на общите им усилия и да забрави всичко друго. Тялото ѝ се изпъна, съзнанието ѝ бе в хармония.

— Палци — нареди рязко и отиде да смени музиката. Очите ѝ срещнаха погледа на Сет. Той я гледаше и Линдзи помисли, че в погледа му би могло да има нещо успокояващо, ако не бе толкова безкомпромисно прям. Въпреки това го посрещна спокойно и сложи плочата с Чайковски. — Имаме още около половин час, господин Бениън. Да ви направя ли кафе?

Той не отговори веднага, както бе очаквала за такъв обикновен въпрос. Десетте секунди мълчание странно я задъхаха.

— Не — Сет замълча и тя почувства как кожата ѝ пламва. — Благодаря ви.

Когато Линдзи се обърна, мускулите ѝ, раздвижени от екзерсиса, отново се бяха напрегнали. Изруга наум, ала не бе сигурна дали проклина него, или себе си. Посочи на Рут да застане в средата на залата и се върна на станката. Щеше да започне с адажио, бавни, сдържани стъпки, изискващи уравновесеност, стил и самообладание. Много често в ученичките си откриваше желание само за външния

блясък — замайващи пируети, фуετε, жете. Красотата на дългото, бавно движение бе забравена.

— Готова ли си?

— Да, госпожице Дън.

В момичето сега нямаше нищо боязливо, помисли Линдзи и улови светлината в очите на Рут.

— Четвърта позиция, пирует, пета — изпълнението бе чисто, движенията отлични. — Четвърта позиция, пирует, атитюд — доволна, Линдзи направи бавен кръг около Рут. — Арабеск. Отново. Атитюд, задръж. Плие.

Линдзи виждаше, че Рут има талант и, което бе по-важно, имаше издръжливост и желание. Освен това бе надарена с телосложението и лицето на класическа балерина. Всяко нейно движение изразяваше любовта ѝ към танца и Линдзи чувстваше увлечението ѝ. Донякъде чувстваше болка заради жертвите и лишенията, които чакаха Рут, но надделяваше радостта. Пред нея бе една балерина, която щеше да успее. В тялото на Линдзи се надигна вълнение. И аз ще ѝ помогна да успее, помисли тя. Все още имаше доста неща, които Рут трябваше да научи. Тя още не знаеше какво да прави с ръцете и раменете си. Трябваше да се научи да изразява повече чувства с лицето и тялото си. Ала бе добра... Много, много добра...

Минаха почти четиридесет и пет минути.

— Почивка — оповести Линдзи и отиде да спре музиката. — Твоите няколко учители изглежда добре са се потрудили — обърна се и видя, че тревогата се бе върнала в очите на Рут. Инстинктивно сложи длани на раменете ѝ, усети мълчаливото отдръпване и отпусна ръце. — Няма нужда да ти казвам, че имаш голям талант. Ти не си глупава.

Гледаше как думите ѝ достигат до съзнанието на момичето. Напрежението в тялото на Рут сякаш се разсея.

— За мен е много важно да го чуя от вас.

— Защо? — Линдзи вдигна изненадано вежди.

— Защото вие сте най-прекрасната балерина, която съм виждала. И знам, че ако не бяхте се отказали, щяхте да сте най-прочутата в страната. Чела съм и някои статии, в които се казва, че сте най-обещаващата американска балерина на това десетилетие. Давидов ви избра за своя партньорка и каза, че сте най-добрата Жулиета, с която

някога е танцувал, и... — Рут внезапно прекъсна необичайно дългата си реч и се изчерви.

Макар да бе истински трогната, Линдзи се опита да не го покаже, за да разсее смущението.

— Много съм поласкана. Тук рядко ми се случва да чуя такова нещо — замълча и потисна инстинктивното си желание отново да докосне рамото ѝ. — Другите момичета ще ти кажат, че съм много строга учителка, искам много от напредналите си ученички. Ще трябва доста да се потрудиш.

— Нямам нищо против — блясъкът на надеждата се бе върнал.

— Кажи ми, Рут, какво искам?

— Да танцувам. Да стана известна — отговори тя веднага. — Като вас.

Линдзи се засмя и поклати глава:

— Аз исках само да танцувам. Майка ми искаше да стана известна. Върви да се преобуеш. Сега искам да поговоря с чичо ти. Групата за напреднали в събота е в един, групата на палци в два и половина. Много държа на точността — обърна се към Сет. — Господин Бениън... Ще отидем ли в моя кабинет?

Без да чака отговор, влезе в съседната стая.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тъй като искаше от самото начало да наложи авторитета си, Линдзи мина зад бюрото. Чувстваше се стегната и уверена в себе си, на светлинни години от първия път, когато срещна Сет. Седна и му направи знак да се разположи и той. Без да обръща внимание на поканата, Сет остана прав и започна да разглежда снимките на стената. Тя видя, че той се загледа в една от тях, където тя бе с Ник Давидов във финалната сцена на „Ромео и Жулиета“.

— Преди няколко години успях да попадна на един плакат от този балет и го изпратих на Рут. Тя още го държи в стаята си — обърна се, ала не се приближи към нея. — Рут много ви се възхищава.

Макар тонът му да бе спокоен, Линдзи разбра, че според него възхищението предполага отговорност. Намръщи се, не защото не желаше да приема тази отговорност, а защото той я прехвърляше на нея.

— Като настойник на Рут — подзе тя, като ловко подмина неговото изявление, — ми се струва, че трябва да знаете точно какво ще прави тя тук, какво се очаква от нея, кога са уроците и така нататък.

— Предполагам, че вие сте специалист в тази област, госпожице Дън — гласът на Сет бе тих, но Линдзи не бе сигурна, че умът му бе в това, за което говореше. Очите му отново обходиха сантиметър по сантиметър лицето ѝ. Странно, помисли тя, че тонът му можеше да е толкова официален, докато погледът му бе толкова личен. Линдзи се размърда, внезапно почувствала се неловко.

— Като неин настойник...

— Като неин настойник — прекъсна я Сет, — аз разбирам, че за Рут да танцува, е толкова важно, колкото да диша — сега се приближи, така че Линдзи трябваше да вдигне глава, за да го гледа в очите. — Разбирам също, че трябва да ви се доверя... До известна степен.

Линдзи с любопитство вдигна вежди:

— И до каква степен?

— След две седмици ще знам по-добре. Обичам да имам пълна информация, преди да взема решение — очите, приковани към лицето ѝ, леко се присвиха. — Аз още не ви познавам.

Тя кимна и се намръщи, макар да не разбираше съвсем защо.

— Аз вас също.

— Вярно е — съгласи се той, без да промени изражението си. — Предполагам, че това е проблем, който с времето сам ще се разреши. Трудно ми е да повярвам, че онази Линдзи Дън, която някога съм гледал да танцува Жизел, е толкова непохватна, че да пада в локви.

Тя рязко пое дъх и го стрелна ядосано с очи.

— Вие едва не ме блъснахте! — всичката сдържаност, в която се бе упражнявала тази сутрин, се изпари. — Всеки, който препуска с такава скорост под дъжда в населено място, трябва да бъде арестуван.

— Двайсет и пет километра в час не се смята за препускане — възрази Сет. — Ако се движех с разрешената скорост, наистина щях да ви блъсна. Вие не гледахте къде вървите.

— Повечето хора си правят труда да разучат улиците, когато се преместят в нов град.

— Повечето хора не се разхождат в проливен дъжд — отвърна ѝ той. — След малко имам среща — продължи, преди да бе успяла да му отговори. — Да ви напиша ли чек за обучението на Рут?

— Ще ви изпратя сметката — съобщи му ледено Линдзи и мина покрай него да му отвори вратата.

Сет я последва, после се спря и се обърна към нея, принуждавайки я да се притисне към касата на вратата. Телата им се докоснаха в кратък, ала силен контакт. Всякаква свързана мисъл излетя от съзнанието ѝ. Отметна глава и се вгледа в него, изненадана и питаща, докато тялото ѝ реагира с инстинктивно разбиране.

За момент той се задържа и очите му отново бавно и натрапчиво я огледаха. После се обърна и тръгна.

През целия ден мислите на Линдзи се връщаха към Сет Бениън. Що за човек бе той? На повърхността изглеждаше достатъчно обикновен. Но под това се криеше нещо повече. Не бе просто гневът, който бе мярнала при първата им среща. Бе видяла нещо в очите му бе почувствала нещо в онова докосване на тялото му. Беше някаква сила,

която се простираше отвъд физическото. Тя знаеше, че вулканите обикновено са спокойни и възпитани на повърхността, ала в дълбочина винаги има нещо горещо и опасно.

Това няма нищо общо с мен, напомни си Линдзи. Но мислите ѝ се връщаха към него по-често, отколкото би искала. Сет Бениън я интересуваше. Племенницата му също.

По време на първите два урока Линдзи наблюдаваше Рут, търсеше нещо повече от техника и движение. Надминавайки себе си, откри, че ѝ бе трудно да разбере стената, която момичето бе изградило край себе си. Рут не направи никакъв опит да се сближи с другите ученички, нито прие техните опити. Не се държеше враждебно или нелюбезно, просто бе дистанцирана. Това щеше да е нейната съдба, Линдзи знаеше, да я наричат сноб. Ала това не бе снобизъм, мислеше тя, докато водеше класа си през глисадите. Това бе всепоглъщаща несигурност. Спомни си моменталното отдръпване, когато бе сложила ръце на раменете ѝ. Спомни си как сутринта преди прослушването Рут се бе вкопчила в Сет. За момента той бе нейната опора. Дали го знаеше? Какво знаеше за нейните съмнения и страхове, за причините за тях? Колко го интересуваше?

Линдзи показва едно движение, тялото ѝ без усилие се издигна на палци, ръцете ѝ се извисиха. Неговите съмнения относно обучението на племенницата му не се връзваха с търпението, което бе проявил по време на прослушването.

Ядосваше се, че отново се бе вмъкнал неканен в мислите ѝ. Изхвърли го оттам и се съсредоточи изцяло върху последния си урок. Но когато последната ученичка излетя през входната врата и я остави сама, защитата ѝ се срути. Спомни си как я бе оглеждал изучаващо, спомни си тихия му спокоен глас.

Тревоги, помисли си тя, докато прибираше плочите. Усложнения. Бе започнала да харесва живота без усложнения. Огледа се доволно. Моята школа, помисли ревниво. Аз успявам да направя нещо в нея. Може да е малка и пълна с момичета, които няма да танцуват нищо, освен рок, когато станат шестнайсетгодишни, ала си е моя. Изкарвам си хляба с нещо, което ми доставя удоволствие. Какво друго би могъл да иска човек?

Очите ѝ се насочиха към плочата, която държеше в ръце. Без колебание я постави отново на грамофона.

Обичаше ученичките си, обичаше да им преподава, но обичаше и празната зала. През последните три години бе намирала удовлетворение в преподаването, ала имаше нещо лично, нещо изпълващо душата в танцуването заради самия танц. Това майка ѝ никога не бе разбрала. За Мей танцуването бе задължение, мания. За Линдзи то бе радост, любовник.

Рут бе възкресила спомените за Дулцинея. Това бе любимата роля на Линдзи — заради нейния ентусиазъм, заради силата ѝ. Сега, когато музиката се разнесе в залата, тя живо си спомни потока на движенията, тяхната мощ.

Мелодията бе бърза и много испанска и Линдзи откликна със замах. Тялото ѝ се пробуди от нуждата да танцува. Върна се предизвикателството на историята, която трябваше да бъде изразена с резки движения на раменете и субресо. В кратките, бързи стъпки сияеше младост и енергия.

Докато танцуваше, огледалото отразяваше леката развяваща се пола, но във въображението си Линдзи носеше пачка от черна коприна и червен атлаз. Бе втъкнала зад ухото си разцъфнала роза, а в косите ѝ бе вплетен испански гребен. Тя бе Дулцинея — цялата пламък, цялата предизвикателство, с енергията да танцува до безкрай. Когато мелодията приближи към своя край, Линдзи започна своите фуете. Въртеше се в тон с музиката, отново и отново, като балерина в музикална кутийка. И както куклата спира, когато музиката спре, така спря и тя. В дръзкия финал вдигна ръка над главата си и опря другата на кръста.

— Браво!

Линдзи се обърна, притиснала длани към пърхащото си сърце. Там, на едно от малките дървени столчета, бе седнал Сет Бениън. Тя дишаше тежко — и от умората след танца, и от изненада, че не е била сама. Очите ѝ бяха огромни, все още потъмнели от вълнението, лицето ѝ пламтеше.

Бе танцувала само за себе си, ала нямаше чувството, че някой е нарушил усамотението ѝ. Не съжаляваше, че го бе споделила с него. Първоначалната ѝ изненада избледня и на нейно място дойде увереността, че той би разбрал какво бе направила и защо. Не оспори това чувство, а се изправи и зачака Сет да се надигне и да се приближи към нея.

Очите му оставаха приковани към нейните и сърцето в гърдите ѝ започна да пърха от нещо повече от умора. Погледът бе дълъг и осезаем. Кръвта ѝ, вече разгрята от танца, закипя. Чувстваше я как обагрят страните ѝ. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Линдзи вдигна ръка и я притисна към устните си.

— Великолепно — промълви Сет и без да отделя поглед от нея, хвана ръката ѝ и я поднесе към своите устни. Пулсът ѝ все още се блъскаше в китката и той леко го докосна. — Както го правите, изглежда толкова лесно — забеляза Сет. — Не бих очаквал да се задъхате — усмивката, с която я възнагради, бе колкото въздействаща, толкова и неочаквана.

— Аз не... Не очаквах никого — гласът ѝ бе неспокоен като нервите ѝ и тя се помъчи да успокои и двете. Понечи да издърпа ръката си и се изненада, че той не ѝ позволи и задържа още за миг пръстите ѝ, преди да ги пусне.

— Да, виждам — още веднъж внимателно огледа лицето ѝ. — Бих се извинил, че съм се натрапил, но ни най-малко не съжалявам, че се оказах ваша публика.

Притежаваше значително повече чар, отколкото Линдзи бе предполагала. Оказа се, че ѝ бе трудно да разбере дали се чувстваше така заради танца, или заради него. Помисли, че леките извивки на веждите му са пленителни. Едва когато тези вежди се вдигнаха изненадано, тя се усети, че се е вторачила в него и че това го забавлява. Ядосана от липсата на изтънченост, която бе проявила, се обърна към грамофона.

— Нямам нищо против — каза безгрижно. — Винаги съм работила по-добре с публика. Нещо искахте да говорите с мен ли?

— Познанията ми за балета са ограничени. Откъде беше този танц?

— От „Дон Кихот“ — Линдзи пхна плочата в обложката. — Рут снощи ми напомни за него — обърна се отново към Сет, като държеше плочата между тях. — Тя е решила един ден да танцува Дулцинея.

— А ще го направи ли? — той взе плочата от ръцете ѝ и я остави настрана, сякаш не можеше да търпи преградата.

— Мисля, че да. Тя има изключителен талант — погледна го право в очите. — Защо се върнахте тук?

Сет отново се усмихна — бавна, малко дръзка усмивка, която сигурно жените смятаха за неустоима.

— За да ви видя — отвърна той и продължи да се усмихва, като видя ясно изписаното на лицето ѝ учудване. — И за да поговорим за Рут. Сутринта просто не беше възможно.

— Разбирам — кимна Линдзи, готова отново да се превърне в учителка. — Има доста неща, които трябва да обсъдим. Сутринта ми се стори, че ви интересува много.

— Много ме интересува — очите му се върнаха към нейните. — Елате с мен на вечеря.

Трябваше ѝ известно време да реагира, защото съзнанието ѝ се бе насочило към Рут.

— На вечеря? — погледна го чистосърдечно, мъчейки се да разбере как ѝ харесва идеята да бъде с него. — Не знам дали искам да го направя.

При нейната откровеност Сет вдигна вежди, ала после кимна.

— Значи очевидно нямате никакви особени възражения — и преди да бе успяла да каже нещо, тръгна към вратата. — Вече знам адреса.

Когато бе купувала сивата рокля, Линдзи мислеше, че тя е стилна и изискана. Бе от тънка фина вълна, вталена и с оранжев колан. Сега се огледа критично и остана доволна. Този образ бе много различен и от мократа фъфлеща повлекана, седнала в крайпътна локва, и от замечтаната самовглъбена балерина. Жената, която гледаше към нея от огледалото, бе зряла и самоуверена. Линдзи се чувстваше в този си образ също толкова удобно, колкото и във всичките си роли. Реши, че тази страна на Линдзи Дън ще се справи по-добре със Сет Бениън. Мислейки за него, тя праметна през рамо дългата си коса и я прибра в хлабава плитка.

Интересуваше я може би защото не бе успяла да го постави в някаква категория, както често правеше с другите хора, които срещаше. Чувстваше, че той е сложна натура, а сложните неща винаги я бяха интересували. Или може би, помисли Линдзи, докато си окачваше тежките сребърни обици, просто защото Сет Бениън беше купил Къщата на скалата.

Извади от гардероба якето му и го стъгна. Изведнъж ѝ мина през ума, че отдава не бе ходила на среща. Бе излизала с Анди на кино или да вечерят набързо, но като си ги спомни, реши, че тези случаи едва ли биха могли да бъдат наречени срещи. Анди ѝ бе като брат, помисли тя, несъзнателно въртейки в ръце яката на якето на Сет. То още носеше аромата му, лек, ала несъмнено мъжки.

Откога не бе излизала с мъж? От три месеца? Четири? Шест, реши с въздишка. И общо само няколко пъти през последните три години. А преди това? Засмя се и тръсна глава. Преди това срещата ѝ бе следващото насрочено представление.

Съжаляваше ли за това? За момент се вгледа сериозно в огледалото. Млада жена с измамно крехко тяло, с щедри устни. Не, никога не бе съжалявала. Как би могла? Та нали имаше това, което искаше, и то напълно компенсираше пропуснатото. Вдигна глава и видя отражението на балетните си пантофи, окачени над леглото ѝ. Замислено погали отново яката на якето и го взе заедно с чантата си.

Токчетата ѝ изтропаха по стълбите към първия етаж. Един бърз поглед към часовника ѝ показва, че има още няколко минути. Линдзи остави чантата и якето и се запъти към стаите на майка си.

След връщането си от болницата Мей живееше на първия етаж. Отначало не можеше да изкачи стълбите, а след това се оказа, че е свикнала да ги избягва. Това позволяваше на всяка от двете жени да си има свой кът. Двете стаи до кухнята бяха преустроени в спалня и хол на Мей. През първата година Линдзи спеше на дивана в хола, за да чуе, ако майка ѝ я повика. Дори и сега сънят ѝ бе лек — винаги бе нащрек за тревоги през нощта.

Спря пред вратата. Отвътре се чуваше тихото бръмчене на телевизора. Почука тихо и отвори вратата.

— Майко, аз...

Замълча. Мей седеше във фотьойла, вдигнала крака. Бе обърната към телевизора, но вниманието ѝ бе погълнато от албума на коленете ѝ. Дълъг, широк албум, с кожена подвързия, за да се ползва дълго. Почти половината от огромните му страници бяха пълни със снимки и изрезки от вестници — материали от професионални критици, любопитни факти от клюкарските колони, интервюта. Всичките бяха посветени на балетната кариера на Линдзи Дън — от първия очерк в „Клифсайд Дейли“ до последната статия в „Ню Йорк Таймс“. В тази

книга бе събран целият ѝ професионален живот — и голяма част от личния.

Както винаги, когато видеше майка си надвесена над този албум, Линдзи почувства как я залива вълна от безпомощност и вина. Смутено влезе в стаята.

— Майко...

Този път Мей вдигна поглед. Очите ѝ светеха от вълнение, страните ѝ бяха поруменели.

— „Лирична балерина — цитира тя, без да поглежда към албума, — с приказна красота и грация. Смайващо.“ Клифърд Джеймс — допълни Мей, докато гледаше как Линдзи прекосява стаята. — Един от най-строгите балетни критици. Ти беше едва деветнайсет годишна.

— Бях изумена от тази статия — спомни си Линдзи с усмивка и сложи ръка на рамото на майка си. — Цяла седмица имах чувството, че летя.

— Би написал същото и днес, ако се върнеш.

Линдзи отклони вниманието си от албума и погледна майка си в очите. По гърба ѝ започваше да пълзи напрежение.

— Днес съм на двайсет и пет — напомни ѝ тя внимателно.

— Би го написал — настоя Мей. — И двете го знаем. Ти...

— Майко! — прекъсна я остро Линдзи, после, ужасена от собствения си тон, коленичи до фотьойла. — Извинявай, не искам да говорим за това сега. Моля те — вдигна вплетените им ръце към бузата си и въздъхна. Искаше ѝ се между тях да имаше нещо повече от балета. — Имам само една-две минути.

Мей се вгледа в тъмните, изразителни очи на дъщеря си и видя в тях молбата. Размърда се неспокойно.

— Керъл не ми е казвала, че тази вечер ще излизаш.

Линдзи си спомни, че днес майката на Анди е идвала. Изправи се и приглади роклята си.

— Не излизам с Анди — подзе тя внимателно.

— Така ли? — Мей се намръщи. — С кого тогава?

— С чичото на новата ми ученичка. Тя има големи възможности, истински самороден талант. Бих искала да се запознаеш с нея.

— А той? — Мей се отърси от мисълта за ученичката на Линдзи и погледна към отворения албум.

— Не го познавам много добре, разбира се. Купил е Къщата на скалата.

— О, така ли? — вниманието ѝ отново се върна. Тя знаеше колко харесва дъщеря ѝ тази къща.

— Да, съвсем наскоро са се нанесли. Доколкото разбирам, преди няколко месеца Рут е останала сираче — замълча, спомнила си тъгата, прозираща в очите на момичето. — Тя много ме интересува. Искам да поговоря с чичо ѝ за нея.

— Значи отиваш на вечеря.

— Точно така — Линдзи тръгна към вратата, раздразнена, че трябва да се оправдава за една обикновена среща. — Искаш ли нещо, преди да изляза?

— Не съм саката.

Линдзи бързо се обърна към нея. Устните на Мей бяха здраво стиснати, пръстите ѝ впити в облегалката на фотьойла.

— Знам.

Настъпи тягостно мълчание, което Линдзи не можеше да наруши. Защо, чудеше се тя, колкото по-дълго живееха заедно, толкова по-голяма ставаше пропастта между тях?

Разнесе се звън, прекалено рязък в тишината. Мей усети нерешителността на дъщеря си и сведе поглед към албума в скута си.

— Довиждане, Линдзи.

Линдзи се обърна към вратата с чувство на поражение.

— Довиждане.

Бързо тръгна по коридора, като се мъчеше да се отърси от лошото си настроение. Нищо не би могла да направи по друг начин, каза си тя. Нищо не би могла да промени. Изведнъж ѝ се прииска да избяга, да отвори входната врата, да излезе, да тръгне и да не спира, докато не се озове някъде другаде. Където и да било другаде. Някъде, където би могла да открие какво всъщност иска за себе си.

С отчаян замах разтвори вратата.

— Здравсти — посрещна Сет с усмивка и отстъпи да му направи път да влезе. Тъмният костюм стоеше идеално на стройното му тяло, ала в лицето му имаше нещо греховно. То бе тясно, мургаво и лукаво. Линдзи откри, че контрастът ѝ харесва. — Сигурно ще ми трябва палто, застудява — отиде до гардероба в коридора и извади тъмно

кожено манто. Сет го взе от ръцете ѝ. Мълчаливо му позволи да ѝ помогне да се облече.

Странно, помисли си, че човек може толкова силно да реагира физически на друг човек. Как бе възможно близостта, докосването или дори само един поглед да ускори пулса или да повиши кръвното налягане? Нямаше нужда от нищо друго — нито лично познанство, нито приятелство — само това случайно смесване на биотоковете. Линдзи не се сдържа, когато Сет я обърна към себе си и вдигна ръка към рамото ѝ да оправи яката. Бяха много близо, приковали очи един към друг.

— Не мислиш ли, че е странно — попита тя замислено, — че толкова ме привличаш, след като първия път, когато те видях, реших, че си ужасен и още не съм съвсем сигурна, че не си?

Смехът му бе различен от усмивката, забеляза Линдзи. Усмивката се разливаше бавно, докато смехът му избухваше като светкавица. И променяше всичките му черти.

— Винаги ли изреченията ти са толкова откровени и толкова заплетени?

— Сигурно — тя се извърна, доволна, че бе чула смеха му. — Не ме бива да се преструвам и предполагам, че говоря това, което мисля. Ето якето ти — подаде му го, сухо и грижливо сгънато. — Определено не съм очаквала да ти го върна при такива обстоятелства.

Сет го взе, хвърли му един бърз поглед и отново се насочи към очите ѝ.

— Представяше ли си други обстоятелства?

— Няколко — отвърна веднага Линдзи и взе чантата си. — И във всички тях ти се чувстваше изключително неудобно. Например излежаваше десетгодишна присъда за обиждане на балерини в дъждовни следобеди. Готови ли сме? — попита тя и с привичен жест му протегна ръка. Колебанието му преди да я приеме бе толкова кратко, че почти не можеше да се забележи. Пръстите им се сплетоха.

— Ти не си това, което очаквах — призна ѝ той, когато излязоха в нощния хлад.

— Така ли? — Линдзи пое дълбоко въздух и вдигна лице, опитвайки се да види всички звезди едновременно. — Какво очакваше?

Стигнаха мълчаливо до колата. Линдзи долавяше уханието на мокри листа. Когато влязоха вътре, Сет се обърна към нея с един от неговите дълги, изучаващи погледи, които се бе научила да очаква от него.

— Образът, който представи сутринта, повече съответстваше на очакванията ми — отговори ѝ той най-последно. — Много професионална, много студена и безстрастна.

— Имах пълното намерение да продължа в същия дух и тази вечер — съобщи му тя. — Обаче забравих.

— Ще ми кажеш ли защо, когато ми отвори, изглеждаше така, сякаш ще побегнеш колкото ти крака държат?

Линдзи вдигна вежди.

— Много си наблюдателен — въздъхна и се облегна назад. — Свързано е с майка ми и с непрекъснатото чувство, че нещо не е наред — завъртя глава и срещна очите му. — Може би някой ден ще ти разкажа за това — промълви тя, без да се замисля защо има чувството, че би могла. — Но не тази вечер. Тази вечер не искам да мисля повече за това.

— Добре — Сет запали колата. — Тогава може би ще осведомиш новия съсед кой кой е в Клифсайд.

Линдзи се отпусна с благодарност.

— Колко далеч е ресторантът?

— На около двайсет минути път.

— Горедолу ще стигнат — реши тя и започна.

ПЕТА ГЛАВА

Линдзи се чувстваше добре със Сет. Разказваше му забавни истории, защото харесваше звука на смеха му. Собственото ѝ настроение на паника и отчаяние се бе разсеяло. Докато пътуваха, тя реши, че би искала да го опознае по-добре. Той я интригуваше и привличаше, а ако от това избухнеше нещо вулканично, бе готова да поеме риска. Природните бедствия рядко биваха скучни.

Линдзи познаваше този ресторант. Бе идвала тук един или два пъти, когато някой кавалер се бе опитвал да я впечатли. Знаеше, че Сет Бениън не би чувствал нуждата да впечатлява когото и да било. Просто това бе типът ресторант, който той би избрал — спокоен, елегантен, с превъзходна кухня и отлично обслужване.

— Баща ми веднъж ме доведе тук — спомни си тя, като излезе от колата. — На шестнадесетия ми рожден ден — изчака Сет и му протегна ръка. — Дотогава не ми разрешаваха да ходя на срещи, затова той ме изведе на рождения ми ден. Каза, че иска това да е първата ми среща — усмихна се, стоплена от спомена. — Винаги правеше такива неща... Дребни, невероятни неща — обърна се и видя, че Сет я наблюдава. Лунната светлина ги обливаше. — Радвам се, че дойдох тук. Радвам се, че дойдох с теб.

Той я погледна с любопитство и прокара пръст по плитката ѝ.

— Аз също.

Изкачиха заедно стъпалата към входа.

Вътре Линдзи бе привлечена от широкия прозорец с изглед към Лонг Айленд. Както седеше в топлия, осветен от свещи ресторант, почти чуваше вълните, разбиващи се в скалите долу. Почти усещаше студените пръски.

— Чудесно място! — възхити се тя, когато се настаниха на масата си. — Толкова елегантно, толкова приглушено, и в същото време толкова отворено към цялата тази сила — обърна се с усмивка към Сет. — Обичам контрастите, а ти? — светлината на свещите

играеше в среброто на ушите ѝ. — Колко скучен щеше да бъде животът, ако всичко си подходдаше.

— Чудех се — отвърна Сет и очите му се насочиха от тежките обици към нежните черти на лицето ѝ — къде точно подходдаш ти.

Линдзи бързо тръсна глава и отново погледна през прозореца.

— И аз самата често се чудя. Ти, струва ми се, добре се познаваш. Личи си.

— Искаш ли нещо за пиене?

Тя се обърна и видя един сервитьор, надвесен над Сет.

— Да — усмихна му се Линдзи, преди отново да насочи вниманието си към Сет. — Мисля, че бяло вино ще е добре. Нещо студено и сухо.

Докато поръчваше, очите му останаха приковани към нейните. Има нещо упорито в начина, по който ме гледа, помисли Линдзи. Като човек, който е довършил една страница и има намерение да дочете книгата докрай. Мълчанието се проточи и когато останаха сами. По гърба ѝ полазиха тръпки и тя пое дълбоко въздух. Време бе да се определят приоритетите.

— Трябва да поговорим за Рут.

— Да.

— Сет... — Смутена, че този негов поглед не трепна, Линдзи се опита да придаде на гласа си известна строгост. — Трябва да престанеш да ме гледаш така.

— Не мисля — възрази той меко.

Тя вдигна вежди, ала устните ѝ трепнаха в усмивка.

— А аз си мислех, че си толкова безупречно любезен.

— Приспособявам се към обстоятелствата — Бе се отпуснал на стола си, опрял ръка на облегалката, и я гледаше. — Ти си красива. Обичам да гледам красотата.

— Благодаря — Линдзи реши, че преди вечерта да е свършила, ще свикне с директните му погледи. Наведе се напред, завладяна от мислите си. — Сет, тази сутрин, когато наблюдавах Рут, разбрах, че тя има талант. Следобед на урока бях още по-впечатлена.

— За нея е много важно да учи с теб.

— Но не би трябвало да бъде — продължи Линдзи бързо, като отново забеляза как той присви очи. — Аз не мога да ѝ дам всичко, от което тя има нужда. Моята школа е доста ограничена в това, което

може да предложи, особено на момиче като Рут. Тя трябва да бъде в Ню Йорк, в школа, където обучението ѝ ще бъде по-целенасочено, по-интензивно.

Сет изчака сервитьора да отвори бутилката и да налее виното. Вдигна чашата си и преди да заговори, се вгледа в съдържанието ѝ.

— Не си ли способна да ѝ преподаваш?

При тона на въпроса му Линдзи вдигна вежди и когато заговори, гласът ѝ вече не бе топъл.

— Аз съм способна преподавателка. Просто Рут има нужда от дисциплината и предимствата, които се предлагат другаде.

— Лесно се дразниш — забеляза Сет и отпи от виното си.

— Така ли? — Линдзи също пийна, опитвайки се да остане прагматична като него. — Може би съм темпераментна — предположи тя и остана доволна от студения си тон. — Вероятно си чувал, че балерините са доста раздразнителни.

Сет размърда рамене.

— Рут смята да взема повече от петнайсет часа седмично с теб. Това достатъчно ли е?

— Не — Линдзи остави чашата и отново се наведе към него. Щом задаваше въпроси, реши тя, той не можеше да е напълно неразумен. — Рут трябва да ходи на уроци всеки ден, по-специализирани уроци, отколкото аз мога да ѝ предложа, просто защото нямам други ученички с нейните способности. Дори ако мога да репетирам с нея самостоятелно, това няма да е достатъчно. Тя има нужда от уроци с партньори. При мен има само четири момчета и те всичките идват веднъж седмично да изгледят движенията си във футбола. Дори не искат да участват в рециталите — въздъхна безпомощно. Бе снишила глас в старанието си да го накара да разбере. — Клифсайд не е културният център на Източното крайбрежие. Това е едно малко североамериканско градче — в начина, по който ръцете ѝ жестикулираха, за да подчертаят думите, имаше вродена, нерепетирана грация. В движенията ѝ звучеше мелодия, тиха и сладка. — Тук живеят земни хора, не мечтатели. Балетът няма определена цел. Той може да е хоби, може да е удоволствие, ала тук не се мисли за него като за кариера. Не се мисли като за живот.

— Ти си израснала тук — възрази Сет и доля вино в чашите. То хвърляше златни отблясъци на светлината на свещите. — И си

направила балетна кариера.

— Вярно е — Линдзи прокара пръст по ръба на чашата. Поколеба се. Искаше внимателно да подбере думите. — Майка ми е била професионална балерина и беше много... Много взискателна към моето обучение. Ходех в една школа на около сто километра оттук. Голяма част от времето прекарвахме на път, в колата — отново погледна към Сет, но в ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка. — Учителката ми беше чудесна, наполовина францужойка, наполовина руския. Тя сега е почти седемдесетгодишна и не приема ученици, иначе щях да настоявам да изпратиш Рут при нея.

Тонът на Сет бе толкова спокоен и невъзмутим както в началото на разговора:

— Рут иска да учи при теб.

Прииска ѝ се да изпищи. Отпи от виното, докато чувството премина.

— Когато отидох в Ню Йорк, бях седемнайсетгодишна, на възрастта на Рут. И вече имах зад гърба си осем години интензивно обучение в по-голяма школа. На осемнайсет постъпих в трупата. Конкуренцията за едно място е жестока, а тренировките са... — Линдзи замълча, после тръсна глава и се засмя. — Неописуеми са. Рут има нужда от това, заслужава го. Колкото е възможно по-скоро, ако иска да стане сериозна балерина. Талантът ѝ го изисква.

Сет не отговори веднага.

— Рут е малко повече от едно дете, което току-що е преживяло поредица от нещастия — направи знак на сервитьора за менютата. — Ню Йорк ще си е там и след три или четири години.

— Три или четири години? — Линдзи остави менюто, без да го погледне и се взря невярващо в Сет. — Та тя ще е на двацет!

— Напреднала възраст — отбеляза той саркастично.

— Като за балерина наистина е напреднала — възрази Линдзи. — Рядко някоя успява да танцува до много след трийсет. Е, мъжете откриват още по някоя година с характерни роли, а от време на време се появява и някой импозантен като Фонтейн. Това обаче са изключения, не правило.

— Затова ли не се връщаш? — при този въпрос мислите на Линдзи се препънаха и замряха. — Имаш чувството, че на двацет и пет години кариерата ти е приключила?

Тя вдигна чашата, после отново я остави.

— Загадките са интригуващи, Линдзи — Сет улови ръката ѝ, обърна я да разгледа дланта и отново я погледна в очите. — А една жена със загадка е неустоима. Идвало ли ти с понякога наум, че някои ръце са създадени за целуване? Тази е една от тях — поднесе дланта ѝ към устните си.

Мускулите ѝ сякаш се разтопиха. Тя го гледаше, откровено очарована от усещането. Чудеше се какво би било да почувства устните му, притиснати към нейните, силно, горещо. Харесваше ѝ формата на устата му и бавната му замислена усмивка. Рязко се изтръгна от мечтанието. Приоритетите, напомни си Линдзи.

— За Рут... — опита се да измъкне ръката си, ала Сет я задържа.

— Родителите на Рут загинаха при железопътна катастрофа преди по-малко от шест месеца. Това се случи в Италия — пръстите му не стискаха ръката ѝ по-силно, но гласът му стана по-напрегнат. Линдзи си спомни как бе изглеждал той, когато изникна над нея в дъжда. — Рут беше необичайно близка с тях, може би защото толкова много пътуваха. За нея бе трудно да завърже други приятелства. Можеш да си представиш какво означава за едно шестнайсетгодишно момиче изведнъж да се окаже сираче в чужда страна, в град, в който са живели едва две седмици — очите на Линдзи се изпълниха с болезнено съчувствие, ала Сет продължи, преди да бе успяла да каже нещо. — Тя не познаваше практически никого, а аз бях на един строеж в Южна Африка, затова минаха дни, преди да се свърже с мен. Докато успее да се добера до нея, бе прекарала сама почти цяла седмица. Когато пристигнах, брат ми и жена му вече бяха погребани.

— Сет, съжалявам, толкова съжалявам — изпита инстинктивното желание да го успокои. Стисна пръстите му, а с другата си ръка покри сплетените им длани. Нещо проблесна в очите му, но Линдзи бе прекалено смутена, за да го види. — Сигурно е било ужасно за нея, за теб.

Той за момент не отговори, ала се вгледа по-внимателно в лицето ѝ.

— Да — каза накрая. — Ужасно беше. Доведох Рут обратно в Щатите, но Ню Йорк е много напрегнат град, а тя бе много нестабилна.

— Затова намери Къщата на скалата — промълви Линдзи.

Сет вдигна вежди при това име, ала не го коментира.

— Исках за момент да ѝ дам нещо стабилно, макар да зная, че не е във възторг от идеята да живее в къща в малко градче. Прекалено много прилича на баща си. Но засега имам чувството, че точно това ѝ трябва.

— Мисля, че разбирам какво се опитваш да направиш — произнесе Линдзи бавно. — И го уважавам. Обаче на Рут ѝ трябва и други неща.

— Ще поговорим за тях след шест месеца — тонът му, макар и тих, бе толкова окончателен и властен, че тя затвори уста, преди да се бе усетила. По лицето ѝ пробяга сянка на раздразнение.

— Ти си голям диктатор, нали?

— Така са ми казвали. — Линдзи погледна настрани и настроението му сякаш се промени. — Гладна ли си?

— Малко — призна тя, ала като отвори менюто, се намръщи. — Пълнените раци тук са особено добри.

Докато Сет поръчваше, погледът ѝ се отклони към пролива. Ясно виждаше пред очите си Рут, сама, изплашена, вцепенена от скръб, принудена да се справи със загубата на родителите си и с ужасяващите подробности, които трябва да са последвали. Много добре си спомняше паниката, в която изпадна, когато ѝ съобщиха за катастрофата на нейните родители. Никога нямаше да забрави ужаса на пътуването от Ню Йорк до Кънетикът, където намери баща си мъртъв, а майка си в кома.

И бях вече възрастна, напомни си Линдзи, почти три години бях живяла сама. Бях в родния си град, обкръжена от приятели. Повече от всякога изпита желание да помогне на Рут.

Шест месеца, помисли Линдзи. Ако мога да работя с нея индивидуално, времето няма да е напълно загубено. И може би, само може би ще успея да убедя Сет по-рано. Той трябва да разбере колко важно е това за нея. Нервите няма да ме доведат доникъде с такъв мъж, значи ще трябва да намеря някакъв друг начин.

На един строеж в Южна Африка, спомни си тя, връщайки се към разговора. Какво ли е правил в Южна Африка? Преди да се бе оплела във възможните причини, в съзнанието ѝ зазвънтя един спомен.

— Бениън — произнесе на глас и Сет въпросително вдигна вежди. — С. Н. Бениън, архитектът. Чак сега се сетих.

— Така ли? — изглеждаше леко изненадан. Разчупи едно хлебче наполовина и ѝ подаде едното парче. — Не предполагах, че си имала време да се интересуваш от архитектура.

— Трябваше от десет години да съм живяла в пещера, за да не съм чувала това име. Какво пишеше в... В „Нюз вю“? Да, „Нюз вю“, преди около година. Имаше биографичен очерк за теб със снимки на някои от най-престижните ти сгради. Търговския център в Цюрих, зданието на „Макафи“ в Сан Диего.

— Имаш отлична памет — забеляза Сет. Светлината на свещите играеше по кожата ѝ. Изглеждаше крехка като порцелан, а тъмните ѝ живи очи сякаш му се усмихваха.

— Безпогрешна — съгласи се Линдзи. — Спомням си, че четох и някакви клюки за теб и голяма част от женското население. Определено се сецам за една наследница на голям универсален магазин, за австралийска професионална тенисистка и испанска оперна звезда. Не беше ли преди няколко месеца сгоден за Били Маршал, телевизионната говорителка?

Сет завъртя чашата между пръстите си.

— Никога не съм бил сгоден — отвърна той кратко. — Това обикновено води до брак.

— Разбирам — тя разсеяно отхапа от хлебчето. — А бракът за теб май не е цел в живота?

— За теб цел ли е?

Линдзи замълча и се намръщи. Приемаше въпроса му съвсем сериозно.

— Не знам. Предполагам, че никога не съм мислила за това точно по този начин. Всъщност, не съм имала кой знае колко време изобщо да мисля за него. Трябва ли това да бъде цел? — разсъждаваше тя на глас. — Или по-скоро изненада, приключение?

— Говориш като романтик.

— Такава съм — съгласи се Линдзи без никакво смущение. — Но пък и ти си такъв, иначе никога не би купил Къщата на скалата.

— Решението ми да купя недвижима собственост ме прави романтик?

Тя се облегна назад, като все още дъвчеше хлебчето.

— Това е много повече от недвижима собственост и не се съмнявам, че и ти си го почувствал. Можеше да купиш десетина други

къщи, всичките на по удобно място и с по-малка нужда от ремонти.

— И защо не съм го сторил? — попита Сет, заинтригуван от нейната теория.

Линдзи му разреши отново да напълни чашата ѝ, ала не я докосна. Виното вече приятно замайваше главата ѝ.

— Защото си разпознал чара, неповторимостта. Иначе щеше да купиш една от типовите къщички на трийсетина километра нагоре по брега, за които твърдят, че те потопяват в автентичния пейзаж на Ню Ингленд и в същото време са само на петнайсет минути път от търговския център.

Той се засмя, без да откъсва очи от нейните, докато сервираха ястията им.

— Доколкото разбирам, ти не обичаш типовите къщички.

— Ненавиждам ги — съгласи се веднага тя. — Страх ме е, че това е предубеждение, но си е лично мое. За много хора са идеални. Аз не харесвам... — Линдзи замълча и замахна с ръка, като че да хване нужната дума от въздуха — еднаквостта — реши накрая. — Сигурно звучи странно, след като в моята професия има такава дисциплина. Аз обаче го разглеждам по друг начин. Изразяването на собствената индивидуалност е жизненоважно. Хиляди пъти бих предпочела да кажат за мен, че съм различна, вместо, че съм красива — погледна към препълнената чиния с раци. — „Новатор“ е такава прекрасна дума. Чувала съм я за теб.

— Затова ли стана балерина? — Сет потопи парченце от рака си в разтопеното масло. — За да изразиш себе си?

— Мисля, че може би защото станах балерина, започнах да копнея за себеизразяване — тя реши да изстиска лимон върху маслото. — Всъщност, аз рядко анализирам себе си, повече другите хора. Знаеш ли, че в къщата има дух?

— Не — засмя се той. — Това го нямаше в обявата.

— Защото са се страхували да не се откажеш. Сега вече е късно, пък и аз мисля, че ще ти е приятно да си имаш дух.

— На теб би ли ти било приятно?

— О, да, много — лапна парчето рак и се наведе напред. — Това е едно романтично, нещастно създание. Жена, убита от тесногърдия си съпруг преди около век. Измъквала се да се срещне с любовника си и,

предполагам, не е внимавала. Той я хвърлил върху скалите от балкона на втория етаж.

— Това би трябвало да охлади склонността ѝ към извънбрачни връзки — предположи Сет.

— Ъ-хъ — съгласи се Линдзи с пълна уста. — Обаче от време на време се връща да се разходи из градината. Там я чакал любовникът.

— Изглежда, че изневярата и убийството ти доставят голямо удоволствие.

— Сто години могат да направят почти всяко нещо романтично. Имаш ли представа в колко от великите балети има смърт, и въпреки това остават романтични? „Жизел“ и „Ромео и Жулиета“ са само два примера.

— А ти и в двата си играла главните женски роли. Може би затова съчувстваш на нещастния дух.

— О, аз имах слабост към духа много преди да съм играла и Жизел, и Жулиета — тя въздъхна, загледана как звездите блещукат върху повърхността на водата. — Тази къща ме очарова, откак се помня. Когато бях малка, се захлех, че един ден ще живея там. Щях да накарам отново да засадят градината и всички прозорци щяха да светят на слънцето — обърна се към Сет. — Ето затова съм доволна, че ти си я купил.

— Доволна ли си? — погледът му се плъзна от тънката ѝ шия към яката на роклята. — Защо?

— Защото ти би я оценил. Би разбрал как да я върнеш към живот — погледът му за миг се спря върху устните ѝ, после се върна към очите. Линдзи усети как кожата ѝ настръхва и се поизправи на стола. — Знам, че вече си започнал някои ремонти — продължи тя с чувството, че Къщата на скалата е безопасна тема за разговор. — Сигурно имаш планове за промените.

— Искаш ли да видиш какво е направено?

— Да — отвърна Линдзи веднага. Не можеше да се преструва, че не е така.

— Ще те взема утре следобед — той я погледна с любопитство. — Знаеш ли, че имаш нечуван апетит като за такава миньонка?

Тя се засмя, отново успокоена, и намаза с масло парченце рак.

Небето бе дълбоко, тъмносиньо. Звездите бяха близо и просветваха през облаците. Линдзи чувстваше как есенният вятър се блъска в колата, докато Сет караше край брега. Той добавяше вълнение към романтиката на лунната светлина и виното.

Вечерта, реши тя, се оказа много по-приятна, отколкото бе очаквала. От първия момент ѝ бе хубаво да е с него. Изненадваше я, че Сет можеше да я накара да се засмее. Линдзи знаеше, че докато се занимаваше с работата си и с майка си, на моменти ставаше прекалено сериозна, прекалено напрегната. Бе приятно да има с кого да се посмее.

По негласно споразумение и двамата бяха заобикаляли спорните теми и бяха поддържали разговора лек и приятен като яденето. Тя знаеше, че отново ще кръстосат шпаги по повод на Рут. Това не можеше да се избегне. Желанията им за нея бяха толкова различни, че без битка нямаше да може да се постигне каквото и да било решение. Ала за момента Линдзи се чувстваше спокойна. Приемаше предстоящата буря, въпреки че се чудеше кога ли ще се разрази.

— Обичам такива нощи — въздъхна тя. — Нощи, когато звездите са слезли ниско, а вятърът шепти в дърветата. От източната страна на къщата трябва да чуваш океана — обърна се към него. — Коя спалня си избра, с балкона, надвесен над протока ли? До будоара?

Той бързо я погледна.

— Изглежда добре познаваш къщата.

Линдзи се засмя:

— Как можеш да очакваш от мен да устоя на изкушението да я разгледам, когато тя просто си стоеше там и ме чакаше? — пред тях започваха да блещукат светлините на Клифсайд. — Тази стая ли си избра? Огромната камина и високият таван сами по себе си биха били достатъчни, но балконът... Стоял ли си на него по време на буря? Трябва да е невероятно, когато под теб се разбиват вълните, а светкавиците са толкова близо — очите ѝ бяха приковани към него, така че видя как на устните му трепна усмивка.

— Ти обичаш да живееш опасно.

Как ли би почувствала косата му между пръстите си? Очите ѝ се разшириха, като осъзна в каква посока са поели мислите ѝ. Внимателно сплете пръсти в скута си.

— Предполагам — започна Линдзи, като се върна към въпроса му, — вероятно никога не съм го правила, освен във въображението си. Клифсайд не е пълен с опасности.

— Кажи го на твоя дух.

Тя се засмя:

— Не моя, твоя дух — поправи го бързо, докато Сет спираше пред къщата ѝ. — Ти сега имаш абсолютни права над него — Линдзи излезе от колата и вятърът затрептя в лицето ѝ. — Вече е истинска есен — изненада се тя и огледа притихналата къща. — На площада ще има огън. Маршал Уудс ще донесе цигулката си и ще има музика до полунощ — усмихна се. — Това е голямо събитие за града. Сигурно за човек като теб, който толкова много е пътувал, изглежда много кротко.

— Израснал съм в малко градче в Айова, което дори го няма на картата.

— Наистина ли? — изненада се Линдзи. — Кой знае защо, представях си, че си от голям град, много уреден, много изискан. Защо не си се върнал там? — тя спря на първото стъпало на терасата и се обърна към него.

— Прекалено много спомени.

От висотата на стъпалото и вечерните си обувки Линдзи бе почти на неговото ниво. Сепна се, като откри, че очите и устните ѝ са точно срещу неговите. В ирисите му светеха мънички златисти точки. Без да се замисли, тя ги преброи.

— Тринайсет — прошепна. — Шест в едното и седем в другото. Дали това е лош знак?

— Лош знак за какво? — той видя в очите ѝ, че мислите ѝ отлетяха някъде другаде и после се върнаха към въпроса му.

— О, няма значение — смутено махна с ръка Линдзи. — Понякога се отнасям. Защо се усмихваш?

— Спомних си за последния път, когато изпратих моето момиче до вратата. Лампата на терасата светеше, а майка ѝ беше вътре. Мисля, че бях осемнайсетгодишен.

Очите на Линдзи немирно заблестяха.

— Успокоително е човек да научи, че някога си бил осемнайсетгодишен. Целуна ли я за лека нощ?

— Естествено. Докато майка ѝ надничаше иззад завесите в хола.

Линдзи бавно обърна глава и се вгледа в тъмните празни прозорци.

— Моята сигурно вече си е легнала — реши тя, опря ръце на раменете му и се наведе напред, за да го целуне леко.

В момента на контакта всичко се промени. Простото докосване на устните я разтърси. Ефектът от него се разнесе из нея с такава скорост, че Линдзи ахна. Внимателно се отдръпна, все още с ръце на раменете му. Двамата се гледаха.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, както когато стоеше зад кулисите преди трудно па де дьо. В нея се надигна очакване. Ала този дует не бе репетиран и бе по-стар от времето. Тя сведе поглед към устните му и почувства направо физически глад.

Приближиха се един към друг бавно, сякаш времето за тях бе спряло. Прегърнаха се със сигурността на отдавнашни любовници, които отново се срещат, а не като на първа среща. Устните им се докоснаха и разтвориха, пак се докоснаха и разтвориха, докато опитваха различни ъгли. Ръцете му се плъзнаха под палтото ѝ, нейните под якето му. Ставаше им все по-топло, а край тях вятърът носеше есенните листа.

Сет улови долната ѝ устна между зъбите си, за да я укроти. Леката болка отекна в тялото ѝ като тръпка на желание. Пламна страст. Бавните, пробни целувки се превърнаха в отчаяна молба. Гладът нарастваше и обещавахе само да продължава да нараства с всяко вкушване. Линдзи обви ръце около врата му, сграбчи раменете му и се притисна силно към него. Той откъсна устни от нейните и ги плъзна по нежната извивка на шията ѝ. Косата му докосна бузата ѝ. Бе мека и прохладна, за разлика от горещите му устни, и сякаш привличаше пръстите ѝ.

Усети как Сет смъкна ципа на роклята ѝ и дланите му докоснаха голата кожа на гърба ѝ. После се спуснаха надолу до кръста и обратно към шията ѝ, като навсякъде по пътя си разпалваха пламъци. Копнежът за него се надигна толкова бързо, че тя се разтрепери, докато устните му най-последно се върнаха към нейните.

Чувствата ѝ се завъртяха в луда вихрушка, съперничейки с физическата нужда. Зави ѝ се свят от този пристъп, силата му я уплаши. Откриваше в себе си слабост, за която не бе и подозирала.

Опря ръце на гърдите му и се отблъсна. Сет освободи устните ѝ, но продължи да я държи в прегръдките си.

— Не, аз... — Линдзи затвори за миг очи, опитвайки се да си възвърне силата, която винаги бе приемала като разбираща се от само себе си. — Беше много приятна вечер, Сет. Благодаря ти.

Известно време той я гледаше мълчаливо.

— Не мислиш ли, че това в момента е малко неуместно? — почти без да се движи, потърка устни в нейните.

— Да, да, прав си, но... — Тя обърна глава и вдъхна дълбоко студения нощен въздух. — Трябва да влизам. Не съм във форма.

Сет хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Не си във форма?

Линдзи преглътна. Разбираше, че бе разрешила положението да излезе извън контрол и нямаше представа как да се справи с него сега.

— Моля те, никога не съм била добра в такива неща и...

— Какви неща? — попита той. Не отпускате прегръдката си, не откъсваше очи от нейните.

— Сет... — пулсът ѝ отново започваше да се блъска бясно. — Моля те, пусни ме да си вляза, преди да съм се направила на пълна глупачка.

Всичката несигурност на чувствата ѝ струеше в очите ѝ. Тя видя как в погледа му проблесна гняв, после той улови устните ѝ в бърза, силна целувка.

— Утре — каза и я пусна.

Останала без дъх, Линдзи прокара ръка през косите си.

— Мисля, че по-добре да не...

— Утре — повтори Сет, обърна се и тръгна към колата.

Линдзи гледаше как светлините ѝ се отдалечават. Утре, помисли тя и потрепери от нощния хлад.

ШЕСТА ГЛАВА

Линдзи се събуди късно, затова докато свърши с екзерсиса и се преоблече, вече минаваше обед. Бе решила следобед в Къщата на скалата да се държи естествено, затова се облече в керемиденочервен анцуг, метна през ръка якето си и се запъти към стълбите. Точно в този момент влезе Керъл Мурфийлд.

Госпожа Мурфийлд се различаваше от сина си както денят от нощта. Тя бе дребничка и слаба, с блестяща кестенява коса и изискано лице, което сякаш никога нямаше да остарее. Анди изцяло приличаше на баща си, когото Линдзи бе виждала само на снимка, защото Керъл от двайсет години бе вдовица.

Когато съпругът ѝ бе починал, тя бе поела неговата цветарница и я управляваше с вкус и с тънък усет за търговия. Бе жена, чието мнение Линдзи ценеше и на чиято доброта бе свикнала да се осланя.

— Май си решила да побягаш — забеляза Керъл и затвори входната врата зад себе си. — Мислех, че ще искаш да си починеш след снощната среща.

Линдзи я целуна по леко напудрената буза.

— Откъде знаеш, че съм имала среща? Майка ли ти се обади?

Керъл се засмя и я погали по косите.

— Естествено, но можех и аз да ѝ го кажа. Хети Макдоналд — кимна тя към къщата от другата страна на улицата. — Видяла го е да те взема и веднага ме осведоми.

— Колко хубаво, че съм осигурила новините за събота вечер — забеляза сухо Линдзи.

Керъл влезе в хола да остави чантата и самото си на дивана.

— Добре ли прекара?

— Да, аз... Да — Линдзи изведнъж реши, че трябва да завърже по-добре гуменките си. Керъл се вгледа в наведената ѝ глава, ала не каза нищо. — Вечеряхме на брега.

— Що за човек е той?

Линдзи вдигна очи и бавно започна да завързва другата гуменка.

— Не съм съвсем сигурна — промълви тя. — Определено интересен. Доста властен и самоуверен, от време на време мъничко студен, и въпреки това... — спомни си за отношението му към Рут. — И въпреки това мисля, че може да бъде много търпелив, много чувствителен.

Като чу тона ѝ, Керъл въздъхна. Макар и тя да знаеше, че Линдзи не е за Анди, дълбоко в сърцето си таеше надежда.

— Изглежда го харесваш.

— Да-а... — проточи Линдзи замислено, засмя се и се изправи. — Поне така мисля. Знаеш ли, че той е С. Н. Бениън, архитектът?

От скоростта, с която се вдигнаха веждите на Керъл, Линдзи разбра, че това бе новина.

— Наистина ли? Струва ми се, че щеше да се жени за някаква францужойка, автомобилна състезателка.

— Очевидно не.

— Е, това е интересно — заяви Керъл и сложи ръце на кръста си, както правеше, когато бе наистина впечатлена. — Майка ти знае ли?

— Не, тя... — Линдзи погледна през рамото ѝ към стаите на майка си. — Не — повтори и се обърна към нея. — Страх ме е, че снощи я разстроих. Всъщност, тази сутрин още не сме говорили.

— Линдзи... — Керъл я докосна по бузата, забелязала посърналото ѝ лице. — Не позволявай такива неща да те тревожат.

Очите на Линдзи изведнъж станаха големи и безпомощни.

— Изглежда никога не успявам да направя каквото трябва — смотолехи тя. — Аз съм ѝ задължена...

— Престани — Керъл я хвана за раменете и не на шега я разтърси. — Глупаво е децата да преживеят живота си, опитвайки се да се отплатят на родителите си. Единственото, което дължиш на майка си, е любов и уважение. Ако цял живот се мъчиш да доставиш удоволствие на някого, ще направиш нещастни двама души. А сега — тя отново погали Линдзи по косата и се усмихна, — това са всичките съвети, които имам за днес. Отивам да уговарям Мей да излезем на разходка с колата.

Линдзи обви ръце около врата на Керъл и отчаяно я прегърна.

— Толкова си добра с нас.

Керъл зарадвано отвърна на прегръдката.

— Искаш ли и ти да дойдеш? — покани я тя. — Можем да покараме малко и да хапнем на някое хубаво местенце.

— Не, не мога — Линдзи се отдръпна. — Сет скоро ще ме вземе да ме разведе из неговата къща.

— А, твоята Къща на скалата — кимна Керъл. — Този път ще можеш да поскиташ из нея посред бял ден.

Линдзи се засмя:

— Мислиш ли, че от това ще загуби част от чара си?

— Съмнявам се — Керъл се обърна и тръгна по коридора. — Забавлявай се и не се тревожи, че трябва да се прибереш да приготвиш вечерята. Ние с майка ти вероятно ще ядем навън — преди Линдзи да бе отговорила, на вратата се позвъни. — Ето го и твоят младеж — съобщи Керъл и изчезна зад ъгъла.

Линдзи се обърна да отвори, трепереща от нерви. Бе си казала, че реакцията ѝ към Сет снощи е била предизвикана от настроението на вечерта, от липсата ѝ на мъжка компания и от приказките за неговия опит с жените. Това бе само един момент, нищо повече, каза си тя. Сега бе важно да си спомни кой бе той и колко лесно привличаше жените. И колко лесно ги изоставяше.

Важно бе отношенията им още от самото начало да са внимателни и приятелски. Трябваше да се мисли за Рут. Линдзи знаеше, че ако иска това, което е правилно за Рут, трябва да поддържа дружески отношения с чичо ѝ. Като делови връзки, реши тя и притисна ръка към стомаха си да успокои нервите. Леко приятелски, без никакво обвързване, без нищо лично.

Почувства, че се е овладяла и отвори вратата.

Той носеше тъмнокафяв панталон и кремаво поло. Грубата му мъжественост веднага се стовари върху нея. Бе познавала още един или двама мъже, които притежаваха такава първична сексуална привлекателност. Единият бе Ник Давидов, а другият бе един хореограф, с когото бе работила в трупата. Спомни си също, че в живота и на двамата винаги бе имало жени — никога една жена. Внимавай, извика съзнанието ѝ. Много внимавай.

— Здравсти — усмивката ѝ бе приятелска, но очите ѝ бяха предпазливи. Преметна през рамо малка платнена чанта и дръпна вратата зад себе си. По навик протегна ръка. — Как си?

— Много добре — Сет леко стисна пръстите ѝ, за да я спре да не продължи надолу по стълбите. Стояха почти точно където бяха стояли снощи. Линдзи сякаш чувстваше пулсиращото напрежение във въздуха. Погледна го и срещна един от неговите дълги, изучаващи погледи. — А ти как си?

— Добре — успя да отвърне тя. Чувстваше се глупаво.

— Наистина ли? — Той я наблюдаваше внимателно, настойчиво.

Линдзи усети, че кожата ѝ пламва.

— Да, да, разбира се, че съм добре — предпазливостта в очите ѝ се смени с раздразнение. — Защо да не съм добре?

Сякаш доволен от отговора ѝ, Сет се обърна и двамата тръгнаха заедно към колата. Странен човек, реши Линдзи, неволно позаинтригувана от всякога. Усмихна се и поклати глава. Много странен човек.

Докато влизаше в колата, забеляза три малки птички, преследващи един гарван в небето. Развеселена, проследи полета им и се заслуша в чуруликането. Гарванът пое на изток, след него и птичките. Тя се засмя, обърна се и се озова в прегръдката на Сет.

За момент изчезна всичко, освен лицето му. Цялото ѝ същество сякаш се съсредоточи върху него. Очите му се спряха върху нейните и устните ѝ се разтвориха в покана, клепачите и натежаха. Изведнъж си спомни какво си бе обещала, прокашля се и се отдръпна. Седна в колата, изчака той да затвори вратата и дълго, треперливо въздъхна.

Гледаше го как обикаля колата да влезе от другата страна. Трябва да поема контрола над положението и да го задържа, реши Линдзи. Обърна се весело към него:

— Имаш ли представа колко очи са приковани върху нас в този момент?

Сет запали колата, ала не включи на скорост.

— Не, много ли са?

— Десетки — въпреки че вратите бяха затворени, затворнически сниши глас: — Зад всяко перде на улицата. Както виждаш, на мен вниманието не ми прави ни най-малко впечатление, но пък аз съм опитен изпълнител и съм свикнала с централните роли — очите ѝ светнаха закачливо. — Надявам се това да не те прави нервен.

— Никак — отвърна Сет. С едно бързо движение я прикова към облегалката и улови устните ѝ в целувка. Макар и кратка, тя бе

дълбока и разтърси цялото ѝ същество. Когато той се отдръпна, Линдзи дишаше накъсано. Никой, сигурна бе, никога не бе изпитвал това, което тя изпитваше в този момент.

— Мразя скучните представления, а ти? — гласът му бе тих и интимен и кръвта ѝ закипя.

— М-м-м — отвърна Линдзи уклончиво и внимателно се отмести по-далеч от него. Не бе това начинът да владее положението.

Къщата на скалата бе на по-малко от пет километра от центъра, ала се извисяваше над града, високо над скалите и водите на протока. Бе построена от гранит. В очарованото въображение на Линдзи изглеждаше изсечена в скалата, изваяна от гигантска ръка. Бе груба и дива, дяволски замък, кацнал на самия край на сушата. Имаше много комини, врати и прозорци, защото размерът на къщата ги изискваше. Но сега, за пръв път от повече от десет години, Линдзи видя тази къща жива. Прозорците блестяха, улавяха слънцето, задържаха го и го хвърляха обратно. Още нямаше цветя, които да освежат сериозната фасада, ала ливадата бе грижливо окосена и за нейно удоволствие, от няколко комина се виеше дим. Алеята бе стръмна и дълга, започваше от шосето, извиваше се и стигаше до постройката.

— Чудесна е, нали? — прошепна Линдзи. — Много ми харесва как е обърнала гръб на морето, сякаш не се интересува от никаква друга сила, освен от своята собствена.

Сет спря колата в края на алеята и се обърна към нея.

— Доста фантазьорска мисъл.

— Аз съм фантазьор.

— Да, знам — той се пресегна през нея и отвори вратата. За момент остана толкова близо, че и най-малкото движение би съединило устните им. — Странно, на теб ти отива. Винаги съм предпочитал практични жени.

— Така ли? — нещо изглежда ставаше с Линдзи, когато Сет бе наблизо. Сякаш нишки, тънки, но невероятно здрави, я омотаваха до безпомощност. — Никога, не ме е бивало в практичността. По-добра съм в мечтите.

Той нави кичур от косата ѝ около пръста си.

— Какви мечти?

— Най-вече глупави, предполагам. Те са най-хубавите — бързо бутна вратата и излезе навън. Затвори очи и почака да се овладее.

Когато чу, че неговата врата се захлопва, отново ги отвори и се вгледа в къщата. Спокойно, приятелски, напомни си и пое дълбоко въздух.

— Знаеш ли — започна тя, — последния път, когато идвах тук, бе около полунощ, а аз бях шестнайсетгодишна — усмихна се на спомените си, докато вървяха по тясната пътека към терасата, опасваща къщата. — Бях домъкнала горкия Анди с мен и се вмъкнахме през един страничен прозорец.

— Анди... — Сет се спря пред входната врата. — Щангиста, с когото се целуваше пред залата ли?

Линдзи вдигна вежди, приемайки описанието на Анди, ала не каза нищо.

— Гадже ли ти е? — попита Сет безгрижно и залюля ключовете, гледайки я в очите.

Тя продължи да се усмихва мило.

— Преди няколко години надраснах гаджетата, но ми е приятел, да.

— Ти си много любвеобилна приятелка.

— Такава съм си — съгласи се Линдзи. — Винаги съм приемала двете думи за синоними.

— Интересна гледна точка — измърмори Сет и отключи вратата. — Този път няма нужда да се промъкваш през страничния прозорец — с широк жест я покани да влезе.

Бе точно толкова величествено, колкото си го спомняше. Таванът във входния коридор бе висок шест метра, с груби голи греди. Отляво се извиваше широко стълбище, после се разделяше на две и се изкачваше от двете страни на вътрешния балкон. Парапетите бяха излъскани до блясък.

Прашните разкъсани тапети, които Линдзи помнеше, бяха сменени с нови, наситено кремави. Върху дъбовия под бе проснат дълъг, тесен персийски килим. Приглушената слънчева светлина се отразяваше от призмите на полилея.

Тя мълчаливо отвори първата врата. Гостната бе напълно ремонтирана. На отсрещната страна имаше смели шарки на цветя, уравновесени от лакираните перлени тонове на другите стени. В мраморната камина прасяха пламъци. Линдзи бавно се разходи из стаята. Спря до малката масичка от осемнадесети век и леко я докосна с върховете на пръстите си.

— Чудесно е — тя погледна към дивана с тапицерия от брокат на ситно райе. — Знаел си точно какво е нужно. Почти можех да си представя тази стая с дрезденската пастирка върху полицата на камината, и ето я тук! — приближи се да огледа статуетката, развълнувана от нежността ѝ. — И френските килими на пода... — обърна се към него с усмивка, сияеща от удоволствие. Нейната красота бе крехка, неподвластна на времето и прекрасно подходеше на антиките, коприната и броката, които сега я обкръжаваха. Сет направи една крачка към нея и парфюмът ѝ долетя до него. — Рут тук ли е? — попита Линдзи.

— Не, в момента я няма — той изненада и двамата като протегна ръка и я погалия по бузата. — При Моника е. За пръв път те виждам с разпусната коса — каза Сет и вплете пръсти в кичурите. — Отива ти.

Тя почувства как стрелите на желанието я достигат и направи крачка назад.

— Беше спусната и първия път, когато се срещнахме — усмихна се, като си заповяда да не се държи глупаво. — Доколкото си спомням, валеше.

Сет отвърна на усмивката, първо с очи, после с устни.

— Така беше — отново стопи разстоянието между тях и прокара пръст по шията ѝ: Линдзи неволно потръпна. — Много си отзивчива — каза тихо. — Винаги ли е така?

В нея се втурна топлина и запулсира там, където я докосваше. Тя тръсна глава и се отвърна.

— Това не е честен въпрос.

— Аз не съм честен човек.

— Не си — съгласи се Линдзи и отново го погледна. — Не мисля, че си, поне не в отношенията си с жените. Дойдох да разгледам къщата, Сет — напомни му бързо. — Ще ми я покажеш ли?

Той понечи отново да се приближи, ала внезапно бе прекъснат. На вратата се появи нисък слаб човек с тъмна посребрена брада. Брадата му бе гъста, красиво оформена, спускаше се край ушите и обграждаше устата му. Бе толкова по-стъписваща, защото бе единствената растителност по главата му. Бе облечен с тъмен костюм и жилетка, със снежнобяла риза и тъмна вратовръзка. Стойката му бе съвършена, по военному изправена, ръцете му спокойно отпуснати от страни. Линдзи веднага доби впечатлението, че е много сръчен.

— Господине...

Сет се обърна към него и напрежението в стаята сякаш се разсея. Мускулите на Линдзи се отпуснаха.

— Здравей, Уърт — кимна той и хвана Линдзи за ръката. — Линдзи, запознай се с Уърт. Уърт, госпожица Дън.

— Приятно ми е, госпожице — лекият поклон бе европейски, акцентът английски. Линдзи бе пленена.

— Здравейте, господин Уърт — протегна му ръка със спонтанна и открита усмивка. Уърт се поколеба и погледна бързо към Сет, преди да я приеме. Докосването му бе леко, едва доловимо. — Имахте обаждане, господине — насочи той отново вниманието си към своя работодател. — От господин Джонстън от Ню Йорк. Той каза, че е много важно.

— Добре, свържи ме с него — Уърт излезе и Сет се обърна към Линдзи: — Няма да се забавя. Искаш ли нещо за пиене, докато ме чакаш?

— Не — тя погледна към мястото, където бе стоял Уърт. Реши, че ѝ е много по-лесно да се справя със Сет, когато се държи официално. Усмихна се и тръгна към прозореца. — Върви, аз просто ще почакам тук.

Той измърмори нещо в знак на съгласие и излезе. Трябваша ѝ по-малко от десет минути, за да може любопитството ѝ да надделее над чувството за благоприличие. Това бе къща, която бе обикаляла посред нощ, когато навсякъде бе пълно с паяжини и прах. Невъзможно бе да устои на изкушението да я огледа, когато слънцето се отразяваше от полираните подове. Започна да обикаля с намерението да се ограничи до вестибюла. Там имаше картини, от които се възхити, и тапети, от които дъхът ѝ спря. На една масичка бе подреден японски сервиз за чай от толкова фин порцелан, че сякаш можеше да се счупи от погледа ѝ. Бе прекалено заинтригувана от съкровищата, които бе открила, за да изпълни решението си да не излиза от вестибюла. Бутна една врата в дъното и се озова в кухнята. Тя бе странна, трогателна смесица от съвременни удобства и старомоден чар. Вградените електроуреди блестяха с неръждаема стомана и хром. Шкафовете бяха от лакирано дърво. Откъм съдомиялната машина се разнасяше механично бръмчене, а в ниската камина прашеше тих огън. Струящите през

прозореца слънчеви лъчи осветяваха боядисаните с латекс стени и пода, покрит с плочки. Линдзи ахна възхитено.

Уърт се обърна от голямата маса. Бе свалил сакото си и го бе сменил с дълга бяла престилка. По лицето му пробяга удивление, после отново придоби обичайното си ведро изражение.

— С какво мога да ви бъда полезен, госпожице?

— Каква чудесна кухня — възкликна Линдзи и пусна вратата, която се хлопна зад нея. Завъртя се в кръг и се усмихна на медните чайници и тигани, които висяха над главата на Уърт. — Колко мъдро е постъпил Сет, като е съчетал така съвършено два свята в едно цяло.

— Разбира се, госпожице — съгласи се Уърт лаконично. — Да не сте се загубили? — попита той и внимателно изтри ръцете си с една кърпа.

— Не, просто реших малко да пообиколя — продължи да се върти из кухнята, докато Уърт стоеше изпънат и я наблюдаваше. — Мисля, че кухните са очарователни места. Всъщност, това е центърът на една къща. Винаги съм съжалявала, че не съм се научила да готвя добре.

Спомни си за киселото мляко и салатите, когато бе професионална балерина, от време на време по някое пиршество в италиански или френски ресторант, рядко използвания хладилник в нейния апартамент. В претрупания ѝ график често не оставаше време за ядене. За готвене и дума не можеше да става.

— Не мога да се оправя с нищо по сложно от риба на фурна — обърна се към Уърт, все още усмихната. — Сигурна съм, че вие сте прекрасен готвач — Линдзи стоеше точно до прозореца и слънцето светеше върху лицето ѝ, подчертавайки фините черти и нежната кожа.

— Старая се, госпожице. Да ви сервирам ли кафе в гостната?

Линдзи потисна въздишката си.

— Не, благодаря ви, господин Уърт. Мисля просто да отида да видя дали Сет е свършил.

Още докато говореше, в кухнята влезе Сет.

— Извинявай, че толкова се забавих — вратата се затвори безшумно зад него.

— Нахлух в кухнята ти, без да мисля — тя хвърли един бърз, извинителен поглед към Уърт и се приближи към Сет. — Нещата малко са се променили от последния път, когато съм идвала тук.

Преди Сет да ѝ подаде ръка, за да я поведе из къщата, над главата ѝ между двамата мъже прелетя някакво безмълвно съобщение.

— Одобряваш ли промените?

Линдзи отметна косите от рамото си и се обърна към него.

— Би трябвало да се въздържа от мнение, докато видя останалото, но вече съм пленена. И съжалявам — продължи тя, — задето влязох така в кухнята. Просто се увлякох.

— Уърт си има собствено мнение по въпроса за жените в кухнята — обясни Сет.

— Да, представям си какво е мнението му. „Вън“.

— Много си съобразителна.

Обикаляха стаите на първия етаж — библиотеката, където оригиналната ламперия бе реставрирана и полирана до блясък, дневната, в която тапетите бяха свалени и още нямаше мебели, помещенията на Уърт, спартански в своята чистота.

— Останалата част от първия етаж трябва да бъде завършена през зимата — съобщи Сет и я поведе по стълбите. Линдзи плъзна пръсти по парапета. Как можеше дървото да е толкова гладко? — Къщата е построена солидно и като цяло има нужда от много малко ремонтване и преустройство — продължи той.

Този парапет, мислеше тя, сигурно бе познавал докосването на безброй длани и на някой и друг панталон. Линдзи се усмихна, представяйки си колко би било вълнуващо човек да се плъзне от третия етаж чак до долу.

— Ти обичаш това място — забеляза Сет, спря на площадката и улови Линдзи между себе си и парапета. — Защо?

Очевидно чакаше по-особен отговор. Тя се замисли.

— Мисля, че защото винаги ми е изглеждало толкова силно, толкова вечно. В него има нещо приказно. Поколение след поколение, ера след ера се сменят, а то остава — Линдзи се обърна и тръгна покрай парапета на балкона, надвесен над първия етаж. — Мислиш ли, че Рут ще свикне да живее тук? Че ще приеме да се установи на едно място?

— Защо питаш?

Линдзи сви рамене и тръгна с него по коридора.

— Защото Рут ме интересува.

— Професионално.

— И лично — погледна го тя. — Ти против ли си тя да танцува?

Той спря до една врата и я прикова с един от своите дълги погледи.

— Съвсем не съм сигурен, че моето и твоето определение за танцуване съвпадат.

— Може би не — призна Линдзи. — Ала може би в случая най-важно ще е определението на Рут.

— Тя е много млада. Освен това — добави Сет, преди Линдзи да бе успяла да възрази, — аз отговарям за нея — отвори вратата и я покани вътре.

Стаята бе несъмнено женска. На прозорците трептяха тънки светлосини пердета и сянката им се повтаряше на отсрещната стена. Имаше бяла тухлена камина с месингова решетка във формата на ветрило пред огнището. От месингова саксия на масичката се виеше английски бръшлян. По стените бяха окачени снимки на балетни звезди. Линдзи видя плаката, за който Сет ѝ бе говорил. Нейната Жулиета и Ромео на Давидов.

— Няма съмнение чия стая е това — измърмори тя и погледна към розовите сатенени панделки по бюрото. Насочи вниманието си към изсеченото лице на Сет. Той бе човек, свикнал да вижда нещата изключително от мъжка гледна точка, разбра Линдзи. Лесно можеше да настани Рут в пансион и да ѝ изпраща щедри чекове. Дали му бе трудно да направи в живота си място за едно момиче и за неповторимите момичешки потребности?

— Ти изобщо ли си щедър човек — поинтересува се тя любопитно, — или избирателно?

Видя го как вдигна вежди.

— Имаш навика да задаваш необичайни въпроси — хвана я за ръката и я поведе обратно през коридора.

— А ти имаш таланта да се измъкваш от тях.

— Това е стаята, която би заинтригувала твоя дух — ловко смени темата Сет.

Линдзи го изчака да отвори вратата и влезе.

— О, да! — изтича в средата и бързо се завъртя. Косите ѝ описаха плавна дъга. — Идеална е.

Дълбоките извити прозорци бяха сгушени в тъмночервеното кадифе, в тон с шарките на огромния персийски килим. Мебелите бяха

стари, във викториански стил, и блестяха от грижите на Уърт. Нищо не би могло да подхожда повече на огромната широка стая. До голямото легло имаше ракла, а на шкафчетата от двете му страни — оловни свещници.

— Сигурно защото си архитект — предположи възхитена Линдзи, — знаеш точно какво трябва.

Камината бе каменна и масивна и извикваше в съзнанието ѝ образи на гърмящи пламъци. В една дълга, тъмна нощ огънят щеше да ръмжи, после да пращи, после да съска. Изведнъж си се представи стгушена на огромното легло до тялото на Сет, което я топлеше. Малко стресната от яснотата на образа, се обърна да обиколи стаята.

Прекалено скоро, каза си. Прекалено бързо. Помни кой е той. Мълчаливо се отърси от неочакваните и нежелани чувства. Спря се до остъклената врата, разтвори я и излезе. Посрещна я порив на вятъра.

Чуваше се ревът на вълните, блъскащи се в брега, в студения въздух се носеше миризма на сол. Линдзи гледаше боричкащите се по небето облаци, гонени от бурния вятър. Склонът бе отвесен ѝ страшен. Яростните вълни се разбиваха в назъбените скали и се отдръпваха само колкото да съберат сила да се хвърлят отново. Увлечена от дивото вълнение на пейзажа, тя не усети, че Сет бе зад нея. Когато я обърна към себе си, реакцията ѝ бе невъздържана и неизбежна като летящите над тях облаци, като блъскащия се под тях прибой.

Привлече я по-близо и ръцете ѝ се вдигнаха да се обвият около врата му. Приблжиха се един към друг. Устните ѝ се разтопиха под неговите и веднага я обзе глад. Без колебание отвърна на интимността на целувката, докато вкусовете им се смесиха. Когато я докосна, тя потрепери, но не от страх или от нежелание, а от чисто удоволствие.

Ръката му се плъзна под ризата ѝ, насочи се нагоре и обхвана гърдата ѝ. Тя бе малка, а дланта му голяма. Бавно, продължавайки да я целува все по-дълбоко, описа с пръст извивката. Както бе копняла, Линдзи вплете пръсти в косата му. В нея се надигна желание, непреодолимо и бързо, като река, сменяща посоката си. Течението бе неудържимо и я завличаше във водовъртежа. Пръстите му, стоплени от кожата ѝ, разпространяваха вълни от удоволствие.

Когато Сет откъсна устните си от нейните, за да се спусне към шията ѝ, Линдзи почувства как тялото ѝ се обля от внезапна топлина. Студеният вятър, който биеше лицето ѝ, само усилваше възбудата.

Зъбите му изпращаха тръпки от лека болка, примесена с наслада. Звукът на прибоя отекваше в съзнанието ѝ, ала през него чу как той прошепна името ѝ. Когато устните му се върнаха при нейните, тя ги посрещна нетърпеливо. Никога досега не бе изпитвала такава бърза, такава всепоглъщаща страст.

Сет откъсна устни, хвана я за раменете и я привлече към себе си. Очите му бяха приковани към нейните. В тях Линдзи прочете страст и гняв. По гърба ѝ отново полазиха тръпки на вълнение. Би се разтопила в ръцете му, ако не я бе отдръпнал.

— Искам те — вятърът хвърли косата в лицето му. Веждите му бяха свъсени и извивката им изпъкваше още по-ярко.

Линдзи чу как ударите на сърцето забучаха в главата ѝ като вълните отдолу. Излагаше се на опасност и го знаеше, но едва сега започваше да осъзнава размера на опасността.

— Не — поклати глава, въпреки че усети как бузите ѝ пламтят от страст. — Не — земята под краката ѝ се люлееше. Сграбчи перилата и вдъхна студения морски въздух. Гърлото я заболя и изтръпна.

Сет рязко я хвана за ръката и я извъртя към себе си.

— Какво, по дяволите, значи не?

Тя отново поклати глава. Вятърът хвърляше косата в очите ѝ и тя я отметна, за да го вижда по-ясно. В позата му имаше нещо диво и яростно, като прибоя под тях. Това бе вулкан, който я привличаше, изкушаваше я.

— Просто не — отрони Линдзи. — Това, което се случи току-що, бе неизбежно, ала няма да стигнем по-далеч.

Той се приближи. Една силна ръка хвана врата ѝ. Тя усещаше всеки отделен пръст.

— Ти не го вярваш.

Устните му бързо се спуснаха към нейните, но не с настояване, а с убеждаване. Прокара език между устните ѝ, докато те с въздишка се разтвориха. Линдзи се вкопчи в раменете му, за да запази равновесие. Дъхът ѝ бе спрял, сякаш се бе преобърнала през перилата на балкона и летеше към скалите отдолу.

— Искам да правя любов с теб — движението на устните му срещу нейните я пронизваше с болезнено желание. Линдзи с мъка се отскубна от него.

— Трябва да разбереш — започна тя, после замълча да почака гласа си да укрепне. — Трябва да разбереш какъв човек съм. Аз не съм способна на връзки за по една нощ — отново отметна косата от очите си. — Имам нужда от повече. Аз нямам твоята изисканост, Сет. Не мога... Няма да се състезавам с жените, които си имал през живота си.

Обърна се да влезе, ала той отново хвана ръката ѝ.

— Наистина ли мислиш, че можем да се върнем назад?

— Да — отсече Линдзи остро, защото в съзнанието ѝ се въртяха съмнения. — Необходимо е.

— Искам да те видя довечера.

— Не, абсолютно не — Сет бе близо и тя се отдръпна.

— Линдзи, аз няма да оставя това да мине.

Тя поклати глава:

— Единственото нещо между нас е Рут. Нещата ще са много по-прости, ако и двамата помним това.

— Прости? — той улови кичур от косите ѝ. По устните му играеше лека усмивка. — Не мисля, че си жена, която би се задоволила с простота.

— Ти не ме познаваш — отвърна Линдзи.

Сет се усмихна широко, пусна косата ѝ, хвана я за ръката и я заведе вътре.

— Може би — съгласи се любезно. — Но ще те опозная.

Не ѝ убягна желязната решителност в гласа му.

СЕДМА ГЛАВА

Вече почти месец Рут посещаваше школата на Линдзи. Времето бързо бе застудяло и въздухът вече миришеше на сняг. Линдзи правеше всичко възможно древното оборудване на залата да работи с максимално натоварване.

Завързала на кръста ризата над трикото си, тя водеше последния урок за деня.

— Глисад, глисад. Арабеск на палци — докато говореше, се движеше покрай редицата от момичета и критично оглеждаше стойката и позата на всяко от тях. Бе доволна от своя клас за напреднали. Ученичките бяха добри, с разбиране за музиката и движението. Ала колкото повече оставаше Рут в класа, толкова повече странеше от другите.

Талантът ѝ е толкова над обичайното, помисли Линдзи, докато гледаше позата и движенията ѝ. Тук се прахосва. И я обзе вече познатото объркване. Направи знак на едно от момичетата да държи главата си изправена. И изражението в очите ѝ, което сякаш казва „Искам!“ Как да убедя Сет да ѝ позволи да се опита, и то да се опита сега, преди възможността да се е изплъзнала?

При спомена за Сет мисълта ѝ се отклони от момичетата и се пренесе към последния път, когато го видя. Ако бе честна пред себе си, щеше да признае, че през тези няколко седмици често мислеше за него. Искаше да си каже, че физическото привличане, което изпитваше към него, ще избледнее. Но като си спомнеше силата, бързината му, знаеше, че това е лъжа.

— Тандю — изкомандва Линдзи и скръсти ръце през гърдите си. Още не можеше да се отърси от спомена за неговото докосване, за вкуса му. Често се улавяше, че се чуди какво ли прави той — когато сутрин пиеше кафе, когато вечер бе сама в студиото, когато безпричинно се събуждаше посред нощ. И едва се сдържаше да не попита Рут.

Няма да се държа като глупачка заради този мъж, помисли тя.

— Бренда, ръцете — Линдзи показа, ръцете ѝ се извиха, следвайки плавното движение на китката.

Звънът на телефона я изненада. Намръщено погледна към часовника си. Никой никога не ѝ звънеше в студиото по време на урок. Майка, мина ѝ моментално през ума.

— Бренда, поemi ти — без да чака отговор, се втурна в кабинета си и грабна слушалката. Сърцето ѝ се блъскаше в гърлото. — Да, Клифсайдската балетна школа.

— Линдзи? Линдзи, ти ли си?

— Да, аз... — ръката ѝ спря на средата по пътя към устата. — Ники! — не можеше да сбърка музикалния руски акцент. — О, Ники, колко се радвам да те чуя — пианото на Моника продължаваше да свири. Линдзи затули с ръка ухото си и седна. — Къде си?

— В Ню Йорк, разбира се. — В гласа му звучеше нотка на смях, която тя винаги бе обичала. — Как върви твоята школа?

— Много добре. Работя с няколко добри балерини. Всъщност, има една конкретна, която много искам да ти изпратя. Тя е много добра, Ники, с красиво телосложение и...

— После, после — прекъсна той ентусиазирания ѝ разказ за Рут и Линдзи почти видя махването на ръката, с което би подчертал думите си. — Обадох се да поговорим за теб. Как е майка ти?

Колебанието на Линдзи бе не повече от една въздишка.

— Много по-добре. От известно време вече се оправя сама.

— Добре. Много добре. В такъв случай, кога се връщаш?

— Ник... — Линдзи сви рамене и погледна към снимката на стената — тя, танцуваща с мъжа от другия край на жицата. Три години, помисли. Можеше и трийсет да са. — Толкова време мина, Ник.

— Глупости. Тук си нужна.

Линдзи поклати глава. Ник си бе диктатор. Може би съдбата и бе да се забърква с деспотични мъже.

— Не съм във форма, Ник, и за панаир не ставам. Идват млади таланти — мислите ѝ отново се върнаха към Рут. — Те са нужни.

— Откога се страхуваш от тежка работа и конкуренция?

Предизвикателството в гласа му бе стара хитрост, която накара Линдзи да се усмихне.

— И двамата много добре разбираме, че три години да преподаваш балет съвсем не е като три години да играеш балет.

Времето не спира, Ник, дори и за теб.

— Страхуваш ли се?

— Да, малко.

Той се засмя на признанието й.

— Хубаво, страхът ще те подтиква да танцуваш по-добре — избухна в преувеличен смях. — Имам нужда от теб, Птичка, мое малко пиленце. Почти съм довършил първия си балет.

— О, Ник, това е чудесно! Представа нямах, че работиш върху нещо.

— Имам да танцувам още година, най-много две. Не ме интересуват характерните роли — по време на кратката пауза Линдзи дочу гласовете на момичетата, които се преобличаха да си тръгват. — Предложиха ми да стана директор на трупата.

— Не мога да кажа, че съм изненадана — отвърна сърдечно Линдзи. — Ала се радвам, и за теб и за всички тях.

— Искам да се върнеш, Линдзи, да се върнеш в трупата. Може да се уреди, нали знаеш, с малко връзки.

— Не искам това. Не, аз...

— Никой не може да изтанцува моя балет, освен теб. Тя е Ариел, а Ариел си ти.

— О, Ник, моля те — вдигна ръка към лицето си.

Бе оставила зад гърба си света, който той й предлагаше.

— Не, няма да спорим, поне не по телефона — Линдзи мълчаливо поклати глава и затвори очи. — Щом довърша балета, идвам в Клифдроп.

— Клифсайд — поправи го тя. Отвори очи и на устните й разцъфна усмивка.

— Сайд, дроп, аз съм руснак. Простено ми е. Ще дойда през януари да ти покажа балета. После ти ще се върнеш с мен.

— Както го говориш, изглежда толкова просто.

— Защото наистина е просто, Птичка. През януари.

Линдзи се взря в онемялата слушалка в ръката си. Колко в стила на Ник, помисли тя. Бе прочут с величествените си импулсивни жестове, с пълното себеотдаване на балета. И бе толкова блестящ, добави наум и остави слушалката. Толкова самоуверен. Той никога не би разбрал, че някои неща могат да бъдат забутани в ъгъла на паметта,

и въпреки това да останат безценни и живи. За Ник всичко бе толкова просто.

Стана и се приближи към снимката. Най-важното бе трупата — първо, последно и винаги. Но за нея имаше толкова много други фактори, толкова други потребности. Дори не знаеше какви са, знаеше само, че ги има. Обви ръце около раменете си. Може би това бе моментът да вземе решение. Почувства трепета на нетърпението. Толкова дълго бе плувала по течението.

Отърси се от мислите си и се върна в салона. Момичетата още се въртяха там, не им се излизаше от топлата зала на студа навън. Рут се бе върнала да се упражнява сама. Очите ѝ в огледалото проследиха Линдзи. Моника вдигна поглед с весела усмивка:

— Ние с Рут отиваме да хапнем по една пица и после на кино. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Добре звучи, ала искам да поработя още малко върху постановката на „Лешникотрошачката“. Коледа ще дойде, преди да се усетим.

Моника се протегна да я погали по рамото.

— Много работиш, Линдзи.

Линдзи стисна ръката ѝ и посрещна сериозния ѝ загрижен поглед.

— Точно за това си мислех. — Вратата се отвори и двете жени се обърнаха натам. Заедно с Анди вътре изфуча мразовит полъх. Обикновено бледото му лице бе зачервено от студа, огромните му рамене бяха превити срещу вятъра.

— Здравсти! — Линдзи хвана двете му длани и ги разтърка да ги стопли. — Не очаквах да те видя тази вечер.

— Изглежда идвам точно навреме — той хвърли един бърз поглед на момичетата, които навличаха джинси и пуловери върху триката си. Поздрави небрежно Моника, а тя му кимна почти с надежда.

— Здравей, Анди — успя най-после да изтърси Моника.

Рут наблюдаваше сцената от другия край на залата. Бе толкова явно, помисли тя, за всеки, освен за тях тримата. Той бе лудо влюбен в Линдзи, а Моника бе лудо влюбена в него. Бе забелязала как Моника

пламна от очакване в момента, в който Анди влезе в залата. Той, от друга страна, виждаше само Линдзи. Колко странни са хората, помисли тя и изпълни гран плие.

И Линдзи. Линдзи бе всичко, което Рут някога се бе надявала да бъде — истинска балерина, уверена, уравновесена, красива, с нещо неуловимо в движенията си. Във всяка нейна стъпка, във всеки жест имаше нещо леко, нещо свободно. Рут я наблюдаваше не със завист, а с копнеж. А наистина я наблюдаваше — внимателно, непрекъснато. И затова имаше чувството, че започва да я опознава.

Възхищаваше се от нейната откритост, от свободното ѝ изразяване на чувства. Линдзи притежаваше топлота, която привличаше хората към нея. Но под повърхността имаше повече течения, чувстваше Рут, много повече, отколкото Линдзи имаше навика да проявява. Съмняваше се дали често дава воля на тези скрити емоции. Щеше да е необходимо нещо силно, като танца, за да ги освободи.

Докато Рут бе погълната от тези мисли, вратата отново се отвори и в залата влезе чичо ѝ.

Рут се усмихна и понечи да го поздрави, ала се отказа и отново прие ролята на наблюдател.

Размяната на погледи между Сет и Линдзи бе вулканична и толкова бърза, че ако не бе гледала толкова внимателно, нямаше да я забележи. Но бе реална и мощна. Тя спря за момент и замислено се намръщи към чичо си и своята учителка. Това бе неочаквано и още не знаеше как се чувства. За нея привличането между тях бе толкова очевидно, колкото на Моника към Анди и на Анди към Линдзи.

Странно, реши Рут, че никой от тях изглежда не осъзнаваше емоциите, които играеха между четиримата. Спомни си чувствата в очите на родителите си, когато се погледнеха. Образът ѝ донесе и топлина, и тъга. Болезнено ѝ се искаше отново да се почувства част от такава любов. Без да каже нищо, тръгна към ъгъла на залата да свали балетните си пантофи.

В момента, в който Линдзи погледна към вратата и видя Сет, почувства силата. Тя я обля, а после така рязко се отдръпна, че имаше чувството, че краката ѝ под коленете са се разтопили. Не,

привличането не бе избледняло. Бе се удвоило. Всичко, свързано с него, моментално се запечатваше в съзнанието ѝ — разрешената от вятъра коса, начинът, по който бе оставил кожуха си незакопчан на студа, начинът, по който очите му сякаш я погълнаха в момента, в който той влезе.

Изглеждаше невероятно, че Линдзи без никакво усилие можеше напълно да изтрие всички други от съзнанието си. Сякаш двамата бяха сами на безлюден остров, на някой планински връх, дотолкова бе погълната от него.

Липсваше ми, мина ѝ внезапно през ума. Цели двацет и шест дни не съм го виждала, не съм говорила с него. Преди месец дори не знаех, че съществува, а сега мисля за него всякакви странни, неочаквани неща. Усмивката ѝ сама разцъфна и въпреки че Сет не ѝ отвърна, Линдзи пристъпи напред и протегна ръце.

— Здравей. Липсваше ми — възкликна тя спонтанно и хвана ръцете му.

— Така ли? — попита той тихо, вгледан в лицето ѝ, ала настойчивостта в тона му ѝ напомни да внимава.

— Да — призна Линдзи, отдръпна ръце и се обърна. — Познаваш Моника и Анди, нали? — Моника стоеше до пианото и събираше нотите, но Линдзи се приближи до нея и я прекъсна: — Няма нужда да се занимаваш с това. Вие с Рут сигурно умирате от глад, а ако се забавите, ще изпуснете киното — закрачи из залата, ядосана на себе си. Защо никога не мислеше, преди да говори? Вдигна ръка за довиждане към последните закъснели ученички. — Ти ял ли си, Анди?

— Ами, всъщност не, затова се отбих — той хвърли един поглед към Сет. — Мислех, че може да искаш да вземем по един хамбургер и да отидем на кино.

— О, Анди, много мило — тя спря да събира нотите и му се усмихна. — Ала имам да довърша още малко работа. Току-що отказах подобна покана от Моника и Рут. Защо не смениш хамбургера с пица и да отидеш с тях?

— Разбира се, Анди — намеси се бързо Моника и едва се пребори с изчервяването си. — Много ще е весело, нали, Рут?

Като видя настойчивата молба в светлите очи на Моника, Рут се усмихна и кимна:

— Не си дошъл да ме вземеш, нали, чичо Сет? — изправи се и вдигна джинсите си.

— Не — той гледаше как главата на племенницата му изчезва в пухкавия пуловер, после се появява през яката. — Дойдох да разменя няколко думи с Линдзи.

— Е, няма да ви пречим — Моника тръгна с грация, неочаквана като за едрото ѝ тяло. В походката ѝ имаше нещо атлетично, смекчено от уроците по балет в детството. Взе си палтото и с колеблива усмивка се обърна към Анди: — Идваш ли, Анди? — Забеляза бързия поглед, който той хвърли към Линдзи, и сърцето ѝ се сви.

— Идвам. — Анди докосна рамото на Линдзи. — До утре.

— Довиждане, Анди — Линдзи се вдигна на палци и леко го целуна. — Приятно прекарване — пожеланието бе отправено и към тримата. Моника и Анди вървяха към вратата, всеки борейки се със собственото си потиснато настроение. Рут се влачеше зад тях и на устните ѝ играеше една доловима усмивка.

Линдзи за момент остана загледана в затворената врата, чудейки се какво бе предизвикало блясъка в очите на Рут. Дяволитост, реши тя, чисто и просто дяволитост. И макар да се радваше, че я вижда, не можеше да разбере каква бе причината. Тръсна глава и се обърна отново към Сет.

— Е — започна живо, — предполагам, че искаш да поговорим за Рут. Аз мисля...

— Не.

Мислите на Линдзи се спряха наскоро.

— Не? — повтори тя с изражение на искрено объркване. После Сет пристъпи към нея и Линдзи разбра. — Наистина трябва да поговорим за нея — обърна се и се запъти към средата на стаята. В стената от огледала виждаше техните отражения. — Тя е много по-напреднала от всичките ми ученички, много по-себеотдайна и много по-талантлива. Някои хора са родени да танцуват, Сет. Рут е една от тях.

— Може би — той свали кожуха си и го остави на пианото. Линдзи инстинктивно почувства, че тази вечер няма да ѝ е лесно да се справи с него. Пръстите ѝ задърпаха възела на ризата. — Но мина само един месец, не шест. Ще поговорим за Рут следващото лято.

— Това е абсурдно — ядосано се обърна към него и веднага разбра, че бе сгрещила. Истинският Сет ѝ въздействаше много по-силно, отколкото отражението му. Отново се обърна и бързо закрочи. — Говориш така, сякаш това е някаква нейна прищявка, която Рут ще надживее. Това просто не е реалистично. Тя е балерина, Сет. И след пет месеца ще продължава да бъде балерина.

— В такъв случай няма да е проблем да се почака. В пристъп на гняв от тази логика Линдзи затвори очи. Ужасно ѝ се искаше да го убеждава спокойно.

— Пропиляно време — произнесе тя през зъби. — А в този случай пропиляното време е престъпление. Рут има нужда от повече, много повече, отколкото аз мога да ѝ дам.

— Тя първо има нужда от стабилност — в гласа му звучеше едва доловимо раздражение. То отразяваше чувствата на Линдзи, точно както огледалото отразяваше телата им.

— В Рут има нещо! — възкликна Линдзи и безпомощно вдигна ръце. — Защо не искаш да го видиш? То е красиво и рядко срещано, ала трябва да бъде отгледано, трябва да бъде възпитано. Колкото повече време минава, толкова по-трудно става да се направи това.

— Както и преди съм ти казвал, аз нося отговорността за Рут — гласът му бе ставал остър. — И ти казах, че не съм дошъл да говорим за Рут. Не и тази вечер.

Интуицията я накара да не отговори. Сега нямаше доникъде да стигне с него, не по този начин, а можеше да проиграе шансовете за други възможности. За да спечели за Рут, трябваше да има търпение.

— Добре — пое дълбоко въздух и почувства как гневът ѝ се уталожва. — За какво дойде?

Той се приближи към нея и здраво я хвана за раменете.

— Липсваше ли ти, че не ме виждаше?

— В толкова малко градче рядко се случва почти цял месец да не срещнеш някого — опита се да се отдръпне, но пръстите му се стегнаха по-здраво.

— Работех върху един проект, медицински център, който ще се изгради в Нова Зеландия. Чертежите вече са почти готови.

Идеята я заинтригува и Линдзи се успокои.

— Трябва да е много вълнуващо да създадеш нещо, което е било само в главата ти, а хората да влизат в него, да живеят, да работят в

него. Нещо солидно и трайно. Защо си станал архитект?

— Сградите ме очароваха — започна бавно да масажира раменете ѝ, ала интересът ѝ бе насочен към думите му. — Чудех се защо са построени по един или друг начин, защо хората избират различни стилове. Искях да ги направя и функционални, и приятни за гледане — палецът му се плъзна нагоре по шията и разбуди безброй нервни окончания. — Имам слабост към красотата — бавно, докато погледът на Линдзи бе прикован към огледалото, устните му се спуснаха към настръхналата ѝ кожа. Тя затаи дъх.

— Сет...

— Защо си станала балерина? — прекъсна протеста ѝ той. Продължи да разтрива мускулите ѝ и да я наблюдава в огледалото. Улови желанието, проблеснало в очите ѝ.

— За мен никога не е съществувало нищо друго — гласът ѝ бе дрезгав, замъглен от сдържана страст. Чувстваше, че ѝ е трудно да се съсредоточи върху собствените си думи. — Откак се помня, майка ми не е говорила за нищо друго.

— Значи си станала балерина заради нея — Сет вдигна ръка към косата ѝ и измъкна една фиба.

— Не, някои неща са предопределени. Това беше предопределено за мен — ръката му се плъзна отстрани на шията и измъкна още една фиба. — За мен щеше да е балетът, независимо от майка ми. Тя само по-скоро го направи най-важното нещо. Какво правиш? — хвана ръката му в момента, в който той измъкваше поредната фиба.

— Обичам косата ти да е разпусната, така че да мога да я усещам.

— Сет, недей...

— Винаги я носиш вдигната, когато преподаваш, нали?

— Да, аз... — от тежестта на косата останалите фиби паднаха на пода. Косата се разпиля като светлорус облак.

— Уроците свършиха — измърмори той и зарови лице.

Отраженията им показваха резкия контраст на косите им, на мургавите му пръсти върху млечнобялата ѝ шия. Имаше някаква магия в това, да гледа как Сет отмята косите от врата ѝ и се навежда, докато усеща устните и пръстите му върху кожата си. Линдзи наблюдаваше

очарована двойката в стената от огледала. Когато я обърна към себе си, трансът не премина. Като омагьосана се вгледа в него.

Наведе се към нея и въпреки че устните ѝ умираха от глад, обсипа с леки целувки брадичката ѝ. Ръцете му се движеха алчно през косите ѝ, докато подлудяваше лицето ѝ с обещаващи целувки. Линдзи започна да изгаря от желание за интимността на устните, но когато обърна глава към него, той се отдръпна.

От пръстите на краката ѝ се надигнаха горещи вълни, които се концентрираха в дробовите ѝ, заплашвайки да я взривят. Приковал очи към нея, Сет развърза възела на ризата ѝ. Почти без да я докосва, плъзна пръсти нагоре по раменете ѝ и спря на разстояние, по-малко от един удар на сърцето от извивката на гърдите. Нежно смъкна ризата и тя безшумно се спусна на пода.

В този жест имаше нещо потресаващо сексуално. Линдзи се почувства гола пред него. Той бе разрушил всички нейни барикади. Нямаше вече място за илюзии. Тя пристъпи напред и улови устните му.

Целувката започна бавно, сладостно, с търпението на двама души, които познават удоволствието, което могат да доставят един на друг. Устните са за вкусване и те уталожваха глада, изострен от дългия пост. Поглъщаха се без бързане, сякаш искаха да отложат момента на пълното насищане.

Линдзи откъсна устните си от неговите, за да се впусне в изследване. Челюстта му бе леко бодлива от еднодневната брада. Скулите му бяха дълги и изпъкнали. Под ухото вкусът му бе загадъчно мъжествен. Тя се задържа там.

Ръцете му бяха на кръста ѝ и Линдзи се намести, за да може да я докосва по-свободно. След едно дълго пътешествие дланите му се затвориха върху гърдите ѝ. Трикото ѝ бе тънко, почти никаква преграда между пръстите му и нейната плът.

Устните им се съединиха в дълга, отчаяна целувка, а телата им се притиснаха едно към друго. Ръцете му я привлякоха по-близо и едва не я събориха на пода. Вече нямаше спокойствие, нямаше удоволствие, ала болката бе прелестна.

Като през дълъг тунел Линдзи чу звъненето на телефона. Зарови се по-дълбоко в Сет. Звънът се разнесе отново, после още веднъж, докато значението му достигна до съзнанието ѝ. Раздвижи се срещу него, но той я притисна по-силно.

— Нека си звъни, по дяволите — устните му уловиха нейните, погълнаха думите.

— Сет, не мога. — Линдзи се бореше да се измъкне от мъглата, затъмнила мозъка ѝ. — Не мога... Майка ми.

Той изруга от сърце, ала я пусна. Линдзи се отблъсна от него и се втурна да вдигне слушалката.

— Ало? — прокара ръка през косата си и се опита да се овладее дотолкова, че да си спомни къде се намира.

— Госпожица Дън?

— Да. Да, Линдзи Дън — приседна на ъгъла на бюрото, защото коленете ѝ трепереха.

— Извинявайте, че ви безпокоя, госпожице Дън. Обажда се Уърт. Там ли е господин Бениън?

— Уърт? — Линдзи бавно издиша. — О, да. Да, тук е. Един момент.

Бавно остави слушалката до телефона и се изправи. За момент се спря на вратата на кабинета си. Сет се бе обърнал към нея и очите му веднага срещнаха нейните, сякаш бе очаквал завръщането ѝ. Линдзи влезе в залата, едва сдържайки желанието си да сплете пръсти.

— За теб е — каза му. — Господин Уърт.

Сет кимна, но в начина, по който улови раменете ѝ, докато минаваше край нея, нямаше нищо непринудено. За момент застанаха един до друг.

— Само за момент.

Линдзи не се помръдна, докато не чу гласа му по телефона. Когато свършваше труден танц, винаги си даваше няколко секунди да си поеме дъх. Това бе концентрирано дишане, дълбоко и бавно, не несъзнателното движение на въздуха в дробовете. Направи го и сега. Постепенно почувства как потокът на кръвта се успокоява, как ударите на пулса се забавят. Тръпките под кожата ѝ утихнаха. Доволна, че тялото я слуша, тя зачака съзнанието да го последва.

Макар да бе жена, която обича да поема рискове, Линдзи осъзнаваше идиотщината на своето поведение. Със Сет Бениън всички шансове бяха против нея. Започваше да разбира, че и тя допринася за това. Той прекалено силно я привличаше, правеше я прекалено уязвима. Сякаш нямаше значение, че го познаваше едва от няколко седмици.

Бавно се приближи до ризата, които лежеше на пода. Рязко се спря, когато улови движение в огледалото. Отново срещна отражението на погледа на Сет и по гърба ѝ полазиха студени тръпки. Изправи се. Сега не бе моментът за фантазии и илюзии.

— Има проблеми на строежа — съобщи Сет кратко. — Трябва да проверя някои сметки вкъщи — приближи се към нея. — Ела с мен.

Нямаше съмнение какво има предвид. За Линдзи простотата и откровеността бяха неустойимо изкусителни. Внимателно облече ризата си.

— Не, не мога. Имам още работа, а после...

— Линдзи — спря я той и допря ръка до бузата ѝ. — Искам да спя с теб. Искам да се събудя с теб.

Тя издиша дълго задържания въздух.

— Не съм свикнала да се оправям с такива неща — промълви и прокара ръка по разпуснатата си коса, после вдигна очи към него. — Ти много ме привличаш. Това стига малко по-далеч от всичко, което съм изпитвала досега и не знам точно какво да правя.

Ръката на Сет се спусна от бузата към шията ѝ.

— Мислиш ли, че можеш да ми кажеш такова нещо и да очакваш да си отида у дома сам?

Линдзи поклати глава и решително опря ръка на гърдите му.

— Казвам ти го, предполагам, защото не съм достатъчно изискана, за да го запазя за себе си. Аз не приемам лъжите и преструвките — леко се намръщи. — И не приемам да правя нещо, за което не съм съвсем сигурна, че искам да направя. Няма да спя с теб.

— Ще спиш — той хвана ръцете ѝ. — Ако не тази вечер, утре. Ако не утре, вдругиден.

— На твоето място не бих била толкова самодоволна — тя се отърси от ръцете му. — Никога не съм особено послушна, когато ми се казва какво да правя. Аз решавам сама за себе си.

— И си решила това — отвърна Сет безгрижно, ала в очите му проблесна гняв. — Първия път, когато те целунах. Лицемерието не ти подхожда.

— Лицемерие? — Линдзи замълча за момент, за да не запелтечи. — Великото мъжко самочувствие! Откажи едно предложение и вече си лицемерка.

— Не мисля, че „предложение“ е напълно подходящата дума.

— Върви си прави някъде другаде граматическите разбори — предложи му тя. — Аз си имам работа.

Той бързо сграбчи раменете ѝ и я обърна към себе си, преди командата да направи крачка назад да бе успяла да стигне от мозъка до краката и.

— Не ме насилвай, Линдзи.

Тя се опита да издърпа ръката си, но не успи.

— Не си ли ти този, който ме насилва?

— Изглежда имаме проблем.

— Проблемът е твой — сопна му се Линдзи. — Аз няма да съм поредната страница в твоята папка. Ако реша, че искам да си легна с теб, ще те уведомя. Междувременно, основната ни тема за разговор е Рут.

Сет настойчиво се вгледа в лицето ѝ. Бузите ѝ бяха пламнали от гняв, дишането ѝ бе учестено. Върху устните му заигра усмивка.

— В момента изглеждаш малко както когато те гледах да танцуваш Дулцинея, пълна със страст и дух. Пак ще си поговорим — преди Линдзи да успее да каже нещо, той я целуна дълго. — Скоро.

Докато отиде до пианото да вземе кожуха си, Линдзи успя да се овладее.

— За Рут...

Сет се облече, без да откъсва поглед от нея.

— Скоро — повтори той и излезе.

ОСМА ГЛАВА

Линдзи нямаше установен график за неделите. Шест дни седмично времето ѝ бе разписано, разпределено между уроците, оформянето на документи и майка ѝ. В неделя бе свободна.

Когато слезе долу, утринта вече преваляше. Силният аромат на кафе я привлече към кухнята. Преди да отвори вратата, чу бавните, неравномерни движения на майка си.

— Добро утро — Линдзи прекоси покрития с линолеум под да целуне Мей по бузата и огледа спретнатия ѝ костюм. — Облякла си се официално — гласът ѝ се стопли от удоволствие. — Изглеждаш чудесно.

Мей се усмихна и суетно докосна косата си.

— Керъл искаше да обядваме извън града. Добре ли ми е прическата?

— Прекрасна е — Линдзи усети как на сърцето ѝ олеква, като вижда, че майка ѝ отново се докарва. — Но нали знаеш, че всички гледат краката ти. Имаш страхотни крака.

Мей се засмя — звук, който Линдзи дълго бе чакала.

— И баща ти мислеше така — тонът ѝ отново бе тъжен и Линдзи обви ръце около раменете ѝ.

— Не, моля те, недей — поддържа я прегърната до себе си. — Толкова е хубаво да те виждам, че се усмихваш. Татко би искал да се усмихваш — усети я да въздиша и я притисна по-силно. Ако можеше, би ѝ предала част от силата си.

Мей я потупа по гърба и се отдръпна.

— Да седнем да пием кафе — приближи се до масата. — Краката ми може и да изглеждат страхотно, обаче въпреки това са прикрепени към тези бедра и бързо се уморяват.

Линдзи видя как майка ѝ внимателно се намести, после се обърна към бюфета. Много ѝ се искаше да поддържа настроението ѝ.

— Снощи до късно работих с момичето, за което ти говорех, Рут Бениън — наля две чаши кафе и отиде до хладилника за мляко. Сипа

щедро в кафето на майка си, а своето остави черно. — Тя е изключителна, наистина изключителна — продължи, докато сядаше на масата. — Определих я да играе Карла от „Лешникотрошачката“. Рут е стеснително, затворено момиче, което изглежда се чувства напълно уверено в себе си само когато танцува — замислено се загледа в дима, който се вдигаше от чашата ѝ. — Искам да я пратя в Ню Йорк, при Ник. Чичо ѝ не желае дори да говори за това — поне още четири и половина месеца, помисли мрачно. Непоклатим инат... — Всички мъже ли са такива магарета? — попита Линдзи и тихо изруга, като си опари езика с димящото кафе.

— В по-голямата си част — успокои я Мей. Нейното кафе изстиваше на масата. — И в по-голямата си част жените изглежда харесват магаретата. Ти го харесваш.

Линдзи вдигна очи, после отново се загледа в чашата си.

— Ами... Да. Той е малко по-различен от мъжете, които познавам. Неговият свят не се върти около балета. Ходил е почти навсякъде. Много е самоуверен и арогантен по някакъв много овладян начин. Единственият друг толкова самоуверен мъж, когото познавам, е Ник — тя се усмихна на спомена и ръцете ѝ затанцуваха с думите. — Обаче Ники има този темпераментен руски характер. Той хвърля неща, крещи, вика. Дори гневът му е старателно режисиран. Сет е различен. Сет спокойно би те отрязал.

— И ти го уважаваеш за това.

Линдзи отново вдигна очи и се засмя. Това бе първият път, когато си спомняше да говори с майка си от сърце за нещо, което не бе пряко свързано с балета.

— Да — призна тя. — Колкото и странно да звучи, да. Той е мъж, който предизвиква уважение, без да го изисква, ако разбираш какво искам да кажа — отпи от кафето си, този път по-предпазливо. — Рут го обожава. Личи си по начина, по който го гледа. Изражението на самота в очите ѝ избледнява и съм сигурна, че това е негова заслуга — гласът ѝ се смекчи. — Той е много чувствителен струва ми се, и напълно владее емоциите си. Мисля, че ако обича някого, ще изисква много, защото не би отдал лесно чувствата си. И въпреки това, ако не беше такъв инат, щях да изпратя Рут при Ник. Една година репетиции в Ню Йорк и, сигурна съм, биха я включили в ансамбъла. Споменах го пред него, но...

— Пред Ник ли? — прекъсна Мей разсъжденията ѝ. — Кога?

Линдзи се изруга наум. Неслучайно бе пропуснала да спомене обаждането на Ник. Бе искала да избегне тема, която би причинила болка и на двете. Сви рамене и отговори безгрижно между две глътки:

— О, преди два дни. Обади се в школата.

— Защо?

Въпросът на Мей бе тих и неизбежен.

— Да види как съм, да пита за теб — цветята, които Керъл бе донесла предишната седмица, клюмаха във вазата на масата. Тя стана и ги взе. — Той винаги много те е харесвал.

Мей гледаше как дъщеря ѝ хвърля увехналите цветя в кофата.

— Помолил те е да се върнеш.

Линдзи отнесе вазата в умивалника и започна да я мие.

— Вълнува се от новия балет, който е написал.

— И иска ти да играеш в него — Линдзи продължаваше да мие вазата. — Ти какво му каза?

Тя поклати глава. Единственото, което искаше, бе да избегне поредния обтегнат спор.

— Майко, моля те.

За момент настъпи мълчание. Чувахе се само звукът от плискащата се в умивалника вода, която топлеше ръцете на Линдзи.

— Мисля да замина с Керъл за Калифорния.

Изненадана и от съобщението, и от спокойния тон на майка си, Линдзи се обърна, без да спира водата.

— Това би било чудесно. Ще изпуснеш най-студената част от зимата.

— Не за зимата — обясни Мей. — За постоянно.

— За постоянно? — лицето на Линдзи помръкна. Зад нея водата танцувахе в стъклената ваза. Тя се обърна и завъртя крана. — Не разбирам.

— Тя там има познати, нали знаеш — Мей стана да си сипе още кафе и с жест спря Линдзи, която понечи да ѝ го донесе. — Един от тях, неин братовчед е намерил цветар, който продава магазина си. На добро място. Керъл го купи.

— Купила го е? — Линдзи изненадано седна. — Но кога? И дума не е казала. И Анди нищо не е споменал, току-що се видях с него...

— Искаше първо да уреди всичко — прекъсна недоверието ѝ Мей. — Предлага да ѝ бъда съдружник.

— Съдружник? — Линдзи поклати глава и притисна пръсти към слепоочията си. — В Калифорния?

— Не можем да продължаваме по този начин, Линдзи — Мей доуцуква до масата с кафето си. — Физически аз съм добре, по-добре няма да стана. Вече нямам нужда някой да се грижи за мен, а ти нямаш нужда да се тревожиш за мен. Да, тревожиш се — продължи тя, въпреки че Линдзи отвори уста да възрази. — Вече съвсем не съм както когато се върнах от болницата.

— Знам. Знам това, но Калифорния... — погледна безпомощно към майка си. — Толкова е далеч.

— Това е нещото, което ни трябва и на двете. Керъл ми каза, че те тормозя. И е права.

— Майко...

— Не, наистина те тормозя и ще те тормозя, докато продължаваме да живеем заедно — Мей въздъхна и сви устни. — Време е... И за двете. Искала съм само едно нещо за теб. Не съм престанала да го искам — хвана ръцете на Линдзи и се вгледа в дългите ѝ грациозни пръсти. — Мечтите са упорито нещо. Цял живот съм имала една и съща мечта... Първо за мен, после за теб. Може би това не е правилно. Може би ме използваш като извинение да не се върнеш — продължи, въпреки че Линдзи поклати глава: — Ти се грижеше за мен, когато имах нужда и аз съм ти благодарна. Невинаги съм го показвала, защото ми пречеше мечтата. За последен път ще те помоля за нещо — Линдзи мълчеше и слушаше — Помисли за това, какво имаш, коя си. Помисли за връщане.

Линдзи не можеше да направи нищо, освен да кимне. Бе мислила за това, дълго и болезнено. Преди две години. Ала не можеше да затвори вратата между себе си и своята майка. Тя просто се бе разтворила.

— Кога заминаваш?

— След три седмици.

Вместо отговор Линдзи бързо въздъхна и се изправи.

— Вие с Керъл ще сте страхотни съдружници — изведнъж се почувства изгубена, сама и изоставена. — Ще се поразходя — съобщи

бързо, преди чувствата да се бяха изписали на лицето ѝ. — Трябва да помисля.

Линдзи обичаше плажа, когато във въздуха започваше да мирише на зима. Облечена със старо яке, пъхнала ръце в джобовете, тя вървеше по широката дъга от скали и пясък. Небето отгоре бе спокойно и безмилостно синьо. Прибойт бе див и се долавяше не само ароматът на море, а и вкусът му. Тук вятърът духаше на воля и Линдзи имаше чувството, че той ще прочисти главата ѝ.

Никога не би си помислила, че майка ѝ ще замине за постоянно от Клифсайд. Не бе сигурна как се чувства, след като го разбра. Ниско над нея прелетя чайка и Линдзи спря да я погледа как се носи над скалите. Три години, помисли тя. Три години, уловена в коловоза на ежедневието. Не бе сигурна, че би могла да живее извън него. Наведе се и взе един гладък плосък камък. Той бе с цвѳета на пясъка, изпъстрѳен с черни точки, с размер на сребърен долар. Линдзи го изтупа, пъхна го в джоба си и разсеяно продължи да го топли, докато вървеше.

Премисли всеки етап от живота си след завръщането си в Клифсайд. Припомни си и годините, прекарани в Ню Йорк. Два различни живота, каза си тя и превѳи рамене. А може би аз съм двама различни човека. Отметна глава и видя Къщата на скалата. Бе на около километър и високо над нея, но въпреки това я сгрѳя, както тя сгрѳяваше камъка в джоба си.

Защото винаги е там, реши Линдзи, защото можеш да разчиташ на нея. Когато всичко друго полудее, тя ще си е пак там. Прозорците ѝ блѳестяха на слънцето. От няколко комина се издигаха кълба дим, точно както би трябвало. Линдзи въздъхна и обгърна раменете си с ръце.

Далеч на плажа долу някакво движение привлече вниманието ѝ. Сет вървеше към нея. Сигурно бе слязъл по стълбите, които се спускаха от къщата към брега. Тя заслони очи с ръка и се загледа в него. Преди да се усети, започна да се усмихва. Защо ѝ действаше така? Защо винаги ѝ бе толкова приятно да го види? Той вървеше толкова уверено, без излишни движения. Искаше и се да танцува с него нещо бавно, нещо мечтателно. Въздъхна. Би трябвало да побегне, преди да се бе приближил още повече.

И наистина се затича. Към него.

Сет я гледаше как идва. Косите ѝ се развяваха зад нея. Бузите ѝ бяха поруменели от вятъра. Тялото ѝ изглеждаше безтегловно, сякаш се плъзгаше по вятъра. Той си спомни за вечерта, когато я видя да танцува сама. Не бе усетил, че е спрял.

Тя стигна до него е лъчезарна усмивка.

— Здравсти — вдигна се на пръсти и бързо го целуна. — Толкова се радвам, че те виждам. Бях самотна — пръстите ѝ се вплетоха в неговите.

— Видях те от къщата.

— Така ли? — Линдзи помисли, че той изглежда по-млад, както косата му е разрошена от вятъра. — Откъде разбра, че съм аз?

Очите му едва доловимо се намръщиха, ала гласът му не се промени:

— По начина, по който се движиш.

— За една балерина няма по-голям комплимент. Затова ли слезе? — толкова бе приятно отново да чувства ръцете му, да вижда това сериозно, изучаващо изражение в очите му. — За да бъдеш с мен?

Само веждите му се вдигнаха, преди да отговори.

— Да.

— Радвам се — усмихна се топло, без задръжки. — Имам нужда да поговоря с някого. Ще ме изслушаш ли?

— Добре.

По мълчаливо споразумение започнаха да вървят.

— Балетът винаги е бил в моя живот — подзе Линдзи. — Не мога да си спомня и един ден без уроци, и една сутрин без екзерсис. За майка ми, която имаше определени ограничения като балерина, бе жизненоважно аз да стигна по-далеч. За всички бе голямо щастие, че аз исках да танцувам и че можех. За нас това бе важно по различен начин, но въпреки това ни свързваше — гласът ѝ бе тих, ала се чуваше ясно през рева на морето. — Когато се включих в трупата, бях малко по-голяма от Рут. Това е труден живот — конкуренцията, безкрайните часове, напрежението. О, Господи, напрежението. Започва още от сутринта, от момента, в който отвориш очи. Екзерсис, уроци, репетиции, още уроци. Седем дни седмично. Това е твоят живот, няма нищо друго. Не може да има нищо друго. Дори когато започнеш да пробиваш, излезеш от ансамбъла и получиш солова партия, не можеш да се отпуснеш. Винаги зад теб има някой, който иска да вземе мястото

ги. Ако пропуснеш урок, само един урок, тялото ти усеща и ти отмъщава с болка — в мускулите, в сухожилията, в краката. Това е цената, която трябва да се плаща за тази неестествена гъвкавост — въздъхна и подложи лицето си на плесниците на вятъра. — Обичах го. Всеки момент. Трудно е да разбереш как се чувстваш там, зад кулисите, преди първото си солово изпълнение. Ще го разбере друга балерина. И когато танцуваш, няма никаква болка. Забравяш за нея, защото трябва да забравиш. После, на следващия ден, започва отново. Когато бях в трупата, аз бях затворена в себе си, в своята работа. Рядко се сещах за Клифсайд или за някого тук. Когато родителите ми катастрофираха, тъкмо започвахме репетициите за „Жар-птица“ — Линдзи замълча и макар гласът ѝ да изтъня, остана спокоен. — Обичах баща си. Той бе обикновен, всеотдаен човек. През тази последна година в Ню Йорк едва ли съм мислила и десетина пъти за него. Случвало ли ти се е да направиш нещо или да не направиш нещо, за което периодично се мразиш? Нещо, което не можеш да промениш, някога?

— Нещо, което те буди в три часа сутринта? — Сет обви ръка около раменете на Линдзи и я привлече по-близо. — Един-два пъти.

— Майка ми дълго беше в болницата — за момент тя зарови лице в рамото му. Оказа се, че бе по-трудно да говори за това, отколкото бе очаквала. — Беше в кома, после имаше операции, лечение. За нея това беше дълго и болезнено. Аз трябваше да уредя много неща, да оправя много документи. Открих, че са направили втора ипотека на къщата, за да финансират първите ми две години в Ню Йорк — пое дълбоко въздух, за да задържи сълзите си. — Аз съм била там, напълно погълната от себе си, от собствените си амбиции, а те са залагали своя дом.

— Сигурно това е било нещото, което са искани да направят, Линдзи. А ти си успяла. Очевидно са се гордеели с теб.

— Но, виждаш ли, аз просто го взех от тях, без дори да се замисля, без да им благодаря.

— Как можеш да бъдеш благодарна за нещо, което не знаеш? — възрази той.

— Логика — въздъхна Линдзи. Над главите им изкрещя чайка. — Искане ми се да можех да съм по-логична. — Във всеки случай — продължи тя, — когато се върнах, аз открих школата, за да не се

побъркам и да се подпомогна финансово, докато майка ми се оправи дотолкова, че да мога да замина. По това време няхах планове да остана тук.

— Ала плановете ти се промениха — тя бе забавила крачка и Сет също тръгна по-бавно.

— Месеците се трупаха — Линдзи разсеяно отметна косите, които се развяваха пред очите ѝ. — Когато майка ми излезе от болницата, тя все още имаше нужда от много грижи. Майката на Анди ни спаси живота. Тя раздели времето си между магазина и къщата, така че аз да мога да движа школата. После дойде моментът, в който трябваше да погледна нещата в очите. Бе минало прекалено много време и крайт му не се виждаше — за момент продължи да върви мълчаливо. — Престанах да мисля за връщане в Ню Йорк. Клифсайд бе моят дом, тук имах приятели. Имах школата. Животът на професионалните балерини е много организиран. Те всеки ден имат уроци, което е много по-различно от воденето на уроци. Те се хранят по определен начин, мислят по определен начин. Аз просто съм престанала да бъда професионална балерина.

— Но майка ти не иска да го приеме.

Линдзи изненадано спря и вдигна очи към него.

— Откъде знаеш?

Той отметна косата от бузата ѝ.

— Не е трудно.

— Три години, Сет — тя сви рамене. — Майка ми не е реалист. Скоро ще навърша двайсет и шест. Как мога да се върна и да се конкурирам с момичета на възрастта на Рут? А и да бих могла, защо трябва за втори път да измъчвам мускулите си, да осакатявам краката си и да гладувам? Дори не знам дали съм способна. Харесваше ми там... И ми харесва тук — обърна се да види как вълните се разбиват високо над скалите. — Сега майка ми има намерение да замине за постоянно, да започне отначало и, знам, да ме подтикне да взема решение. Решение, което мисля, че вече съм взела.

Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ, леки и силни.

— Не ти се иска тя да се пренесе някъде, където вече няма да можеш да се грижиш за нея?

— О, много усещаш — Линдзи за момент се облегна на него. Там чувстваше спокойствие. — Ала аз искам тя отново да бъде

щастлива, истински щастлива. Обичам я, не по същия прост начин, както обичах баща си, но я обичам. Просто не съм сигурна, че мога да съм това, което тя иска.

— Ако мислиш, че като си това, което тя иска, ще ѝ се отплатиш, не си права. Животът не е толкова подреден.

— Би трябвало — Линдзи се намръщи от пръските на приборя. — Би трябвало.

— Не мислиш ли, че би било скучно? — гласът му бе тих и овладян над виковете на чайките и рева на вълните. Линдзи бе доволна, много доволна, че се бе затичала към него, а не в другата посока. — Кога заминава майка ти?

— След три седмици.

— Тогава дай си време, след като тя замине, за да решиш накъде върви твоят живот. В момента си под прекалено голямо напрежение.

— Трябваше да се сетя, че ще бъдеш логичен — Линдзи се обърна към него и отново се усмихна. — Обикновено не приемам такива съвети, ала в момента това е голямо облекчение за мен — обвиняващо около кръста му и зарови лице в гърдите му. — Би ли ме прегърнал? Толкова е приятно да разчитааш на някого, само за малко.

Когато я прегърна, тя му се стори толкова малка. Крехкостта ѝ събуди инстинкта му да защитава. Сет опря буза на главата ѝ и се загледа как вълните се блъскат в скалите.

— Миришеш на сапун и кожа — промълви накрая Линдзи. — Харесва ми. След хиляда години ще си спомням, че си миришел на сапун и кожа — вдигна лице и се вгледа в очите му. Бих могла да се влюбя в него, помисли тя. Това е първият мъж, в когото наистина бих могла да се влюбя. — Знам, че съм луда — каза на глас, — но искам да ме целунеш. Толкова ми се иска отново да те вкуся.

Устните им се срещнаха бавно, без да бързат. Отдръпнаха се веднъж, достатъчно, за да видят желанието, отразено в очите на другия, и отново се съединиха, намекващи какво би могло да се случи. Сега вкусът на устните му бе познат, ала не по-малко вълнуващ. Линдзи се притисна към него. Водовъртежът на страстта бе по-дълбок, отколкото някога бе виждала, и много по-измамен. За момент напълно му се отдаде. В устните ѝ трептяха обещания.

Бързо се отблъсна и поклати глава. Отметна косите от лицето си и пое дълбоко въздух.

— О, трябваше да стоя далеч от теб — прошепна тя. — Много далеч.

Сет хвана с две ръце лицето ѝ.

— Сега е твърде късно за това — очите му все още бяха потъмнели от страст. Със съвсем леко побутване я накара да направи крачка назад.

— Може би — Линдзи опря ръце на раменете му, но нито се отблъсна, нито се приближи. — Във всеки случай, аз го поисках.

— Ако беше лято — каза той и прокара пръсти по шията ѝ, — щяхме да си направим пикник тук, късно през нощта, със студено вино. После щяхме да правим любов и да спим на плажа, докато слънцето изгрее над водата.

Линдзи почувства как коленете ѝ се разтреперват.

— О, да — въздъхна тя. — Наистина трябва да стоя далеч от теб — обърна се и се затича към купчина скали. — Знаеш ли защо обичам плажа през ранната зима? — попита Линдзи, след като се изкатери на върха им.

— Не — той се приближи към нея. — Защо?

— Защото вятърът е студен и жив, а морето може да е опасно. Обичам да го гледам малко преди буря.

— Обичаш предизвикателствата — отбеляза Сет и тя го погледна. Височината ѝ даваше неповторима перспектива.

— Да, обичам ги. Както и ти, доколкото си спомням. Чела съм, че си бил доста добър парашутист — той ѝ протегна ръка и се усмихна, когато пръстите им се докоснаха. Линдзи сбърчи нос и леко скочи на пясъка. — Аз се отделям от земята само дотолкова, доколкото мога без апарати. Не бих скочила от самолет, освен ако не е паркиран на летището.

— Мислех, че обичаш предизвикателствата.

— Обичам и да дишам.

— Бих могъл да те науча — предложи Сет и я привлече в прегръдките си.

— Ти научи скок алегро и аз ще се науча да скачам от самолет. Освен това... — тя си спомни нещо и се изтръгна от ръцете му. — Спомням си, четох, че беше учил някаква италианска контеса на свободно падане.

— Започвам да мисля, че прекалено много четеш — той сграбчи ръката ѝ и я издърпа обратно.

— Изненадана съм, че си успял да построиш нещо при такъв активен светски живот.

Сет се усмихна бързо, по младежки.

— Аз твърдо вярвам в прераждането.

— Хм — преди да бе успяла да измисли отговор, вниманието ѝ бе привлечено от едно червено петно недалеч на плажа. — Това е Рут.

Рут вдигна нерешително ръка и се приближи към тях. Косата ѝ бе спусната свободно над аленото сако.

— Чудесно момиче — Линдзи отново се обърна към Сет и видя, че той също гледаше към племенницата си, ала очите му бяха помръкнали. — Сет? Какво има? — попита загрижено.

— Може да се наложи да замина за няколко седмици. Тревожа се за нея, тя още е толкова крехка.

— Нямах ѝ достатъчно доверие — опита се да не обръща внимание на внезапното чувство на загуба, което ѝ донесоха неговите думи. Да замине? Къде? Кога? Съсредоточи се върху Рут и отхвърли тези въпроси на заден план. — Или на себе си — добави Линдзи. — Ти си създал една връзка. Няколко седмици няма да ѝ навредят. Нито на Рут.

Преди Сет да бе успял да отговори, Рут дойде при тях.

— Здравейте, госпожице Дън — усмивката ѝ бе станала по-ведра от последния път, когато Линдзи я бе виждала. В очите ѝ приветствено светеха развълнувани пламъчета. — Чичо Сет, току-що идвам от Моника. Миналия месец нейната котка се окоти.

Линдзи се засмя:

— Хонория носи цялата отговорност за разрастването на котешкото население в Клифсайд.

— Не цялата — забеляза Сет и тя отново се разсмя.

— Родила е четири котенца — продължи Рут. — И едно от тях... Ами... — погледна към Сет, после към Рут и прехапа устни. Мълчаливо смъкна ципа на якето си и измъкна оттам едно пухкаво оранжево топче.

Линдзи изписка от възхищение, взе котенцето от Рут и зарови нос в копринената му козинка.

— Много е красиво. Как се казва?

— Нижински — отговори Рут и обърна тъмните си очи към чичо си. — Ще го държа горе в моята стая, където няма да се мотае в краката на Уърт. Той е много мъничък и на никой няма да пречи — добави бързо с надежда.

Линдзи я наблюдаваше. Очите ѝ светеха възбудено. Доколкото я познаваше, само балетът оживяваше така лицето ѝ.

— Да пречи ли? — попита тя, машинално влизайки в съюз с момичето. — Разбира се, че на никой няма да пречи. Само погледни тази муцунка — пхна котенцето в ръцете на Сет.

Той вдигна с пръст главичката му. Нижински измяука, нави се на кълбо и заспа.

— Трима на един — заключи Сет и почеса косматите ушички. — Някои хора биха казали, че това не е честна игра — подаде котето на Рут и я погали по косата. — По-добре ме остави аз да се справя с Уърт.

— О, чичо Сет! — Рут гушна котенцето и със свободната си ръка прегърна Сет през врата. — Благодаря ти! Госпожице Дън, не е ли чудесен?

— Кой? Нижински или Сет?

Рут прихна. Това бе първият път, когато Линдзи чуваше от нея този неповторим момичешки звук.

— И двамата. Ще го занеса вътре — пхна пухчето отново в якето си и се затича по пясъка. — Ще открадна малко мляко от кухнята — извика през рамо.

— Толкова дребно нещо — промълви Линдзи, докато я гледаше как се отдалечава по плажа. Кимна одобрително към Сет: — Много добре се справи. Тя мисли, че те е убедила.

Сет се усмихна и улови развяната ѝ от вятъра коса.

— А не ме ли убеди?

Линдзи отвърна на усмивката и се поддаде на желанието да го докосне по бузата.

— Приятно ми е да знам, че имаш меко сърце — отпусна ръка. — Трябва да си вървя.

— Линдзи... — хвана я, докато се опитваше да се извърне. — Вечеряй с мен. Само вечеря. Искам да бъдеш с мен.

— Сет, мисля, и двамата знаем, че няма само да вечеряме. И двамата ще искаме нещо повече.

— Тогава и двамата ще имаме нещо повече — измърмори той, но когато я привлече към себе си, тя се отдръпна.

— Не, трябва да помисля. Не мисля добре, когато ме докосваш. Трябва ми малко време.

— Колко малко? — Сет повдигна главата й.

— Не знам — избликналите сълзи потресоха и двамата. Линдзи изненадано ги изтри. Сет протегна ръка и улови една сълза с върха на пръста си.

— Линдзи... — гласът му бе нежен.

— Не, недей да бъдеш мил. Развикай ми се. Когато ми крещиш, аз се овладявам — скри ръцете си с длани и пое дълбоко въздух. Неочаквано разбра какво бе предизвикало сълзите й. — Трябва да си отида. Моля те, Сет, остави ме да си отида. Имам нужда да бъда сама.

Заради натиска на ръцете му се страхуваше, че той ще откаже.

— Добре — отвърна накрая Сет. — Ала аз не съм известен с търпението си.

Тя не отговори. Обърна се и отлетя. Като отнесе със себе си и увереността, че не само би могла да се влюби в Сет Бениън, а и, че вече се бе влюбила.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отидоха на летището в ранния следобед. Анди караше, Линдзи седеше до него, а майките им бяха на задната седалка. Багажникът бе пълен с куфари. Макар че три седмици бе помагала на Мей да се подготви за преместването, Линдзи не можеше да се отърве от чувството за нереалност. Сандъците вече бяха изпратени в Калифорния, а къщата, в която бе израснала, бе обявена за продан.

Когато я продадоха, тя разбра, че с нея си отива и последното, което я свързва с детството. За добро е, мислеше Линдзи, докато слушаше как майка ѝ и Керъл бърбят отзад. Всичко, което ми трябва, ще се събере в свободната стая в школата. За мен това ще е по-удобно, а и няма никакво съмнение, че за майка така е най-добре.

Видя как един самолет се спуска към земята и разбра, че почти са стигнали. Мислите ѝ сякаш се понесоха заедно със самолета. От деня, в който Мей оповести плановите си, Линдзи не бе във форма. Прекалено много чувства бяха излезли на повърхността в този ден. Бе се опитала да ги задържи, докато е в състояние да се справи разумно с тях, ала те бяха прекалено силни. Отново и отново я преследваха в сънищата или, което бе по-лошо, я сварваха неподготвена наскоро урок или разговор. Не искаше да мисли за Сет, но мислеше — веднъж, когато Моника неволно спомена името му, друг път, когато Рут вмъкна тайно котенцето по време на урока и още десетки пъти, когато нещо ѝ напомняше за него.

Странно, ала вече не можеше да влезе в стая, в която е бил той, без да я свърже с него. Дори собствената ѝ зала ѝ напомняше за Сет.

След като премина първоначалният шок, Линдзи откриваше какво преживяване е да бъде влюбена. Това не я правеше лекомислена, както обещаваха някои песни, но наистина я караше да обръща по-малко внимание на ежедневните проблеми. Не бе загубила апетита си, ала сънят се бе превърнал в проблем. Не летеше в облаците, но се усещаше, че чака да се разрази бурята. Не влюбването определяше нейните реакции, реши тя, а човекът, в когото бе избрала да се влюби.

Избрала, повтори наум Линдзи, без да обръща внимание как Анди си пробива път през тълпата на летището. Ако бих могла да избира да се влюбя в някой, това щеше да е мъж, който щеше да ме боготвори, който щеше да мисли, че аз съм самото съвършенство и щеше изцяло да се посвети на целта да ми създаде живот на мечтите.

О, не, нямаше, поправи се тя. Прозорецът отрази леката ѝ усмивка. Това само за една седмица би ме отегчило до смърт. Сет прекалено добре ми подхожда. Той напълно се владее, много е студен, ала въпреки това чувствителен. Проблемът е, че Сет цял живот е избягвал да се обвързва... Освен с Рут. Линдзи въздъхна и докосна отражението си с върха на пръста си. Има и още един проблем. Трудно е да имаме толкова напълно противоположни мнения за нещо, което е толкова важно и за двамата ни. Как можем да се сближим, когато сме от двете страни на барикадата?

Гласът на Анди я върна в настоящето. Тя объркано се огледа и видя, че бяха паркирали и че другите вече излизаха от колата. Линдзи бързо се измъкна и се опита да се включи в разговора.

— След като вече имаме билети и в Лос Анджелис ще ни чака кола — довърши Керъл и измъкна от багажника един куфар и една ръчна чанта.

— Въпреки това трябва да проверите багажа си — напомни ѝ Анди и с лекота вдигна още три куфара, въпреки че през рамото му бе повесен сак. — Затвори багажника, а, Линдзи? — обърна се той към нея, тъй като тя носеше само чантичката си и кутийка с козметични принадлежности.

— Разбира се.

Линдзи захлопна багажника и измъкна ключовете. Керъл намигна на Мей. Вятърът развяваше палтото ѝ. Тя вдигна поглед към небето.

— До довечера ще завали сняг.

— А вие ще пробвате новите си бански костюми — измърмори Линдзи, като внимателно се опитваше да проправи път на двете жени. Острият вятър щипеше бузите ѝ.

В чакалнята настъпи задължителната суетня около търсенето на билетите и получаването на бордните карти. След като предадоха багажа, Анди започна подробно да изброява какво трябва и какво не трябва да прави майка му.

— Пази талоните за багажа в чантата си.

— Добре, Анди.

Линдзи улови блясъка в очите на Керъл, но Анди продължаваше да се мръщи:

— И не забравяй да се обадиш, когато стигнете в Лос Анджелис.

— Няма, Анди.

— Ще трябва да върнеш часовника си три часа назад.

— Добре, Анди.

— И не говори със съмнителни мъже.

Керъл се поколеба.

— Какво значи съмнителни?

— Мамо! — мръщенето му се смени с усмивка и той грабна майка си в мечешка прегръдка.

Линдзи се обърна към своята майка. Искаше ѝ се всичко да свърши бързо, без напрежение. Ала когато се погледнаха очи в очи, предварително подготвената ѝ прощална реч се изпари. Отново бе дете и думите се блъскаха в главата ѝ. Вместо да се опита да ги подреди, тя обви ръце около врата на майка си.

— Обичам те — прошепна и силно стисна очи, за да спре напирещите сълзи. — Бъди щастлива. Моля те, моля те, бъди щастлива.

— Линдзи... — Мей произнесе името ѝ като тиха въздишка и се отдръпна. Двете бяха еднакво високи и очите им бяха на едно ниво. Странно, но Линдзи не можеше да си спомни кога за последен път майка ѝ я бе гледала толкова съсредоточено, не като балерина, а като дъщеря.

— Обичам те, Линдзи. Може и да съм правила грешки — въздъхна тя. — Ала винаги съм искала това, което е най-добро за теб... Което аз съм мислила, че е най-добро. Искам да знаеш, че се гордея с теб.

Очите на Линдзи се разшириха, но гърлото ѝ се бе свило и не можа да отговори нищо. Мей я целуна по двете бузи, взе куфара си и се обърна да каже довиждане на Анди.

— Ще ми липсваш — прегърна я бързо и силно Керъл. — Не изпускай този мъж — прошепна тя в ухото ѝ. — Животът е много кратък — преди Линдзи да успее да отговори и на нея, Керъл я целуна и двете с Мей минаха през вратата.

Когато се скриха от погледа им, Линдзи се обърна към Анди. Миглите ѝ бяха овлажнели от сълзи, ала тя успяваше да не им разреши да се затъркалят по бузите ѝ.

— Трябва ли да се чувствам като сираче?

Той се усмихна и обви ръка около нея.

— Не знам, но аз се чувствам така. Искаш ли да пием по едно кафе?

Линдзи подсмръкна и тръсна глава.

— Сладолед — заяви решително. — По една голяма мелба, защото трябва да празнуваме заради тях. — Хвана го за ръка и тръгнаха към изхода. — Аз черпя.

Прогнозата на Керъл се оказа съвсем точна. Един час преди залез-слънце снегът заваля. Съобщиха го ученичките на Линдзи, които идваха за вечерния урок. Няколко минути тя и момичетата стояха на студа пред отворената врата и го гледаха как се сипе.

Винаги има нещо вълшебно в първия сняг, мислеше Линдзи. Той е като обещание, като подарък. В средата на зимата снегът щеше да предизвиква мърморене и недоволство, ала сега, свеж, мек и бял, той носеше мечти.

Тя продължи урока, ала умът ѝ не искаше да се успокои. Мислеше си как майка ѝ ще кацне в Лос Анджелис. Там щеше да е още следобед и да грее слънце. Мислеше за децата тук, в Клифсайд, които щяха да измъкнат шейните си от таваните, килерите и навесите в подготовка за утрешната пързалка. Помисли си да направи една дълга самотна разходка по снежния сняг. Помисли за Сет.

В почивката между часовете, когато ученичките ѝ се преобуваха за урока с палци, Линдзи отново отиде до вратата. Вятърът се бе засилил и хвърли сняг в лицето ѝ. Вече бе натрупало петнайсетина сантиметра и продължаваше силно да вали. С тази скорост, изчисли тя, още преди края на часа щеше да има над две педи. Прекалено рисковано.

— Тази вечер няма да има урок с палци — съобщи Линдзи и потърка раменете си. — Кой трябва да се обади вкъщи?

Добре че повечето от напредналите ѝ ученички идваха до школата с коли. Скоро бе уредено да се закарат по-малките и след

задължителната бъркотия залата се опразни. Тя пое дълбоко въздух и се обърна към Моника и Рут:

— Благодаря. Ако не бяхте помогнали, щеше да стане два пъти по-бавно — погледна към Рут: — Обади ли се на Сет?

— Да. Вече имах планове да остана при Моника, но все пак му звъннах.

— Добре — Линдзи седна и започна да навлича вълнения си панталон върху трикото й грейките. — Страх ме е, че за един-два часа снегът ще се превърне в истинска виелица. Дотогава искам да съм си вкъщи с чаша горещ шоколад.

— Добре звучи — Моника закопча ципа на канадката си и вдигна качулката.

— Ти май си готова за всичко? — забеляза Линдзи, внимателно прибра в сака балетните пантофи и нахлупи върху ушите си скиорска шапка. — А ти? — попита Рут. — Готова ли си?

Рут кимна и тръгна с двете жени към вратата.

— Мислите ли, че утре уроците ще са по график, госпожице Дън?

Линдзи отвори вратата и вятърът блъсна в лицата им мокър сняг.

— Такава всеотдайност — измърмори Моника и с наведена глава се запъти към паркинга.

По негласно споразумение трите започнаха да разчистват колата на Моника с метлата, която Линдзи бе взела от залата. Скоро колата бе освободена, ала преди да се насочат към колата на Линдзи, Моника високо простена и посочи към предната лява гума:

— Спаднала е — съобщи безизразно. — Анди ми беше казал, че изпуска и че от време на време трябва да я помпам. По дяволите! — Изрита гумата.

— Е, по-късно ще те накажем — реши Линдзи и пхна ръце в джобовите с надеждата да постопли пръстите си. — Сега ще ви закарам.

— О, Линдзи! — възкликна смутено Моника. — Ами това ти е толкова далеч...

Линдзи помисли за момент и кимна:

— Права си — съгласи се весело. — Май ще трябва да смениш тази гума. До утре — вдигна метлата на рамо и се запъти към колата си.

— Линдзи! — Моника сграбчи Рут за ръката и двете се затичаха след отдалечаващата се фигура. По пътя Моника взе шепа сняг и със смях замери скиорската шапка на Линдзи. Ръката ѝ беше безпогрешна.

Линдзи невъзмутимо се обърна.

— Искате да ви взема на стоп ли? — Като видя изражението на Рут, избухна в смях. — Горкичката, помислила е, че говоря сериозно. Хайде — щедро отстъпи метлата на Моника. — Да се поразмърдаме, преди да ни затрупа.

След по-малко от пет минути Рут бе притисната между Линдзи и Моника на предната седалка. Снегът танцуваше в светлината на фаровете.

— Да потегляме. — Линдзи пое дълбоко въздух и включи на първа.

— Веднъж в Германия попаднахме в снежна буря — обади се Рут, която се опитваше колкото може да се смали, за да не пречи на Линдзи да шофира. — Трябваше да пътуваме на коне и като стигнахме до селото, всичко беше сковано от сняг и три дни не можехме да тръгнем. Спяхме на пода около огъня.

— Имаш ли още истории за лека нощ? — попита Моника и затвори очи пред бързо падащия сняг.

— Веднъж имаше лавина — предложи Рут.

— Страхотно!

— Тук от години не е имало — спомни си Линдзи, пълзейки внимателно.

— Чудя се кога ли ще излязат снегорините — намръщи се Моника.

— Вече са минавали. Тази нощ ще имат много работа — Линдзи се размърда, без да откъсва очи от пътя. — Вижте дали парното вече се е стоплило. Краката ми замръзват.

Рут послушно го включи. Подухна студен въздух.

— Мисля, че още не е готово — осмели се тя да каже мнението си и го изключи. С крайчеца на окоето си Линдзи улови усмивката ѝ.

— Просто си самодоволна, защото си се борила с лавини.

— Тогава наистина бях с пухени апрески — призна си Рут.

Моника размърда пръстите на краката си в тънките мокасини.

— Много е остроумна — подхвърли тя. — Разминава ѝ се само защото го прави толкова невинно. Вижте — посочи нагоре и надясно

— през снега се виждат светлините на Къщата на скалата.

Линдзи не се сдържа и погледна. Изкуствената светлина слабо прозираше през пелената от сняг и сякаш я привличаше. В отговор на нейното невнимание колата поднесе. Моника отново затвори очи, но Рут продължаваше безгрижно да бърби:

— Чичо Сет работи върху един проект за Нова Зеландия. Много е красиво, въпреки че е само на картина. Веднага се вижда, че ще стане страхотно.

Линдзи внимателно зави към къщата на Моника.

— Сигурно тези дни е много зает.

— Затваря се по цели часове в кабинета си — обясни Рут и се наведе напред да опита отново парното. Този път струята въздух бе хладка. — Обичате ли зимата? — попита весело.

Моника простена, а Линдзи избухна в смях.

— Наистина е остроумна — съгласи се тя. — Можеше и да не го забележа, ако не ми беше казала.

— Аз самата не го открих веднага — призна Моника. Тя започваше да диша малко по-свободно, защото вече се движеха по нейната улица. Когато спряха пред къщата ѝ, въздъхна от облекчение. — Слава Богу! — наведе се към Линдзи и смачка Рут. Рут откри, че неудобствата на близостта са ѝ приятни. — Линдзи, остани тази вечер у нас. Пътищата са ужасни.

Линдзи махна с ръка:

— Още не е толкова зле — парното вече работеше добре и тя се чувстваше стоплена и уверена. — За петнайсет минути съм си вкъщи.

— Ще се тревожа за теб.

— Боже мили, не съм виновна, че ще се тревожиш. Ще ти се обадя в момента, в който стигна.

— Линдзи...

— Още преди да си направя шоколада.

Моника въздъхна, предусещайки поражението си.

— В първия момент — заповяда твърдо.

— Дори няма да си изтрия краката по пътя към телефона.

— Добре — Моника се измъкна от колата и изчака Рут под гъстия сняг. — Внимавай.

— Добре. Довиждане, Рут.

— Довиждане, Линдзи — Рут прехапа устни от изплъзналото се непочтително обръщение, ала Моника вече затваряше вратата. Никой не бе забелязал. Тя се загледа след отдалечаващите се светлини на колата и се усмихна.

Линдзи бавно излезе на заден ход от алеята и пое по улицата. Включи радиото, за да запълни празнотата, останала след, Рут и Моника. Пътищата, както бе казала Моника, бяха ужасни. Въпреки че чистачките бяха включени на най-висока скорост, стъклото за секунди отново се покриваше със сняг. Бяха необходими цялото й внимание и умение, за да не се подхлъзне колата. Тя бе добър шофьор и познаваше пътя, но въпреки това усещаше в тила си напрежение. Нямаше нищо против. Някои хора работят най-добре йод напрежение и Линдзи се смяташе за една от тях.

За момент се замисли защо отказа поканата на Моника. Къщата й щеше да е тъмна, тиха и празна. Бе отказала машинално и вече съжаляваше. Не й се искаше да бъде сама, нито да се отдава на мисли. Бе уморена от мислене.

Поколеба се дали да продължи, или да се върне, ала преди да стигне до някакво решение, на шосето пред нея изскочи тъмно петно. Съзнанието й почти нямаше време да познае по формата, че това бе куче, преди да извие кормилото, за да избегне удара.

След като колата веднъж се завъртя, Линдзи вече нямаше контрол над нея. Загуби всякаква представа за посоките, всичко наоколо бе само размазано бяло. Твърдо овладя паниката и устоя на изкушението да натисне спирачката. Страхът, който напираше в гърлото й, нямаше време да избухне. Всичко се случи много бързо. Колата се блъсна в нещо твърдо и, без да забави движението си, рязко спря. Тя усети болка и чу как радиото замлъкна. После имаше само тъмнина и тишина...

Линдзи простена и се размърда. Цяла армия маршируваше в главата й под звуците на военна музика. Бавно отвори очи, защото знаеше, че все някога трябва да го стори.

Формите се залюляха и замъглиха, после дойдоха на фокус. Над нея намръщено се бе надвесил Сет. Усещаше пръстите му отстрани на главата си, където се бе концентрирала болката. Преглътна, защото

чувстваше гърлото си пресъхнало, но въпреки това, когато заговори, гласът ѝ бе дрезгав:

— Какво правиш тук?

Той вдигна вежди и тя се загледа как косите им краища се извиха. Без да говори, отвори един по един клепачите ѝ и внимателно разгледа зениците.

— Не допусках, че си пълна идиотка — думите бяха произнесени спокойно и замаяното съзнание на Линдзи не долови гнева зад тях. Понечи да седне, ала Сет натисна раменете ѝ да я задържи. За момент тя остана да лежи, без да протестира. Намираше се, както откри, на дивана в неговата гостна. В камината гореше огън, Линдзи го чуваше как пращи и във въздуха се носеше лек мирис на изгоряло дърво. Пламъците хвърляха сенки в стаята, осветена само от две матови китайски лампи. Под главата ѝ имаше бродирана възглавница, а палтото ѝ още бе закопчано. Тя се съсредоточи върху всички тези незначителни факти и усещания, докато съзнанието ѝ започна да си идва на мястото.

— Това куче — спомни си Линдзи изведнъж. — Блъснах ли кучето?

— Какво куче? — нетърпението в гласа на Сет бе явно, но тя продължи да настоява:

— Кучето, което изскочи пред колата. Мисля, че го заобиколих, ала не съм сигурна...

— Да не искаш да ми кажеш, че си се блъснала в дървото, за да не удариш някакво куче?

Ако можеше да извика на помощ всичките си способности, Линдзи би успяла да разпознае опасността в леденото му спокойствие. Тя обаче енергично посегна към болезненото място на слепоочието си.

— В дърво ли съм се блъснала? На мен ми се стори като цяла гора.

— Лежи мирно — заповяда той и излезе от стаята.

Линдзи внимателно се надигна и седна. Зрението ѝ остана ясно, но слепоочието ѝ запулсира. Тя облегна глава на възглавниците и затвори очи. Като балерина бе свикнала с болката и умееше да се справя с нея. В съзнанието ѝ започнаха да се оформят въпроси. Остави ги да се дооформят и подредят, докато Сет се върна.

— Казах ти да лежиш.

Линдзи отвори очи и му се усмихна измъчено.

— По-добре ми е седнала, наистина — пое чашата и хапчетата, които ѝ подаваше. — Какво е това?

— Аспирин. Изпий го — тя вдигна вежди от заповедническият му тон, ала болката в главата ѝ подсказа грациозно да отстъпи. Сет я изчака да погълне таблетките и прекоси стаята да ѝ налее бренди. — Защо, по дяволите, не остана при Моника?

Линдзи сви рамене и отново се облегна на възглавниците.

— И аз точно това се питах, когато онова куче изскочи на пътя.

— И ти натисна спирачките в снежната буря, за да не го удариш — в гласа му звучеше отвращение.

Тя отвори очи да погледне гърба му, после отново ги затвори.

— Не, завъртях кормилото, но сигурно резултатът е бил същият. Нямах време да помисля, ала предполагам, че ако бях помислила, щях да направя същото. Във всеки случай, предполагам, че не го блъснах, а и аз самата не съм много пострадала, така че всичко е наред.

— Всичко е наред ли? — Сет спря наскоро крачка, както ѝ подаваше брендито. — Имаш ли представа какво можеше да стане, ако Рут не ми се беше обадила да ми каже, че си я закарала у Моника?

— Сет, аз не съм много наясно какво се е случило, освен че загубих контрол над колата и се блъснах в едно дърво. Мисля, че преди да спорим, по-добре първо да изясним основните факти.

— Пийни малко — той ѝ подаде чашата. — Още си бледа — изчака я да отпие и отиде да сипе и на себе си. — Рут ми се обади да ми съобщи, че е у Моника и е в безопасност. Каза, че ти си ги закарала и си настояла да се върнеш вкъщи.

— Всъщност не съм настоявала — започна Линдзи, но забеляза изражението на Сет, сви рамене и отпи отново от брендито. Не бе течният шоколад, който си бе представяла, ала стопляше.

— Моника съвсем естествено се тревожеше. Каза, че скоро трябва да минеш и помоли, тъй като имам добър изглед към пътя, да хвърлям по едно око. Предполагаме, че в такова ужасно време няма да има много движение — спря да пийне, после залюля чашата в ръце, гледайки я. — След като затворих, отидох до прозореца — изглежда, тъкмо навреме, за да видя твоите фарове. Гледах ги как се отклониха, завъртяха се и спряха — остави чашата и пхна ръце в джобовете си. — Ако не ми се бяха обадили, и досега можеше да лежиш в

безсъзнание в онази кола. Слава Богу, че поне си била достатъчно разумна да си сложиш предпазния колан, иначе нямаше да се разминеш само с подутина на главата. Тя се наежи:

— Слушай, не съм искала да се блъскам и да изпадам в безсъзнание, и...

— Но си го направила — вметна той. Гласът му бе тих и сподавен.

— Сет, полагам големи усилия да ти бъда благодарна, тъй като приемам, че ти си човекът, който ме е измъкнал от колата и ме е донесъл до къщата — Линдзи допи брендито и остави чашата. — Държиш се така, че ми е трудно.

— Не ме интересува твоята благодарност.

— Прекрасно, тогава няма да я хабя — тя се изправи. Движението се оказа прекалено бързо и Линдзи трябваше да забие нокти в дланите си, за да преодолее замайването. — Искам да се обадя на Моника, за да не се безпокои.

— Вече ѝ се обадих — Сет видя как лицето ѝ, чийто цвят брендито бе възстановило, отново пребледнява. — Казах ѝ, че си тук и че имаш проблем с колата. Стори ми се, че не е нужно да ѝ обяснявам какъв точно проблем. Седни, Линдзи.

— Много разумно от твоя страна — отбеляза тя. — Може би мога да проявя още по-голямо нахалство и да те помоля да ме закараш у Моника.

Той се приближи до нея, сложи ръце на раменете ѝ и като срещна гневните ѝ очи, я бутна обратно на дивана.

— Няма начин. Никой от нас няма да излезе отново в тази буря.

Линдзи вирна глава и го погледна предизвикателно:

— Аз не искам да остана тук.

— При така сложилото се положение мисля, че нямаш кой знае какъв избор.

Тя се размърда и скръсти ръце пред гърдите си.

— Предполагам, че ще поръчаш на Уърт да ми приготви една стая в кулата.

— Бих могъл — съгласи се Сет. — Ала съм го пратил по работа в Ню Йорк. — Усмихна се. — Ние сме съвсем сами.

Линдзи се опита невинно да свие рамене, но жестът се получи повече като нервно потръпване.

— Няма значение, сигурно бих могла да спя в стаята на Рут.

— Сигурно.

Тя се надигна, ала по-бавно от първия път. Пулсирането се бе превърнало в тъпа болка, на която лесно можеше да не обръща внимание.

— Тогава ще се качвам.

— Едва девет е — ръката му на рамото ѝ бе лека, но достатъчна, за да я спре. — Уморена ли си?

— Не, аз... — призна Линдзи, преди да се бе сетила да отговори уклончиво.

— Свали си палтото — без да чака съгласието ѝ, той започна сам да го разкопчава. — Преди бях прекалено зает да те донеса, за да помисля за него — смъкна го от раменете ѝ и очите му се върнаха към нейните. Внимателно докосна с пръст подутината на челото ѝ. — Боли ли те?

— Вече не много — пулсът ѝ се бе ускорил. Нямаше смисъл да го отдава на шока от катастрофата. Вместо това си призна какви чувства бяха започнали да се надигат в него и посрещна погледа му. — Благодаря ти.

Сет се усмихна и плъзна ръце нагоре към раменете ѝ, после обратно към пръстите.

Когато вдигна ръцете ѝ да целуне вътрешната страна на китките, от нея се изтръгна стон.

— Пулсът ти прескача.

— Защо ли? — измърмори тя.

Той се засмя доволно и пусна ръцете ѝ.

— Яла ли си?

— Яла? — Линдзи се опитваше да се съсредоточи върху думата, ала чувствата все още преобладаваха над съзнанието.

— Храна — подсказа ѝ Сет. — Вечеря.

— А, не, от обяд съм в школата.

— Седни тогава — заповяда ѝ той. — Ще отида да видя дали Уърт е оставил нещо вкусно.

— Ще дойда с теб — спря го тя. — Сет, ние балерините сме голям инат. Аз съм съвсем добре.

Той я огледа критично и кимна:

— Става, но по моя начин — неочаквано я грабна на ръце. — Позволи ми — помоли Сет, предугади възражението ѝ.

Линдзи откри, че ѝ бе приятно да се грижат за нея и се отдаде на удоволствието. — Ти ял ли си?

Той поклати глава:

— Работех... После ме откъснаха.

— Вече ти благодарих — подчерта тя. — Няма отгоре на това и да ти се извинявам. И без това за всичко беше виновно кучето.

Сет отвори с рамо вратата на кухнята.

— Нищо нямаше да се случи, ако беше проявила разум и беше останала у Моника.

— Отново си логичен — въздъхна Линдзи, докато той я оставяше до кухненската маса. — Отвратителен навик, ала съм сигурна, че можеш да се пребориш с него — тя му се усмихна. — И ако бях останала у Моника, нямаше сега да съм тук и ти да ми прислужваш. Какво ще ми приготвиш?

Сет хвана брадичката ѝ и внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Никога не съм срещал човек като теб.

Гласът му бе замислен и Линдзи докосна ръката му.

— Това добро ли е, или лошо?

Той поклати бавно глава и я пусна.

— Още не съм решил.

Тя го гледаше как отива към хладилника. Не можеше да повярва колко много го обича, колко пълноценна и силна бе станала вече любовта ѝ.

И какво ще правя, запита се Линдзи. Да му го кажа ли? В колко неловко положение ще го поставя и как бих разрушила началото на едно страхотно приятелство. Не трябва ли любовта да означава разбиране и липса на всякакъв егоизъм? Разпери пръсти върху масата и се вгледа в тях. Но трябва ли в един момент да те боли, а в следващия да те кара да се чувстваш така, сякаш летиш?

— Линдзи?

Рязко вдигна глава, внезапно осъзнала, че Сет ѝ говори.

— Извинявай — усмихна му се тя. — Бях се отнесла.

— Има говеждо печено, спаначена салата и няколко вида сирене.

— Звучи страхотно — Линдзи се изправи и протегна ръка да спре възражението му. — Прескочих трапа, честна дума. Ще оставя на

теб да приготвиш всичко, докато аз подреда масата. — Отиде до бюфета и започна да рови.

— Как приемаш идеята да измиеш чиниите? — попита Линдзи, докато Сет правеше кафето.

— Много малко съм мислил по този въпрос — той я погледна през рамо. — Ти как я приемаш?

Тя се облегна назад на стола.

— Току-що преживях катастрофа. Много травматична. Не съм сигурна дали още съм способна на физически труд.

— Можеш ли да стигнеш сама до другата стая? — попита Сет сухо и взе таблата. — Или да занеса кафето и да се върна за теб?

— Ще се опитам. — Линдзи стана от масата и отвори вратата пред Сет.

— Всъщност, повечето хора не биха се вдигнали толкова бързо. — Тръгнаха заедно по коридора. — Ако се съди по цицината на главата ти, доста добре си се ударила. А ако се съди по състоянието на колата, имаш късмет, че не е било по-зле.

— Но не беше — напомни му тя. — И, моля ти се, не искам да знам нищо за колата, преди да ми се наложи. Това може да ме хвърли в тежка депресия — седна на дивана и с жест покани Сет да остави таблата пред нея. — Аз ще наляя. Пиеш го със сметана, нали?

— М-м-м-м... — той отиде да хвърли още една цепеница в огъня. Разхвърчаха се искри, после дървото засъска и пламна. Когато се върна, Линдзи наливаше своята чаша. — Достатъчно ли ти е топло?

— О, да, огънят е чудесен — облегна се, без да докосне кафето си. — Тази стая е достатъчно топла и без огън. — Чувстваше се уютно и спокойно и си позволи с одобрение да огледа стаята. — Когато бях момиче, често си мечтаех да седя тук точно така... Навън буря, огън в камината, а до мен моят любим.

Каза го, без да се замисли. В момента, в който произнесе думите, бузите ѝ пламнаха. Сет докосна лицето ѝ с опакото на ръката си.

— Не бих очаквал да те видя да се изчервяваш.

Тя долови удоволствието в гласа му и се отвърна.

— Може би имам температура.

— Дай да видя — той обърна лицето ѝ към себе си и здраво го задържа, ала устните му, които се спуснаха към челото ѝ, бяха нежни

като шепот. — Нямах — ръката му се насочи към пулса на шията ѝ и пръстите му леко го притиснаха. — Пулсът ти не е стабилен.

— Сет... — Линдзи остави името му да заглъхне в тишината, когато дланта му се плъзна под пуловера ѝ и погали гърба ѝ, до ръба на трикото.

— Но може би ти е горещо с този дебел пуловер.

— Не, аз... — преди да бе успяла да го спре, той ловко го смъкна през главата ѝ. Отдолу кожата ѝ бе розова и топла.

— Така е по-добре — Сет бързо разтри голите ѝ рамене и отново се зае с кафето си. Всеки нерв в тялото ѝ се бе разбудил. — Какво друго си мечтаеше?

— Докато пиеше, очите му потърсиха нейните. Тя се чудеше дали мислите ѝ бяха толкова прозрачни, колкото се опасяваше.

— Да танцувам с Ники Давидов.

— Сбъдната мечта — забеляза Сет. — Знаеш ли какво ме очарова в теб?

Заинтригувана, Линдзи наклони глава и заповяда на нервите си да се успокоят.

— Поразителната ми красота?

— Краката ти.

— Краката ми! — разсмя се тя и машинално поглед накъм платнените си панталони.

— Много са малки — преди да бе усетила намеренията му, той вдигна крака ѝ в скута си. — По-скоро са като на дете, не като на балерина.

— Обаче имам късмета да ги опирам на три пръста. Повечето балерини могат да използват само един или два. — Сет! — засмя се Линдзи отново, когато той смъкна обувките ѝ.

Смехът секна, защото Сет прокара пръст по стъпалото ѝ. Невероятно, ала в нея се надигна диво желание, което се втурна по вените ѝ и се разля като огън из тялото ѝ. Тя неволно простена.

— Изглеждат толкова крехки — продължи той и обхвана в длан крака ѝ. — Но сигурно са силни. — Отново вдигна очи към нейните. Палецът му се плъзна по петата ѝ и Линдзи потрепери. — И чувствителни — когато вдигна краката ѝ и целуна глезените, тя разбра, че е загубена.

— Знаеш какво правиш с мен, нали? — прошепна Линдзи. Време бе да приеме това, което съществуваше между тях.

Когато Сет отново вдигна глава, в очите му светеше тържество.

— Знам, че те желая. И че и ти ме желаеш.

Де да беше толкова просто, помисли тя. Ако не го обичах, можехме да бъдем заедно напълно свободно, без никакви съжаления. Ала аз го обичам и един ден ще трябва да плащам за тази нощ. При мисълта каква можеше да е цената в гърдите ѝ трепна страх.

— Прегърни ме... — Линдзи се притисна към него. — Прегърни ме — докато продължава снегът, помисли тя, ние сме сами. На света няма никой друг и това е нашето време. Няма утре. Няма вчера. Отметна назад глава, за да види лицето му. Бавно го очерта с пръст, докато бе сигурна, че всяка извивка се е запечатала в паметта ѝ. — Люби ме, Сет — промълви с широко отворени очи. — Прави любов с мен.

Нямаше време за нежност, която никой от двамата не искаше. Страстта определя свои собствени правила. Още преди думите ѝ да се бяха разтворили във въздуха, устните му горяха върху нейните. Гладът му бе непоносимо възбуждащ. Но Линдзи чувстваше, че той се контролира, че все още съдбата им е в неговите ръце. Съблече я, без да се заплете в дрехите ѝ. Ръцете му я галеха след всеки следващ пласт и събуждаха желание навсякъде, където я докоснеха. Когато тя се опита да разкопчае ризата му, Сет ѝ помогна. Имаше огън, страст и все по-силно удоволствие.

Докато го докосваше, докато чувстваше стегнатите мускули на гърдите и раменете му, Линдзи изпита ново усещане — на притежание. Сега, в този момент, той ѝ принадлежеше и напълно я притежаваше. Телата им бяха притиснати едно към друго без никакви прегради, голи, гладни и вплетени. Устните му трескаво се спуснаха да вкусят гърдите ѝ, после се задържаха там, докато ръката му ѝ донесе трепетно удоволствие. Езикът му бе възбуждащо грапав и тя се извиваше под него, движена от желания, които нарастваха по скорост и сила.

Дишайки накъсано, привлече устните му обратно към своите. Те дойдоха бавно, спряха се на шията, отклониха се към ухото ѝ, докато Линдзи едва не се побърка за вкуса му. Лакомо улови устата му, треперейки от страст, по-всепоглъщаща от всичко, което някога бе

преживявала. В танца тя оставаше едно цяло. Удоволствието и мечтите бяха нейни и под контрол. Сега бе съединена с друго същество и удоволствието и мечтите бяха споделени. Загубата на контрол бе част от екстаза.

Чувстваше се силна, по-силна, отколкото ѝ се струваше възможно да бъде. Енергията ѝ бе неизчерпаема, избликваща от нуждата да има, от нуждата да дава. Страстта се разливаше сладостно като мед. Линдзи се разтопи в ръцете му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Линдзи сънуваше, че спи в голямо, старо легло, обвита в юргани и в прегръдките на своя любим. Това бе легло, което познаваше добре телата им, легло, в което се бе събуждала утрин след утрин години наред. Чаршафите бяха от ирландски лен и меки като целувка. Юрганът бе наследство, което щеше да предаде на дъщеря си. Любимият бе съпругът ѝ, чиито ръце с годините ставаха само още по-възбуждащи. Когато бебето проплака, тя се размърда, но лениво, защото знаеше, че нищо не може да смути спокойната красота, в която живееше. Сгуши се по-дълбоко в ръцете, които я прегръщаха и отвори очи. Все още сънувайки, се усмихна на Сет.

— Сутрин е — прошепна Линдзи и усети устните му, топли, меки и приятни. Прокара пръст по гърба му и отново се усмихна, когато устните му станаха по-настойчиви. — Трябва да ставам — промълви и се намести под ръката му, която бе обхванала гърдите ѝ. Още чуваше тихия жаловит плач на детето.

— Ъ-хъ — устните му се насочиха към ухото ѝ. Езикът му бавно се зае да я разбужда. Страстта започна отново да разгаря нощната жарава.

— Сет, трябва да ставам, тя плаче.

Той изруга полугласно, претърколи се и посегна към пода, после се обърна към нея и остави на корема ѝ Нижински. Линдзи премигна объркано и смутено, а котето измяука като плачещо бебе. Сънят изведнъж се разби на пух и прах. Тя протегна ръка, погали пухкавата му козина и пое дълбоко въздух.

— Какво има? — Сет вплете ръка в косите ѝ, докато Линдзи отвори очи.

— Нищо — тя поклати глава и потупа котенцето, което бе започнало да мърка. — Сънувах. Беше глупаво.

— Сънуваше — той докосна с устни голото ѝ рамо. — Мен ли?

Линдзи обърна глава и очите им отново се срещнаха.

— Да — устните ѝ трепнаха. — Теб.

Сет се размърда и я намести в извивката на рамото си. Нижински се премести в краката им, завъртя се, намести се и се сви.

— И какво сънува?

Тя зарови лице във врата му.

— Моя тайна — пръстите му успокояващо галеха рамото ѝ.

Мястото ми е при него, помисли Линдзи, а не мога да му го кажа. Погледна през прозореца и видя, че снегът бе намалал и падаше спокойно. Съществуваме само ние двамата, напомни си тя. Докато спре снегът, сме само ние. Плъзна ръка по гърдите му към раменете. Толкова го обичам. Отново искаше да почувства мускулите му. С усмивка притисна устни към гърлото му. Съществуваше днес, само днес. Вдигна глава и устните им се съединиха.

Целувките им бяха кратки, спокойни вкувания. Припряността, отчаянието от предишната нощ бяха улегнали. Сега желанието се надигаше бавно, стъпка по стъпка. То тлееше, възбуждаше ги, ала не ги побеждаваше. Те се отдадоха на удоволствието. Сет се премести, така че Линдзи да легне на гърдите му.

— Ръцете ти — прошепна той и поднесе дланта ѝ към устните си — са изключителни. Когато танцуваш, сякаш нямат кости — разпери ръката си върху нейната.

Косите ѝ се спускаха като водопад по рамото ѝ и падаха върху неговото рамо, светли като илюзия в меката утринна светлина. Кожата ѝ бе млечнобяла, с едва загатната руменина точно под повърхността. Лицето ѝ бе нежно, с крехки черти, но очите ѝ бяха живи и силни. Тя приближи устни и го целуна, дълго и с наслада. Почувства как в него се надига глад и пулсът ѝ се ускори.

— Харесвам лицето ти — откъсна устните си от неговите, за да целуне леко скулите, клепачите и брадичката. — То е силно и мъничко порочно — усмихна се в кожата му, спомняйки си: — Първия път, когато те видях, ме ужаси.

— Преди или след като изскочи от шосето? — прокара пръст по гърба ѝ, докато с другата ръка я галеше по косите. Ленива, приятна ласка.

— Не съм изскочила от пътя — Линдзи го захапа по брадичката. — Ти караше много бързо — започна да обсипва с целувчици гърдите му. — Стори ми се ужасно висок, както седях в онази локва.

Сет се засмя, плъзна длан по гърба ѝ и продължи по меката извивка на бедрата, по дългите крака.

Размърда се и двамата започнаха да се движат като едно цяло, докато смениха местата си. Целувката стана по-дълбока. Докосванията бяха все още нежни, ала вече по-настойчиви. Разговорът премина в унесени въздишки. Страстта се надигна като тропическа вълна, топла и висока, стовари се, после се оттегли...

Облечена в джинси и фланелена риза, взети назаем от гардероба на Рут, Линдзи се спусна по стълбите. В къщата бе хладко, което ѝ напомни, че камините още не са запалени. Само в спалнята пращеше огън. Първа точка в плана ѝ бе да запали огнището в кухнята. Тананикайки си отвори вратата.

Изненада се, че Сет бе дошъл там преди нея. Носеше се аромат на кафе.

— Здравсти — тя се приближи, обви ръце около кръста му и облегна глава на гърба му. — Мислех, че си още горе.

— Слязох, докато ти се упражняваше на станката на Рут — той се обърна и я привлече към себе си. — Искаш ли закуска?

— Може би — отвърна Линдзи, като едва не избухна от тази проста проява на близост. — Кой ще я приготви?

Сет вдигна брадичката ѝ.

— И двамата.

— О! — веждите ѝ се извиха. — Надявам се, че обичаш студена юфка с банани. Това е моят специалитет.

Той се намръщи:

— Не можеш ли да правиш нещо от яйца?

— Правя много хубави великденски яйца.

— Аз ще ги опържа — реши Сет и я целуна по челото. — Можеш ли да се справиш с препечените филийки?

— Вероятно — облегнала глава на гърдите му, тя гледаше как пада снегът.

Дърветата и поляната приличаха на сценични декори. Бялата пелена по земята бе напълно девствена и непокътната. Вечнозелените храсти, които Сет бе засадил, бяха обвити в снежни кожуси. До тях

като снежни гиганти се извисяваха побелелите дървета. И продължаваше да вали.

— Хайде да излезем — предложи импулсивно Линдзи. — Навън е прекрасно.

— След закуска. Във всеки случай, ще ни трябват още дърва.

— Логичен, както винаги — сбърчи нос тя. — Практичен, както винаги — бързо извика, когато той игриво дръпна ухото ѝ.

— Архитектите трябва да бъдат логични и практични, иначе сградите падат и хората се стряскат.

— Но твоите сгради не изглеждат практични — възрази Линдзи. Гледаше го как отива към хладилника. Кой всъщност бе този мъж, в когото бе влюбена? Кой бе мъжът, който бе завладял чувствата и тялото ѝ? — Те винаги са красиви, никога не приличат на онези кутийки от стомана и метал, които разрушават атмосферата на градовете.

— Красотата също може да бъде практична — Сет се обърна. Държеше в ръка кора с яйца. — Или може би трябва да се каже, че практичността също може да бъде красива.

— Да, ала си мисля, че е по-трудно да се направи една наистина хубава сграда, която хем да бъде удоволствие за окото, хем да бъде функционална.

— Ако не беше трудно, нямаше да си струва усилията, нали?

Тя бавно кимна. Това го разбираше.

— Ще ми дадеш ли да видя новозеландския ти проект?

— Добре — той започна да чупи яйцата в една купа.

Приготвиха закуската, помагайки си и я изядоха заедно. Линдзи си помисли, че в кухнята мирише на семейство — кафе, препечени филийки и пържени яйца. Запази спомена в паметта си, знаейки, че в някоя бъдеща сутрин той щеше да бъде безценен. След като закусиха и оправиха кухнята, навлякоха по няколко ката дрехи и излязоха навън.

При първата стъпка тя затъна дълбоко в снега. Сет със смях я бутна, Линдзи падна назад и потъна до раменете. Звукът на неговия смях проби стената от сняг и се отрази, подчертавайки тяхната самота.

— Май ще трябва да ти вържа звънец на врата, за да не те загубя — подвикна той.

Тя се мъчеше да се изправи. Снегът се полепи по косите и палтото ѝ. Намръщи се на Сет и той ѝ се усмихна още по-широко.

— Хулиган! — изсумтя Линдзи и с мъка си проправи път през снега.

— Дървата са ей там — Сет я хвана за ръката, а тя, след като за приличие се дръпна, тръгна с него.

Бяха като на самотен остров. Снегът се сипеше от небето и изчезваше в дебелината пелена около тях. Линдзи едва чуваше морето. Ботушите на Рут ѝ стигаха до коленете, но с всяка стъпка се пълнеха със сняг. Лицето ѝ бе поруменяло от студ, ала гледката си струваше всички неудобства.

Белотата бе съвършена. Нямаше блясък, който да пари в очите, нямаше сенки, които да придават нюанси на бялото. Имаше само белота без релеф, без прегради.

— Красиво е — промълви тя и спря пред купчината с дърва. Огледа се наоколо. — Мисля, че едва ли може да бъде нарисувано или фотографирано. Нещо ще се загуби.

— Ще стане плоско — обясни той и натрупа дърва в ръцете ѝ. Дъхът ѝ излизаше като облак пред нея.

— Да, точно така — беше ѝ приятно да се съгласи с него. — Предпочитам да го запомня, вместо да го гледам в едно измерение — бавно тръгна с него към задната врата. — Но ти би трябвало да можеш да си представиш реалността от една плоска рисунка.

Натрупах дървата зад вратата на килера.

— Аз правя рисунки по реалността, която виждам във въображението си.

Линдзи спря за момент, малко задъхана от усилието да си проправя път през дълбокия до кръста сняг.

— Да — кимна тя. — Това мога да го разбера — вгледа се в него и се усмихна. — Имаш сняг на миглите си.

Очите му изпитателно се насочиха към нея. Линдзи отметна глава в очакване на целувката. Устните му се спуснаха да докоснат нейните и тя го чу как рязко пое въздух, когато я грабна на ръце.

Понесе я през прага, през килера и в кухнята. Линдзи се надигна и се опита да възрази:

— Сет, покрити сме със сняг. Навсякъде ще станат локви.

— А-ха.

Вече бяха в коридора и тя отметна косата от очите си.

— Къде отиваш?

— Горе.

— Сет, ти си луд. — Удари го леко по рамото, докато той изкачваше стълбите. — Всичко ще изпоцапаме. Уърт ще бъде ужасно сърдит.

— Той е много сръчен — успокой я Сет и се насочи към спалнята. Положи я на леглото и Линдзи се повдигна на лакти.

— Сет... — той бе свалил палтото и си събуваше обувките. Очите ѝ се разшириха, донякъде развеселени, донякъде невярващи. — Сет, за Бога, цялата съм в сняг.

— Тогава по-добре свали тези неща — той захвърли настрани ботушите си и се приближи да разкопчае палтото ѝ.

— Ти си луд — реши тя.

Палтото ѝ отлетя на пода при обувките му.

— Много е възможно — съгласи се Сет и с две бързи движения събу ботушите ѝ, после смъкна дебелия ѝ вълнен чорап, започна да разтвива краката ѝ и усети моменталната ѝ реакция на докосването.

— Сет, не ставай глупав — ала гласът ѝ вече бе дрезгав. — По цялото легло има разтопен сняг.

Той с усмивка целуна стъпалата ѝ и видя как очите ѝ се замъглиха. Намести се до нея и я привлече в прегръдките си.

— Килимът е сух — спусна я върху него. Бавно, следвайки устните, пръстите му разкопчаха ризата ѝ. До тях прасеще огънят, който Сет бе запалил преди закуска.

Разтвори ризата ѝ, но още не я сваляше. С нежна ленивост започна да целува гърдите ѝ, докато Линдзи се понесе по първата вълна на удоволствието. Тя въздъхна, после докосна с ръка бузата му и привлече устните му към своите. От него се изтръгна стон, който сякаш идваше направо от сърцето. После започна да смъква дрехите ѝ и така нетърпеливо дръпна ризата ѝ, че тя се разпра по шева.

— Искam те повече от преди — устните и зъбите му обхождаха шията ѝ. — Повече от вчера. Повече от преди малко — грапавите му длани завладяваха тялото ѝ.

— Вземи ме тогава — отрони Линдзи и го привлече към себе си. Желаше го. — Вземи ме още сега.

След това устните му бяха върху нейните и вече нямаше думи.

Линдзи се събуди от звъна на телефона. Сънено гледаше как Сет става да го вдигне. Той бе със зеления халат, който бе наметнал, когато стъкваше огъня.

Нямаше представа за времето. Часовниците бяха за практичния свят, не за мечтите.

Бавно се протегна. Ако можеше да накара мига да спре, би го сторила начаса. Бе ѝ меко, топло и се чувстваше напълно задоволена. Тялото ѝ бе натежало от удоволствие.

Гледаше Сет, без да чува думите, които той произнасяше в слушалката. Стои толкова изправен, помисли тя и се усмихна. И наистина жестикулира, когато говори. Жестовите издават чувствата, а Сет е толкова сдържан. Усмивката ѝ стана по-нежна. И е толкова хубаво да знам, че мога да го накарам да се отпусне.

Откъслечни думи от разговора прекъснаха мислите ѝ. Това бе Рут, разбра. Линдзи, изтръгната от унеса, с който гледаше лицето му. Седна и наметна завивката върху раменете си. Още преди да погледне през прозореца, вече знаеше какво ще види. Докато бяха спали, снегът бе спрял. Зачака Сет да затвори телефона.

Успя да му се усмихне, докато съзнанието ѝ трескаво събираше впечатления — начина, по който косата му пада върху челото, начина, по който слънцето, струящо през прозореца, блести върху нея, начина, по който стои — изправен и внимателен. Сърцето ѝ сякаш избухваше от преливащата любов. Едва успя да сдържи изражението си.

Не го разваляй, заповяда си трескаво. Не го разваляй сега. Стори ѝ се, че Сет я наблюдава с по-голям от обичайния си интерес. След един безкраен момент се приближи до нея.

— Идва ли си? — попита Линдзи, когато той остави слушалката.

— Моника скоро ще я докара. Общината се е потрудила и пътищата са почти чисти.

— Е... — тя отметна назад косите си и се изправи, все още наметната с одеялото. — В такъв случай трябва да се стягам. Изглежда, че довечера ще имам уроци.

Неочаквано я обзе неистово желание да заплаче. Мъчейки се да се пребори с него, Линдзи се уви в одеялото и започна да събира дрехите си. Бъди практична, заповяда си тя. Сет е практичен мъж. Сигурно мрази емоционалните сцени. Преглътна мъчително и

почувства, че самообладанието ѝ се връща. Докато обличаше клина и трикото, продължи да говори:

— Чудно колко бързо работят тези екипи по разчистването. Надявам се само да не са затрупали колата ми. Предполагам, че ще трябва да повикам да ме изтеглят. Ако повредата не е голяма, няма дълго да съм без кола — пусна одеялото на пода и навлече пуловера си. — Ще трябва да взема четката на Рут — продължи Линдзи и измъкна косата от яката. Внезапно спря и погледна право към Сет. — Защо само ме гледаш? Защо не кажеш нещо?

Той стоеше, където си беше, и продължаваше да я наблюдава.

— Чаках те да спреш да бръщолевиш.

Тя затвори очи. Чувстваше се напълно беззащитна. Осъзна, че се държи като глупачка. Това бе един изискан мъж, свикнал с необвързващи връзки и мимолетни отношения.

— Просто не ме бива за такива неща — отговори Линдзи. — Изобщо не ме бива — той протегна ръка към нея. — Не, недей — бързо се отдръпна. — Сега нямам нужда от това.

— Линдзи... — раздразнението в гласа му ѝ помогна да овладее сълзите си.

— Просто ме остави за няколко минутки — сопна му се тя. — Мразя да се държа като идиот — обърна се и излетя от стаята, захлопвайки вратата зад гърба си.

Петнайсет минути по-късно Линдзи бе в кухнята и наливаше мляко в паничката на Нижински. Красивата ѝ коса бе гладко вчесана назад и свободно падаше върху гърба ѝ. Нервите ѝ, ако не спокойни, бяха поне овладени. Ръцете ѝ не трепереха.

Избухването бе глупаво, реши тя, ала може би ѝ бе помогнало да преживее първия етап от завръщането си в реалния свят.

За момент се унесе в мечти, загледана в белотата навън. Почувства момента, в който Сет влезе, въпреки че той не издаде никакъв шум. Линдзи си даде още една секунда, преди да се обърне към него. Сет бе облечен с тъмнокафяви вълнени панталони, светлосиня риза и пуловер с остро деколте. Изглеждаше ежедневно делови.

— Направих кафе — съобщи му тя с предпазливо приятелски тон. — Искаш ли?

— Не.

Той се приближи уж безцелно и докато Линдзи още се чудеше какво ще направи, я привлече и ръцете му се обвиха около раменете ѝ. Целувката бе изгаряща, дълга и омаломощаваща. Когато я отдръпна от себе си, зрението на Линдзи се замъгли, после се фокусира.

— Искях да видя дали това се е променило — поясни Сет. Очите му се забиваха в нейните. — Не е.

— Сет... — но устните му отново я накараха да замълчи. Протестът ѝ се превърна в нетърпелив отговор. Без да мисли, тя изля всичките си чувства в целувката, даде му всичко. Той прошепна името ѝ и я притисна към себе си. Линдзи отново бе загубена. Искрите на рая проблеснаха толкова бързо, че успя само да протегне ръце, без да ги улови. Сет отново я отдръпна и тя се вторачи в него, без да го вижда. Всичко бе само чувства.

Друга жена, помисли Линдзи замаяно, би се задоволила с това. Друга жена би продължила да бъде негова любовница и да не копнее до болка за нещо повече. Тя бавно се овладя. Единственият начин да оцелее бе да се преструва на друга жена.

— Радвам се, че снегът ни затрупа — каза Линдзи и внимателно се измъкна от ръцете му. — Много ми беше приятно да съм тук с теб — добави ведро и отиде да вземе кафеварката. Докато наливаше, забеляза, че ръката ѝ вече не бе стабилна.

Сет я чакаше да се обърне, ала тя продължаваше да стои с лице към печката.

— И? — попита той и пхна ръце в джобовете си.

Линдзи вдигна чашата и отпи. Кафето пареше.

Обърна се с усмивка:

— Какво „и“? — болката пулсираше в гърлото ѝ и правеше целия свят болезнен.

Изражението му бе почти същото, както първия път, когато го видя. Буреносно и заплашително.

— Това ли е всичко? — настоя Сет.

Тя облиза устни, сви рамене и стисна с две ръце чашата.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Има нещо в очите ти — измърмори той и се приближи към нея. — Но все ми се изплъзва. Ти не искаш да ми кажеш какво чувстваш. Защо?

Линдзи се загледа в чашата, после отново отпи.

— Сет — започна тя спокойно и срещна очите му, — моите чувства са си моя работа, докато не ти ги отдам.

— Може би си бях помислил, че си го сторила.

Болката бе невероятна, коленете ѝ затрепериха от нея. Очите му бяха толкова настойчиви, толкова проникващи. Линдзи потърси защита в безгрижния тон.

— И двамата сме големи хора. Чувстваме привличане един към друг, били сме известно време...

— А ако аз искам повече?

Въпросът разпиля мислите ѝ. Тя се опита да ги събере отново, опита се да види през преградата, която се бе издигнала сега в неговите очи.

— Повече? — повтори предпазливо. Сърцето ѝ биеше бясно. — Какво искаш да кажеш?

Той се вгледа в нея.

— Не съм сигурен, че това е нещо, което трябва да ти обяснявам.

Линдзи объркано стовари чашата си на масата.

— Защо започваш нещо и не го довършваш?

— И аз това се питам — Сет сякаш се поколеба, после вдигна ръка към косите ѝ. Тя се наклони към него в очакване на думата. — Линдзи...

Вратата на кухнята рязко се отвори. На прага стояха Рут и Моника.

— Здравсти! — приветствието замря на устните на Рут. Оценила обстановката, тя понечи да измисли как да се върне, ала Моника вече я заобикаляше, за да стигне до Линдзи.

— Добре ли си? Видяхме колата ти — Моника загрижено протегна ръка към приятелката си. — Знаех си, че трябваше да те накарам да останеш.

— Добре съм — успокои я Линдзи и я целуна. — Как са сега пътищата?

— Доста добре — Моника махна с ръка към Рут. — Тя се тревожи да не пропуснете урока.

— Естествено — Линдзи насочи вниманието си към момичетата, докато пулсът ѝ се успокои. — Не би трябвало да има проблем.

Привлечено от гласа на Рут, котето се отърка в краката ѝ. Тя го вдигна на ръце.

— Сигурни ли сте, че ви е до това?

Линдзи разчете в очите ѝ разбирането и отново посегна към чашата си.

— Да. Да, съвсем добре съм — машинално отиде до умивалника и взе една кърпа да избърше кафето, което бе разляла. — Предполагам, че ще трябва да извикам пътна помощ.

— Аз ще имам грижата — обади се Сет за пръв път, откак ги прекъснаха. Тонът му бе официален и далечен.

— Не е необходимо... — започна Линдзи.

— Казах, че ще имам грижата. Когато сте готови, ще ви закарам всичките до школата — излезе от стаята и затръшна вратата зад себе си. И трите се вторачиха в нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моника и Рут пътуваха на задната седалка. Рут усещаше напрежението между чичо си и Линдзи. Каквото и да ставаше между тях, реши тя, бе ударило на камък. Тъй като ги обичаше и двамата, правеше всичко възможно да разведри атмосферата.

— Уърт тази вечер ли ще се върне?

Сет за момент срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Утре сутринта.

— Ще ти приготвя пиле с вино — предложи тя и се облегна на предната седалка. — Това е един от моите специалитети. Но ще трябва да вечеряме късно.

— Утре си на училище.

— Чичо Сет! — усмихна му се тя великодушно. — Аз завършвам гимназия, не начално училище. Моника снощи ми показва албума на брат си — обърна се към Линдзи. — От годината, когато вие с Анди сте завършвали.

— Анди изглежда страхотно с футболната си блуза, нали? — Линдзи се завъртя към нея.

— На мен вашата снимка ми харесва най-много — Рут отметна косата си през рамо. Линдзи видя, че всичката ѝ стеснителност се бе стопила. Очите ѝ бяха открити и приятелски, както и усмивката ѝ. — Трябва да я видиш, чичо Сет. Тя е на стълбите към залата и прави арабеск.

— Онзи шегаджия Том Финли ми беше казал да изиграя един балет.

— Затова ли се плезите?

Линдзи се разсмя:

— Това допринася за естетическата стойност на снимката.

— Звучи съвсем в твой стил — забеляза Сет и привлече вниманието на Рут и Линдзи към себе си. — Сигурно вашият арабеск е съвършен. Ти би могла да танцуваш и напред зема тресение.

Линдзи гледаше профила му. Не бе сигурна дали я хвали, или критикува.

— Предполагам, че това се нарича съсредоточаване.

— Не — Сет отклони погледа си от пътя достатъчно задълго, за да срещне очите ѝ. — Нарича се любов. Ти обичаш да танцуваш. Личи си.

— Не мисля, че може да има по-голям комплимент — намеси се Рут. — Надявам се някой ден и аз да го чуя.

През ума на Линдзи прелетяха всички неща, които искаше да каже, ала никое от тях не се задържа. Затова тя сложи дланта си върху неговата. Сет погледна към ръцете им, после към Линдзи.

— Благодаря — каза тя.

Сърцето ѝ се преобърна, когато той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Няма за какво.

Рут се усмихна на жеста. Завиха към паркинга на школата. Някой бе опитал без особено старание да разчисти снега и Линдзи веднага се сети, че това са съседските деца.

— Тук има някой — реши Рут, като забеляза непознатата кола на паркинга.

Линдзи разсеяно отмести поглед от Сет.

— Кой ли може... — думите замръзнаха върху устните ѝ и очите ѝ се разшириха. Тя тръсна глава, сигурна, че се лъже, но излезе от колата. Мъжът с черното палто и кожената шапка се отдели от вратата на залата и пристъпи към нея. В момента, в който той се раздвижи, Линдзи разбра, че не се лъже.

— Николай! — още докато викаше името му, се втурна към него през снега. Едва видя замъгленото му лице и се хвърли в прегръдките му. Заляха я спомени.

Бе я прегръщал и преди — Принцът бе прегръщал своята Жизел, Дон Кихот своята Дулцинея, Ромео своята Жулиета. Тя го обичаше така, както може да се обича един приятел, мразеше го така, както един артист може да мрази друг, боготвореше таланта му и се отчайваше от сприхавия му характер. Когато отново я прегърна, всичко, което бе чувствала през годините, прекарани в трупата, оживя отново. Вълната бе много висока и много бърза. Линдзи се вкопчи в него, обляна в сълзи.

Ник се засмя, отдръпна я и бурно я целуна. Бе прекалено погълнат от Линдзи, за да чуе прошепнатото със страхопочитание „Давидов!“ на Рут или да види съсредоточения поглед на Сет.

— Здравей, Птичка, мое малко пиленце — гласът му бе висок и със силен руски акцент.

Линдзи успя само да поклати глава и да зарови лице в рамото му.

Срещата бе неочаквана и съвсем разбърка вече приповдигнатите и чувства. Ала когато той отново я отдръпна от себе си тя видя през замъгленото си зрение, че си беше съвсем същият. Въпреки измамно невинното си момчешко лице, Ник можеше да разказва неприлични вицове и да псува на пет езика. В ъгълчетата на премрежените му от гъсти мигли сини очи имаше ефектни бръчици. Устата му бе плътна, романтична, а когато се усмихваше, от двете ѝ страни грейваха чаровни трапчинки. Косата му бе тъмноруса, къдрава и гъста. Той я носеше винаги леко разрошена. Бе малко под метър и осемдесет, което го правеше идеалният партньор за балерина с ръста на Линдзи.

— О, Ник, изобщо не си се променил — тя докосна с две ръце лицето му. — Толкова, толкова се радвам, че не си.

— Но ти, Птичка, ти си се променила — засия с неустоимата си момчешка усмивка. — Ти си все още моето малко пиленце, моята птичка, ала как можеш да си още по-красива?

— Ник... — сълзите ѝ се примесиха със смях. — Колко ми липсваше — целуна бузите му, после устните. Очите ѝ, окъпани в сълзи, бяха потъмнели. — Какво правиш тук?

— Нямахте те у вас, затова дойдох тук — обясни той простишко и сви рамене. — Бях ти казал, че ще пристигна през януари, обаче избързах.

— Карал си от Ню Йорк дотук в този сняг?

Николай пое дълбоко въздух и се огледа.

— Вашият Кънетикът прилича на Русия. Обичам да ми мирише на сняг. — Очите му блеснаха към Рут и Сет. — Къде остана възпитанието ти, Птичка?

— О, извинявам се! Толкова се изненадах... — Линдзи объркано избърса сълзите с опакото на ръката си. — Сет, Рут, това е Николай Давидов. Ники, запознай се със Сет и Рут Бениън. Това е балерината, за която ти говорих.

Рут я зяпна и от този момент бе нейна предана робиня.

— За мен е удоволствие да се запозная с приятелите на Линдзи.
— Ник стисна ръката на Сет, вгледа се в него и между веждите му се появи отвесна черта. — Вие да не сте архитектът Бениън?

Сет кимна. Линдзи гледаше как двамата мъже се измерват с поглед.

— Да.

Ник засия от радост.

— Ах, ами че аз току-що купих една къща по ваш проект в Калифорния. На плажа, с много прозорци, така че морето влиза в хола.

Толкова е възторжен, помисли Линдзи. Толкова различен от Сет, и въпреки това двамата си приличаха.

— Спомням си къщата — призна Сет. — В Малибу?

— Да, да, Малибу! — очевидно доволен, Ник отново засия. — Казаха ми, че това е ранният Бениън, с такова страхопочитание, сякаш отдавна сте умрели.

Сет се усмихна, както неизбежно всеки се усмихваше, когато бе с Ник.

— Колкото по-голямо страхопочитание, толкова по-висока пазарна цена.

Николай се засмя, но бе уловил изражението в очите на Линдзи, когато тя погледна към Сет. Ето значи накъде духа вятърът, помисли той.

— А това е балерината, която искаше да ми изпратиш — насочи вниманието си към Рут и хвана двете ѝ ръце. Видя дребничка, мургава красавица с добро телосложение и тесни длани, която трепереше като лист. С подходящ грим и осветление лицето ѝ би било доста екзотично, реши той. И ръстът ѝ бе добър.

— Господин Давидов... — Рут се мъчеше да не запелтечи. За нея Николай Давидов бе легенда, образ, по-голям от живота. Струваше ѝ се невъзможно да стои лице в лице с него, той да държи ръцете ѝ. Удоволствието бе направо болезнено. Ник разтърка дланите ѝ и ѝ се усмихна.

— Трябва да ми разкажеш дали Линдзи винаги се държи така ужасно. Колко дълго държи обикновено приятелите си във на студа?

— О, по дяволите! — Линдзи се зарови в чантата за ключовете.
— Ти напълно ме потресе. Появяваш се отникъде, а после очакваш от

мен да се държа разумно — отвори входната врата. — Бях права — допълни през рамо. — Не си се променил.

Николай мълчаливо мина покрай нея и спря в центъра на стаята. Свали си ръкавиците и разсеяно потупа с тях по дланта си, оглеждайки залата. Рут следеше всяко негово движение.

— Много хубаво — реши той. — Добре си се оправила тук, Птичка. Имаш ли добри ученици?

— Да — Линдзи се усмихна към Рут. — Имам добри ученици.

— Намерила ли си преподавателка, която да движи школата ти, когато се върнеш в Ню Йорк?

— Ник! — тя спря да разкопчава палтото си. — Не съм се съгласила да се върна.

— Глупости — махна той с ръка. Линдзи добре помнеше този жест. Спорът щеше да бъде яростен и разгорещен. — Аз трябва да се върна след два дни. Режирам „Лешникотрошачката“. През януари започвам да поставям моя балет — докато говореше, съблече палтото си. Отдолу бе с обикновен сив анцуг и според Рут изглеждаше великолепно. — С теб в ролята на Ариел, не се съмнявам в успеха му.

— Ник...

— Обаче първо искам да те видя как танцуваш — прекъсна той възржението й. — За да съм сигурен, че не си вече за боклука.

— За боклука?! — пламна Линдзи и хвърли палтото си на един стол. — Преди да отида на боклука, ти вече ще пишеш руско-английски речници, Давидов.

— Ще видим — обърна се към Сет и свали шапката си. — Кажете ми, господин Бениън, добре ли познавате моята Птичка?

Сет насочи очите си към Линдзи и ги задържа, докато тя се изчерви.

— Доста добре — погледът му се върна към Николай. — Защо?

— Чудя се дали е поддържала мускулите си също толкова добре тренирани, както и характера си. Важно е да знам колко време ще трябва да изхабя, за да я върна във форма.

— Да ме върнеш във форма! — Линдзи знаеше, че Николай я предизвиква, ала това не й помогна да не падне в капана. — Не ми трябва никой да ме връща във форма.

— Добре — кимна той и погледна към краката й. — В такъв случай ти трябва палци и трико.

Линдзи се завъртя на пети и се запъти към кабинета си. Все още кипяща от гняв, тя блъсна вратата зад гърба си.

Ник се усмихна на Сет и Рут.

— Много добре я познавате — забеляза Сет.

Николай се изсмя:

— Както познавам себе си. Ние много си приличаме — бръкна в дълбокия джоб на палтото си, измъкна чифт балетни пантофи и седна на един стол да се преобуе. — А вие отдавна ли я познавате? — знаеше, че си пъха носа в чужди работи и от начина, по който Сет вдигна вежди разбра, че безцеремонността му бе приета.

Това бе затворен, необщителен човек, реши Николай. Но мислите му бяха насочени към Линдзи. Ако този човек я спираше да не се върне към професията си, той искаше да го знае и да разбере човека. Стигна до заключението, че няма да му е лесно да разбере Сет. Линдзи, доколкото я познаваше, обичаше усложненията.

— От няколко месеца — отговори най-после Сет. Художникът в него откри един изключително красив мъж. Чувствителното му лице бе точно колкото трябва дяволито, за да не изглежда скучно. Това бе лице, с което лесно можеше да се изиграе ролята на Принца от приказките. Лице, което бе трудно да не се харесва. Сет пъхна ръце в джобовете си. Той също изпита желание да разбере мъжа срещу себе си. — Работили сте известно време заедно в Ню Йорк, предполагам.

— През цялата си кариера не съм имал по-добра партньорка — отвърна Ник. — Ала никога не бих го казал на моята Птичка. Тя работи най-добре, когато е разярена. Яростта ѝ е страхотна — с усмивка се изправи. — Като на руския.

Линдзи се върна, облечена в черен клин, трико, бели калци и палци. Брадичката ѝ все още бе предизвикателно вирната.

— Понапълняла си — отбеляза Николай и огледа критично тънката ѝ фигура.

— Петдесет и един килограма съм — оправда се тя.

— Ще трябва да свалиш две кила — заяви той и се приближи към станката. — Аз съм балетист, не тежкоатлет — завъртя се, докато Линдзи вбесено пое въздух.

— Няма нужда вече да гладувам заради теб, Ник.

— Забравяш, че сега аз съм режисьорът — усмихна ѝ се той мило и продължи да разгрива.

— Ти забравяш, че сега аз не съм в трупата — възрази тя.

— Въпрос на един подпис — направи ѝ знак да дойде при него.

— Ще ви оставим насаме — обади се Сет и Линдзи се обърна към него. Николай наблюдаваше контакта на очите им. Този човек нищо не дава даром, реши той. — За да не ви пречим.

— Моля ви — изпревари той възражението на Линдзи. — Трябва да останете.

— Да, Ник, никога не може да танцува без публика — Линдзи се усмихна и докосна ръката на Сет. — Не си тръгвай.

— Моля те, чичо Сет — възхитена от възможността да види импровизираното изпълнение на двамата ѝ любими танцьори, Рут се вкопчи в ръката на Сет. Очите ѝ бяха потъмнели от вълнение.

Сет се поколеба. Хвърли един поглед към Линдзи, дълъг и дълбок.

— Добре.

Тонът му отново бе официален и това я разтревожи. Защо, помисли си тя, близостта между тях толкова лесно се изплъзваше? Докато двамата с Николай загаряваха, Линдзи говореше с него спокойно, но той забеляза колко често очите ѝ се насочваха към отражението на Сет в огледалото.

— Откога го обичаш? — прошепна ѝ тихо, така че само тя можеше да го чуе. Линдзи рязко вдигна поглед. — Никога не си имала тайни от мен, Птичка. Един приятел често вижда по-ясно от един любовник.

— Не знам — въздъхна тя и почувства как тежестта се стоварва върху раменете ѝ. — Понякога ми се струва, че цял живот.

— И очите ти са трагични — сложи ръка на бузата ѝ, за да не ѝ позволи да се отвърне. — Толкова ли е трагична любовта, мое малко пиленце?

Линдзи поклати глава, мъчейки се да се отърси от лошото си настроение.

— Що за въпрос от един руснак? Любовта трябва да е трагична, не е ли така?

— Това не е Чехов, Птичка — той я потупа по бузата и отиде до грамофона. — Може би повече би ти подходдал Шекспир — вдигна поглед от плочите, които прехвърляше. — Помниш ли второто па де дьо от „Ромео и Жулиета“?

Погледът ѝ се смекчи.

— Разбира се, че го помня. Репетирахме го до безкрай. Когато пръстите на краката ми се схванаха, ти ги издърпа, а после, когато пропуснах едно соте, хвърли по мен мократа кърпа.

— Имаш добра памет — Николай постави плочата. — Ела тогава, Птичка, танцувай с мен заради старите времена и заради новите — той ѝ протегна ръка. В момента, в който се доближиха, стана магията.

Пръстите им се докоснаха, после се разделиха. Линдзи веднага го почувства — младостта, надеждата, трогателността на първата любов. Стъпките ѝ бяха инстинктивни, носеха се с музиката и със стъпките на Пик. Когато той за пръв път я вдигна, ѝ се стори, че завинаги е изгубена в музиката, в чувството.

Рут ги наблюдаваше, без да смее да диша. Въпреки че танцът изглеждаше измамно лесен, тренировките ѝ даваха пълна представа за неговата сложност. Това бе романс в най-чистата си форма — един мъж и една жена, непреодолимо привлечени един към друг, откриващи новата любов. Музиката вибрираше от любов, дълбока и гибелна. Тя грееше в очите на Линдзи, когато погледнеше към Давидов. Това не бе дързостта на нейната Дулцинея, а уязвимостта на момичето, което обича за пръв път. И когато двамата коленичиха, докоснали върховете на пръстите си, сърцето на Рут едва не избухна от величието на тази обич.

Няколко секунди след като музиката отмря, танцьорите останаха неподвижни, приковали поглед един към друг, едва докоснали пръсти. После Давидов се усмихна, приближи се и привлече Линдзи към себе си. Тя леко трепереше под дланите му.

— Изглежда, все пак още не си за боклука, Птичка. Върни се с мен. Аз имам нужда от теб.

— О, Ник... — изтощена, Линдзи отпусна глава на рамото му. Бе забравила какво удоволствие бе да танцува с него. И въпреки това, самата същност на танца бе засилила чувствата ѝ към Сет.

Ако можеше да се върне в затрупаната от снега къща, откъсната от целия свят, освен него, би го направила, без да се замисля. Съзнанието ѝ бе като замаяно от желания и съмнения. Вкопчи се в Ник като в котва.

— Не беше толкова зле — усмихна се той над главата ѝ към Сет и Рут.

— Беше чудесна! — възкликна Рут с натежал от чувства глас. — И двамата бяхте чудесни. Нали, чичо Сет?

Линдзи бавно вдигна глава. Когато погледна към него, очите ѝ все още бяха премрежени от любов.

— Да — Сет я гледаше, ала лицето му беше безизразно. — Никога не съм виждал двама души да се движат заедно толкова съвършено — той се изправи и взе палтото си. — Трябва да вървя — чу разочарования шепот на Рут и сложи ръка на рамото ѝ. — Вероятно Рут може да остане. До урока ѝ остава само около час.

— Да, разбира се — Линдзи стана, чудейки се как да се справи с разстоянието, което се бе настанило между тях. Тялото ѝ още трептеше от чувства, чувства към него. — Сет... — произнесе името му, защото не можеше да каже нищо друго.

— Довечера ще я взема — той насочи вниманието си към Николай, който се бе изправил и стоеше до Линдзи. — Приятно ми беше да се запозная с вас, господин Давидов.

— И на мен — отвърна Николай. Той чувстваше нещастieto на Линдзи.

Сет се обърна и тя направи една крачка към него, после се спря. Нощта бе нейната мечта, танцът нейната фантазия. Когато вратата се затвори зад него, стисна силно очи.

— Линдзи... — Ник я докосна по рамото, но тя яростно тръсна глава.

— Не, моля те, аз... Аз трябва да се обадя по телефона — обърна се и се втурна в кабинета си.

Ник въздъхна.

— Емоционално нещо сме ние, танцьорите — забеляза той и се обърна към Рут. Очите ѝ бяха тъмни, големи и млади. — Ела сега да ми покажеш защо Линдзи иска да те прати при мен.

Рут, потресена, се вторачи в него.

— Вие искате... Искате аз да танцувам пред вас? — краката ѝ натежаха като олово. Никога вече нямаше да може да ги раздвижи.

Ник отривисто кимна, изведнъж много делови.

— Да — хвърли един поглед към затворената врата и отново отиде до грамофона. — Ще дадем на Линдзи времето, което ѝ трябва

да се обади по телефона, обаче няма нужда да го пропиляваме.
Преобуй се.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рут не можеше да повярва в това, което се случваше. Докато припряно обуваше балетните си пантофи, пръстите ѝ сякаш се бяха вдървили. ДАВИДОВ искаше да я види как танцува! Бе сигурна, че това е сън. Фантазията бе продължила толкова дълго и бе стигнала толкова далеч, че нямаше как да не се събуди всеки момент във високото си меко легло в Къщата на скалата.

Ала седеше в залата на Линдзи. За да се убеди, че не сънува, Рут трескаво започна да мисли и премисля всичко, докато непохватно дърпаше ботушите си. Ето я дългата, неизменна огледална стена, ето го блестящият под, както винаги без нито едно петънце. Погледна познатите ноти, натрупани върху пианото, грамофонните плочи, разпилени върху шкафа. Пред източния прозорец се бореше да оживее цветето, за което Линдзи полагаше толкова грижи. Рут видя, че бе покарало още едно листо. Чуваше бръмченето на нагревателя.

Не е сън, каза си тя. Всичко бе наистина. С треперещи ръце обу любимите си балетни пантофи. Изправи се и най-после се осмели да погледне към Давидов.

Би трябвало да е невзрачен в сивия си анцуг, но не беше. Въпреки младостта си Рут осъзна, че някои мъже никога не могат да бъдат обикновени. Някои без усилие привличаха вниманието към себе си. Това бе нещо повече от лице и тяло, това бе излъчване.

Когато той танцуваше с Линдзи, Рут бе във възторг. Неговият Ромео не бе юноша, той бе двадесет и осем годишен, може би на върха на кариерата си като балетист. Ала тя му повярва, защото от него лъхаше на крехка младост и на чудото на първата любов. Никой не би могъл да се съмнява в която и да е роля, в която Ник Давидов бе решил да се превъплъти. Сега тя се опитваше да види мъжа, но почти се боеше да го погледне. Легендата за нея бе много важна. Бе все още достатъчно млада, за да има неразрушими герои.

Стори ѝ се забележително красив, ала заради заповедническия израз в очите му и леко орловия нос лицето му не бе прекалено

съвършено. Рут бе доволна, без да разбира защо. Сега виждаше само профила му, защото той преглеждаше грамофонните плочи на Линдзи. По челото му блестяха дребни капчици пот, издаващи умората от танца, който току-що бе изпълнил. Веждите му бяха свъсени и макар Ник да разглеждаше обложката на плочата, Рут се чудеше дали мислите му бяха заети с това. Изглеждаше далечен, сякаш в свой собствен свят. Тя помисли, че може би такива трябва да бъдат легендите — далечни и недостижими.

И въпреки това Линдзи никога не ѝ бе изглеждала такава, спомни си тя. И Давидов отначало не ѝ се стори такъв. Държа се приятелски. Усмихна ѝ се.

Сигурно е забравил за мен, помисли Рут и се по чувства дребна и глупава. Защо му е да иска да ме види как танцувам? Изправи гръб в прилив на гордост. Той помоли, напомни си тя. По-точно, заповяда. И когато свърша, ще ме запомни, каза си решително и се приближи до станката да загрее. И един ден, когато стана първа, ще танцувам с него. Също както Линдзи.

Давидов мълчаливо остави плочата, която държеше, и закрачи из залата. Движенията му бяха като на животно в клетка. Рут от страх изгуби ритъма. Не бе права. Той не бе забравил за нея, но мислите му бяха насочени към жената зад вратата на кабинета. Той не можеше да понася изражението на обида и безутешност, което бе видял в очите на Линдзи, когато тя избяга от залата.

Колко различни чувства бяха прелетели през лицето ѝ само за един следобед, мислеше Ник. Бе наблюдавал Линдзи и с удоволствие бе забелязал радостната ѝ изненада, когато за пръв път го видя отвън. Очите ѝ преливаха от чувства. Давидов бе емоционален човек и разбираше емоционалните хора. Възхищаваше се от способността на Линдзи да говори без думи, и да говори страстно.

Не можеха да се сбъркат чувствата на Линдзи към Сет Бениън. Той веднага бе видял това. И въпреки че Сет бе сдържан човек, Николай бе доловил нещо и там — лек полъх, неуловим като въздишка. Ала когато Сет си тръгна от Линдзи без целувка, без докосване и почти без нито една дума, Николай почувства, че никога няма да разбере сдържаните американци и тяхната нерешителност да се докосват.

Въпреки това разбираше, че студената раздяла бе наранила Линдзи. Но не би я съсипала, тя бе достатъчно силна. Тук имаше нещо повече, той бе сигурен, нещо по-дълбоко. Искаше му се да влезе в кабинета и да я попита какъв е проблемът, ала знаеше, че Линдзи има нужда от време. Значи щеше да ѝ го даде.

Освен това момичето.

Обърна се да види как Рут загрява край станката.

Слънцето, струящо през прозорците, блестеше в огледалата и грееше около Рут, която бе вдигнала крак под почти невъзможен ъгъл и го държеше там без никакво усилие.

Николай се намръщи и присви очи. Когато я бе погледнал навън, бе видял едно прелестно момиче с екзотични черти и добро телосложение. Но бе видял едно дете, още не напуснало училищната скамейка. Сега видя една красива жена. Игра на светлината, реши той и пристъпи към нея. В него се надигна нещо, което Ник бързо потисна.

Рут се раздвижи и ъгълът, под който падаше слънцето, се промени. Тя отново бе младо момиче. Напрежението в раменете на Ник се разсея. Той тръсна глава и се усмихна на въображението си. Отново съвсем делови, отиде да избере една плоча.

— Ела — каза заповеднически. — Застани в центъра на залата. Аз ще ти казвам съчетанията.

Рут преглътна, като се опита да се престори, че всеки ден танцува пред Николай Давидов. Ала откри, че ѝ бе невъзможно да направи и една крачка. Николай се усмихна, внезапно забелязал нервността на момичето.

— Ела — повтори по-нежно. — Аз рядко чупя краката на моите балерини.

Бе възнаграден с една бърза усмивка и Рут застана в центъра. Той постави иглата върху плочата и започна.

Линдзи бе права. Николай го разбра още в първите минути, но продължи да дава нареждания със същия спокоен и равномерен глас. Ако Рут можеше да го наблюдава, би могла да помисли, че не е доволен. Устните му бяха здраво стиснати, очите му непроницаеми и далечни. Онези, които го познаваха или бяха работили с него, биха разбрали, че това бе израз на непоколебима съсредоточеност.

Първоначалният ужас на Рут бе преминал. Тя танцуваше и се оставяше на музиката да я води. Арабеск, субресо, бързи, леки серии

от пирусти. Даваше това, което той искаше от нея, без да задава въпроси. Когато командите спряха, спря и Рут, ала само за да изчака. Знаеше, че ще има още. Чувстваше го.

Ник се върна до грамофона, без да погледне към Рут, без да ѝ каже една дума. Бързо прехвърли албумите, докато намери каквото търсеше.

— „Лешникотрошачката“. Линдзи я прави за Коледа, нали? — това бе по-скоро утвърждение, отколкото въпрос, но Рут отговори:

— Да — гласът ѝ бе силен и спокоен, без повече треперещи нерви. Тя бе сега балерината, жена, която се владееше.

— Ти си Карла — заяви той толкова уверено, та Рут реши, че Линдзи му е казала, че я е избрала за ролята. Бързо ѝ зададе съчетанието. — Покажи ми — нареди Давидов и скръсти ръце.

Линдзи седеше мълчаливо в кабинета си. През затворената врата долитаха командите на Николай към Рут, ала тя не ги чуваше. Бе изненадана от дълбочината на болката. И тя продължаваше да идва, вълна след вълна. Линдзи бе сигурна, че може да се справи с края на своята идилия със Сет, точно както се бе справила със снега. Не си бе представяла колко ще я боли.

Омразната битка със сълзите бе почти свършила. Чувстваше как непреодолимото желание да ги излее намалява. Когато се бе отдала на Сет, бе се заклела, че никога няма да съжалява и никога няма да плаче.

Успокояваше се с мисълта, че когато болката премине, ще останат спомените — сладки, безценни спомени. Бе убедена, че е права да не се хвърли в прегръдките му и да признае любовта си, както копнееше. Това щеше да е непоносимо и за двамата. Тя го бе улеснила, като зададе весел тон на времето, което прекараха заедно. Но не бе очаквала лекотата и студенината, с които той излезе от нейната зала...

И от живота ѝ. За момент, докато стоеше в кухнята му, а после и докато пътуваха насам, си бе помислила, че може би в края на краищата не е права. Въображение, каза си Линдзи и бързо тръсна глава. Искаше ѝ се. Това, което се бе случило между тях, бе чудесно. Сега бе свършило. Това бе казала на Сет, това трябваше и тя да запомни.

Изправи се, мъчейки се отчаяно да се държи със същата безстрастност, която бе видяла в очите на Сет, когато той се обърна да излезе от залата. Ала гърлото ѝ се сви от напирещите чувства и Линдзи стисна юмруци. Ще спра ли някога да го обичам, питаше се отчаяно. Ще мога ли?

Очите ѝ попаднаха върху телефона и тя посегна към слушалката. Копнееше да му се обади, просто да чуе гласа му. Ако можеше да го чуе да произнася името ѝ. Сигурно имаше поне десет извинения, които можеше да измисли.

Идиотка! Стисна здраво очи. Той едва ли е стигнал, а ти вече си готова да се правиш на глупачка.

Ще стане по-лесно, каза си твърдо. Трябва да стане по-лесно.

Линдзи стана и отиде до прозореца. Ъглите на прозореца се бяха заледили. Зад школата се виждаше висок, стръмен хълм. Вече повече от десет деца бясно се пързяха по него. Бяха прекалено далеч от нея, за да чуе виковете и смеха, които сигурно ехтяха в чистия въздух. Но чувстваше вълнението, свободата. Тук-там имаше дървета, затрупани, както се полагаше, натежали от сняг и блестящи на яркото слънце.

Тя дълго гледа навън. По склона се стрелна червено петно, после се закатери обратно към върха. Зелената светкавица след него се преобърна по средата и се изтърколи до долу. За момент почти отчаяно ѝ се прииска да изтича навън и да отиде при тях. Искаше да усети как я хапе студеният сняг, как дъхът ѝ спира от скоростта. Искаше дългото, болезнено изкачване към билото. Зад прозореца ѝ бе прекалено горещо, чувстваше се прекалено изолирана.

Животът продължава, помисли Линдзи и опря чело на студеното стъкло. И тъй като няма да спре заради мен, по-добре да не изоставам. Вече не мога да се върна назад, не мога да се скрия. Трябва да го посрещна с вдигната глава.

После чу познатата мелодия от „Лешникотрошачката“.

„А оттук започвам аз.“

Линдзи отвори вратата на кабинета и влезе в залата. Нито Николай, нито Рут я забелязаха. Тя не искаше да им пречи, затова се приближи, спря и се загледа в Рут, която със замечтана усмивка се движеше грациозно и без усилие, изпълнявайки командите на Николай. Ник я наблюдаваше без коментар.

Никой, реши Линдзи, не можеше, като го гледа, да разбере какво става в главата му.

Такъв му бе характерът — в един момент да е открит като вятъра, в следващия загадъчен като сфинкс. Може би с това привличаше жените, помисли тя. Изведнъж ѝ мина през ума, че той не е толкова различен от Сет. Ала в момента не искаше да мисли за това и отново насочи вниманието си към Рут.

Колко бе млада! Почти дете, въпреки своите помъдрели и трагични очи. В живота ѝ трябваше да има училищни забави, футболни мачове и меки летни нощи. Защо трябваше животът на едно седемнайсетгодишно момиче да бъде толкова сложен?

Линдзи притисна пръсти към слепоочията си и се опита да си спомни себе си на същата възраст. Вече бе отишла в Ню Йорк и животът ѝ бе прост, но много, много напрегнат, все по една и съща причина. Балет. Същото щеше да е и за Рут.

Продължи да наблюдава танца. На някои не им е писано да живеят леко, помисли тя и за себе си, и за Рут. На някои е отреден труден живот, ала наградата е толкова, толкова сладка. Линдзи си спомняше невероятната радост от танцуването на сцена, кулминацията на часовете работа и репетиции, отплатата за всички болки и саможертви. Рут също можете да я има. Бе предопределена. Избягваше да мисли, че за да осигури това, което според нея бе право на Рут, трябваше да се изправи лице в лице със Сет. А тогава трябваше да бъде много силна. Щеше да има достатъчно време да мисли за това в идващите нощи, когато щеше да бъде сама. Бе сигурна, че след няколко дни ще се овладее, ще може да се справи с чувствата си. Тогава щеше да поговори със Сет за Рут.

Когато музиката спря, Рут остана за няколко секунди във финалната позиция. Когато сведе рамене, започна следващото движение, но Николай не ѝ каза нищо. Не ѝ даде никакви инструкции, никакъв коментар, а отиде да вдигне иглата от плочата и да спре грамофона.

Рут задъхано облиза устни. Сега, когато танцът бе свършил и можеше да се отпусне, всичко в нея се бе напрегнало. Пръстите ѝ, които бяха изненадващо грациозни, докато танцуваше, сега започнаха да треперят.

Той мисли, че съм отвратителна и ще ми го каже, измъчваше се тя. Ще ме съжали и ще ми каже нещо успокоително или мило. И двете възможности бяха еднакво ужасяващи. В главата ѝ се блъскаха десетки въпроси. Искаше ѝ се да намери куража да ги изрече на глас, ала успя само да сплете пръсти. Струваше ѝ се, че целият ѝ живот виси на косъм в очакване на мнението, думите на един човек.

Давидов внезапно се обърна през рамо и срещна очите ѝ. Настойчивостта в погледа му я изплаши и Рут по-здраво вкопчи ръце. После маската падна и той ѝ се усмихна.

Ето ги, идват, помисли тя замаяно. Милите, ужасни думи.

— Господин Давидов... — подзе Рут. Искаше да го спре, преди да е започнал. Предпочиташе бързо, веднага да я отреже.

— Линдзи беше права — прекъсна я той. — Когато дойдеш в Ню Йорк, ела при мен.

— При вас? — повтори глуповато Рут. Не бе сигурна, че бе чула правилно, не смееше да повярва.

— Да, да, при мен — Николай изглеждаше изненадан. — Знам едно-друго за балета.

— О, господин Давидов, не исках да кажа... — тя в ужас се приближи към него. Аз просто... Имах предвид само...

Той хвана ръцете ѝ, за да спре обърканите ѝ обяснения.

— Колко големи са очите ти, когато си смутена — удиви се Ник и бързо стисна пръстите ѝ. — Има още много неща, които не съм видял, разбира се — пусна ръцете ѝ, хвана я за брадичката и внимателно се вгледа в лицето и. — Как танцуваш на палци — продължи той. — Как танцуваш с партньор. Но това, което видях, е добро.

Рут бе загубила дар-слово. „Добро“ от Давидов означаваше най-висока похвала.

Линдзи се приближи към тях и Николай насочи поглед към нея.

— Птичка? — пусна брадичката на момичето и тръгна към нея.

Очите ѝ бяха овладени и сухи, без намек за червенина, ала лицето ѝ бе бледо. Ръката ѝ не лежеше безжизнено в неговата, пръстите ѝ се вплетоха, но бяха студени. Той сложи отгоре другата си ръка да стопли дланта ѝ.

— Значи си доволен от най-добрата ми ученичка.

Имаше някакъв почти неуловим знак, слаб блясък, който се появи в очите ѝ и изчезна, и който казваше, че не е сега моментът да обсъждат случилото се.

— Съмняваше ли се? — попита Ник.

— Не — Линдзи се усмихна и се обърна към Рут. — Ала съм сигурна, че тя се съмняваше — погледна към Ник и се усмихна накриво. — Ти си точно толкова страшен, колкото ти се носи славата, Николай Давидов.

— Глупости — сви той рамене и се усмихна на Рут. — Аз съм добродушен като светец.

— Колко сладко лъжеш. Както винаги.

На това Ник само се засмя и целуна ръката ѝ.

— Това е част от моя чар.

Успокоението и приятелството, което той ѝ предлагаше, облекчаваха болката. В израз на благодарност Линдзи притисна дланта му към бузата си.

— Радвам се, че си тук — пусна ръката му и се приближи към Рут. — Добре ще ти дойде да пийнеш малко чай — предложи тя, но се въздържа да докосне момичето по рамото. Не бе сигурна, че жестът ѝ би бил приет добре. — Защото, ако паметта не ме лъже, в момента всичко в теб се тресе. С мен беше така първия път, когато танцувах пред него, а тогава Ник съвсем не беше легендата, която е сега.

— Аз винаги съм бил легенда, Птичка — поправи я Николай. — Рут е просто по-добре обучена на изкуството на уважението, отколкото беше ти. Тази — каза той на Рут и посочи с пръст към Линдзи — обича да спори.

Рут се засмя изненадано и облекчено. Можеше ли това наистина да се случва? Наистина ли стоеше тук, до Дън и Давидов, наистина ли те се държаха с нея като с професионалистка? Погледна в очите на Линдзи и видя там разбиране и съвсем лека тъга.

Чичо Сет, сети се изведнъж, засрамена, че бе толкова погълната от собствените си чувства. Спомни си колко нещастна изглеждаше Линдзи, когато Сет затвори вратата на залата зад гърба си. Колебливо протегна ръка и докосна по рамото своята учителка.

— Да, моля, бих искала малко чай.

— Руски чай ли? — поинтересува се Николай от другия край на стаята.

Линдзи му се усмихна невинно:

— Шипков.

Той направи гримаса.

— Може би тогава водка? — вдигна въпросително вежди.

— Не съм очаквала никакви руски знаменитости — извини се Линдзи с усмивка. — Има вероятност да изровя някоя бутилка диетична газирана вода.

— Става и чай — той отново я изгледа и Линдзи разбра, че мислите му са се отнесли. — По-късно ще те заведе на вечеря и ще поговорим — замълча, като видя, че Линдзи го погледна подозрително. — Като в доброто старо време, Птичка — обясни невинно. — Толкова много имаме да наваксваме, не мислиш ли?

— Да — съгласи се Линдзи предпазливо и понечи да се върне в кабинета си и да направи чая, ала Рут я изпревари:

— Аз ще го направя — предложи тя. Чувстваше, че двамата биха могли да си говорят по-свободно, ако тя не стои между тях. — Знам кое къде е — втурна се в кабинета, преди Линдзи да бе успяла да се съгласи или да откаже.

Николай небрежно измъкна напосоки една плоча и я постави на грамофона. Тихият романс на Шопен предразполагаше към интимен разговор.

— Прелестно момиче — забеляза той. — Поздравявам те за избора.

Линдзи се усмихна и погледна към вратата, която Рут бе оставила наполовина отворена.

— Сега, след като ѝ го каза, тя ще работи по-упорито от всякога. Ти ще я вземеш в трупата, Ник — започна Линдзи, внезапно решила още сега да осигури щастието на Рут. — Тя...

— Това не е решение, което се взема с едно щракване на пръстите — прекъсна я Ник. — Пък и не е само мое решение.

— О, знам, знам — съгласи се Линдзи нетърпеливо и хвана ръцете му. — Не бъди логичен, Ник, кажи ми какво чувстваш, какво ти подсказва сърцето.

— Моето сърце ми казва, че ти трябва да се върнеш в Ню Йорк — стисна пръстите ѝ, като усети, че тя се опитва да ги издърпа. — Моето сърце ми казва, че ти си обидена и объркана, но въпреки това си една от най-изключителните балерини, с които някога съм танцувал.

— Говорехме за Рут.

— Ти говореше за Рут, Птичка — възрази Ник и тихият му глас привлече погледа ѝ към очите му. — Имам нужда от теб — каза той простишко.

— Ох, недей — Линдзи поклати глава и затвори очи. — Не се бориш честно.

— Честно ли, Линдзи? — Ник бързо я раздруса. — Правилно или неправилно не означава честно. Хайде, погледни ме — тя се подчини и отвори сините си очи. — Този архитект... — подзе той.

— Не — прекъсна го бързо Линдзи. — Не сега, не още.

Отново изглеждаше бледа и уязвима и Ник вдигна ръка към бузата ѝ.

— Добре. Тогава ще те попитам нещо друго. Мислиш ли, че бих искал да се върнеш в трупата, да танцуваш най-важната роля в моя първи балет, ако имах някакви съмнения в твоя талант? — тя понечи да заговори, ала той вдигна вежди и я спря: — Преди да кажеш нещо за сантименталност или за приятелство, първо помисли.

Линдзи пое дълбоко въздух, отвърна се от него и тръгна към станката. Познаваше Николай Давидов и разбираше безкрайния му егоизъм, когато ставаше дума за балет. Той можеше да бъде щедър, всеотдаен, безкористен. Когато му беше удобно. Но когато ставаше дума за балет, Ник бе истински професионалист. Балетът владееше огромната част от неговото сърце. Тя разтърка врата си, който отново се бе напрегнал. Всичко това ѝ се струваше твърде много, за да го премисли, твърде много, за да се справи с него.

— Не знам — прошепна Линдзи. Нищо не изглеждаше толкова ясно и сигурно, както само преди няколко часа. Обърна се към него и вдигна ръце. — Просто не знам.

Когато Николай се приближи към нея, тя вдигна глава и той видя, че болката все още бе примесена с объркване. Острото изсвирване на чайника в кабинета ѝ моментално заглуши Шопен.

— По-късно ще говорим — реши Ник и я прегърна. — Сега ще си починаем, преди да е започнал твоят урок.

Тръгнаха заедно към кабинета. По пътя Линдзи спря и бързо го прегърна.

— Радвам се, че си тук.

— Добре — той отвърна на прегръдката ѝ. — Тогава след урока можеш да ме почерпиш една вечеря.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В деня след Коледа от двете страни на пътя имаше преспи. От стрехите на къщите се спускаха дебели висулки, а клоните на дърветата бяха сковани от лед. Въздухът бе свеж и студен, слънцето грееше слабо.

Неспокойна и доста отегчена, Моника отиде в градския парк. Игрището изглеждаше изоставено и тъжно. Тя изчисти снега от една дървена люлка и седна на нея. Засили се с крака и се залюля. Тревожеше се за Линдзи.

Имаше промяна, някаква промяна. Тя бе започнала веднага след първия сняг. Моника не бе сигурна дали промяната бе предизвикана от времето, което Линдзи бе прекарала със Сет, или пък от посещението на Ник Давидов. Просто за Линдзи не бе характерно да е в лошо настроение. Ала времето минаваше, а лошото ѝ настроение оставаше. Моника се чудеше дали не бе по-чувствителна към настроението на Линдзи, защото собственото ѝ настроение бе толкова несигурно.

Тя бе потресена от откритието, че дългото ѝ увлечение към Анди бе прераснало в истинска любов.

Боготвореше го от първия ден, когато той бе дошъл у дома с брат ѝ, облечен с футболния екип на гимназията. Тогава тя бе на десет години, а той на петнайсет. По ирония на съдбата най-важното ѝ препятствие бе човекът, когото чувстваше най-близък — Линдзи.

Защо не можеше Линдзи да види колко бе луд Анди по нея? Моника се наведе назад в люлката, наслаждавайки се на трепването в стомаха си, когато небето се залюля. То бе светлосиньо. Защо не ѝ го бе казал? Тя се отблъсна по-силно.

През време на отсъствието на Линдзи от Клифсайд Моника бе влюбено девойче, към което Анди се бе отнасял мило, с разсеяни потупвания по главата.

След завръщането на Линдзи той сякаш не забелязваше, че малката сестричка на приятеля му бе пораснала. Както пък Линдзи не забелязваше колко влюбен в нея бе Анди.

— Здравсти.

Моника завъртя глава и за малко зърна усмивката на Анди, преди да отлети напред. Когато се люшна назад, усмивката още я имаше. Тя заора с крака да се забави.

— Здравсти — успя да отговори, когато той се спря в полезрението ѝ.

— Рано си станала като за неделя — забеляза Анди и разсеяно прокара ръка по стойката на люлката. — Как прекара Коледа?

— Ами... Добре — Моника се изруга наум и се опита да каже нещо свързано. — И ти си излязъл рано.

Анди сви рамене и седна до нея на люлката. Сърцето на Моника се разтрепери.

— Искях да се поразходя — измърмори той. — Още ли даваш уроци по пиано?

Тя кимна.

— Чух, че разширяваш цветарницата.

— Да, добавих цял отдел за цветя в саксии.

Моника се вгледа в ръцете, уловили веригите на люлката до нея. Бе удивително как такива големи и мъжествени ръце можеха да подреждат цветята с такова невероятно изящество. Това бяха нежни ръце.

— Днес ще отваряш ли?

— Мисля да отворя за малко следобед — размърда широките си рамене. — Май само ние с теб сме станали — обърна глава да ѝ се усмихне и сърцето ѝ се преобърна.

— Аз... Аз обичам да ставам рано — смотолевя тя.

— Аз също.

Очите ѝ бяха влажни и плашливи като на кученце. Дланите ѝ горяха в декемврийския въздух. Моника стана и неспокойно закрачи из игрището.

— Мислил ли си някога да заминеш от Клифсайд? — попита тя след кратко мълчание.

— Разбира се — Анди се отблъсна от люлката и тръгна до нея. — Особено когато ми е криво. Обаче всъщност не ми се иска да заминавам.

Моника го погледна.

— И аз не искам — ритна изоставена топка, полузаровена в снега. Наведе се и я взе. Анди гледаше как бледото зимно слънце грее в косите ѝ. — Помня как тренирахте с брат ми в задния двор — подхвърли леко топката. — Понякога хвърляхте и на мен.

— Беше доста добра като за момиче — призна Анди и си спечели едно мръщене. Той се засмя. Бе му по-весело, отколкото когато тръгна на разходка. Моника винаги го караше да се чувства добре. Когато тя отново подхвърли топката, той я грабна. — Ще изиграем ли една?

— Добре — Моника изтича през снега и подскочи няколко пъти, припомняйки си движенията отпреди години. Анди се отдръпна и топката полетя към нея в плавна дъга. Тя ловко я хвана.

— Не е лошо — извика Анди. — Обаче никога няма да вкараш. Моника грабна топката под мишница.

— Гледай! — Втурна се през отъпкания сняг. Затича се право към него и преди да бе успял да я хване, рязко зави наляво. Пъргавостта ѝ го изненада, но рефлексите му бяха добри. Той се обърна и хукна след нея. Увлечен в гонитбата, се хвърли напред, улови я за кръста и я събори. Двата тупнаха в снега с приглушен удар. Моментално паникьосан, Анди се претърколи върху нея. Лицето ѝ, покрито със сняг, бе зачервено.

— Леле, Моника, извинявай! Добре ли си? — започна да изтупва снега от бузите ѝ. — Изобщо не мислех. Ударих ли те?

Тя поклати глава, ала още не бе възстановила дишането си дотолкова, че да отговори. Той лежеше наполовина върху нея и припряно чистеше снега от лицето и косите ѝ. Дъхът им се сливаше. Моника се усмихна на изражението му на ужасена загриженост и очите им се срещнаха. Неочаквано Анди се поддаде на импулса и леко, колебливо я целуна по устните.

— Сигурна ли си, че си добре? — вкусът му бе по-сладък, отколкото си бе представяла. Опита го отново, когато той за втори път наведе устни.

— О, Анди! — Моника обви ръце около врата му и се извъртя, докато той се озова под нея. Устните ѝ се приближиха към неговите, но в целувката ѝ нямаше нищо леко или нерешително. В яката на Анди се изсипа сняг, ала той не му обърна внимание, а я прегърна, за да продължи неочакваното.

— Обичам те — промълви тя, докато устните ѝ обхождаха лицето му. — Толкова те обичам.

Анди я погали по косите. Моника се чувстваше безтегловна. Анди сякаш бе решил безкрай да лежи там, а тя, мека и уханна, се бе сгушила във врата му. После той седна, все още притискайки я към себе си и се вгледа в очите ѝ, тъмни, влажни и красиви. Отново я целуна.

— Ела да отидем у нас — ръката му се обви около раменете ѝ да я привлече по-близо.

Линдзи мина с колата си край Моника и Анди и разсеяно вдигна ръка за поздрав. Никой от тях не я видя. Съзнанието ѝ бе заето със собствените ѝ мисли и тя продължи към Къщата на скалата. Трябваше да говори със Сет. Времето, чувстваше Линдзи, изтичаше за нея, за тях, за Рут. Сякаш нищо не ставаше както трябва... Поне от следобеда, в който снегът спря.

Сет почти веднага бе заминал на своя строеж в Нова Зеландия и се бе върнал едва няколко дни преди Коледа. Не бе ѝ писал, не се бе обаждал и въпреки че Линдзи не бе и очаквала, все пак се бе надявала. Той болезнено ѝ липсваше. Искаше отново да бъде с него, да уловя отново част от щастието, част от близостта, която бяха споделили. И въпреки това знаеше, че след като говорят, ще са по-далеч отвее кога. Тя трябваше да го убеди с всички възможни средства да пусне Рут. Последният разговор с Ник я убеди, че бе време да настоява за това, което бе необходимо, както я убеди и че е време да вземе окончателно решение за своя собствен живот. Линдзи искаше Рут да е с нея в Ню Йорк.

Бавно взе широкия завой по алеята на Сет, гледайки как къщата изниква иззад пътя. След като спря колата, изчака да си поеме дъх, защото сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Не искаше отново да се държи като глупачка, когато види Сет. Шансовете на Рут зависеха от това, тя да е достатъчно силна, за да го убеди, че знае какво е нужно на момичето.

Излезе от колата, нервно стисна с две ръце чантичката си и се запъти към входната врата. Отпусни се, каза си. Не можеше да позволи чувствата ѝ към него да разрушат онова, заради което бе дошла.

Вятърът зачерви лицето ѝ и Линдзи му бе благодарна. Бе прибрала косата си в стегнат кок на тила, така че вятърът да не я

разроши. В този момент бе жизненоважно да е стегната. Знаеше, че спомените за преживяното със Сет не бяха умрели, бяха само заспали и щяха да се стоварят върху нея в момента, в който прекрачеше прага му.

Вдигна ръка и натисна звънеца. За щастие чакането бе кратко. Скоро Уърт отвори.

Бе облечен също както предния път. Тъмният костюм и вратовръзката му бяха безупречни. Бялата му риза светеше от чистота. Брадата му бе старателно подстригана, изражението му неразгадаемо.

— Добро утро, госпожице Дън — нищо в гласа му не издаваше изненадата му от ранното ѝ посещение.

— Добро утро, господин Уърт. — Линдзи успяваше да се сдържи да не мачка нервно чантичката си, но част от тревогата се отразяваше в очите ѝ. — Сет тук ли е?

— Доколкото знам, той работи, госпожице — Уърт възпитано се отмести да ѝ направи път да влезе в топлата къща. — Ако обичате да изчакате в гостната, ще видя дали може да прекъсне заниманията си.

— Да, аз... Благодаря — тя прехапа устни и тръгна зад изправената му фигура. Не започвай да пелтечиш, молеше се наум.

— Ще взема палтото ви, госпожице — предложи той, когато Линдзи влезе в гостната. Тя мълчаливо го свали. Огънят прачеше. Спомняше си как правиха тук любов за пръв път, когато камината съскаше, а часовникът отброяваше миговете, през които бяха заедно.

— Госпожице?

— Да? Да, извинявайте — Линдзи отново се обърна към Уърт, внезапно осъзнала, че той ѝ говори.

— Бихте ли желали кафе, докато чакате?

— Не, нищо. Благодаря ви — тя свали ръкавиците си и се приближи към прозореца. Искаше да се овладее, преди Сет да бе дошъл. Остави чантичката и ръкавиците на масичката и сплете пръсти.

Откри, че ѝ бе трудно да чака тук, в стаята, в която за пръв път му бе отдала любовта си. Спомените бяха болезнено интимни. Приоритети, напомни си Линдзи. Трябва да помня приоритетите. В стъклото на прозореца виждаше мъглявото си отражение — тесните сиви панталони, тъмnochервения мохерен пуловер с широки ръкави. Изглеждаше спокойна, ала спокойствието ѝ, както жената в стъклото, бе само илюзия.

— Здравей, Линдзи.

Тя се обърна, като си мислеше, че е подготвена. Но когато го видя, в нея се втурнаха хиляди чувства, и най-силното от тях бе една всепоглъщаща радост. Линдзи се усмихна, преизпълнена с нея, и се приближи към Сет. Ръцете ѝ се протегнаха към неговите без колебание.

— Сет, толкова се радвам да те видя — почувства как пръстите му за момент ги стиснаха, после той я пусна.

— Изглеждаш добре — каза го с такъв безлично далечен тон, че тя преглътна думите, които трептяха на върха на езика ѝ.

— Благодаря — Линдзи се обърна и отиде до камината. Имаше нужда да се сгрее. — Надявам се, че не ти преча.

— Не — Сет остана, където си беше. — Не ми пречиш.

— Добре ли мина в Нова Зеландия? — попита тя и отново се обърна към него с по-сдържана усмивка. — Сигурно времето там е било по-различно.

— Малко — съгласи се той и се приближи, ала остави безопасно разстояние между тях. — В началото на годината ще трябва да се върна за няколко седмици. След това нещата трябва да се уредят. Рут ми каза, че къщата ти е продадена.

— Да — Линдзи дръпна яката на пуловера си. Искаше ѝ се да има нещо, с което да запълни ръцете си. — Преместих се в школата. Всичко се променя, нали? — Сет наклони глава в знак на съгласие. — Там има достатъчно място, разбира се, а и къщата изглеждаше ужасно празна, когато останах сама. Ще бъде по-лесно да организирам вещата, когато отида в Ню Йорк...

— Ти отиваш в Ню Йорк? — прекъсна я той рязко и тя видя как веждите му се сключиха. — Кога?

— Следващия месец.

Линдзи отново се насочи към прозореца. Вече не можеше да стои на едно място.

— Тогава Ник започва да поставя своя балет. Най-после стигнахме до съгласие.

— Разбирам — произнесе Сет бавно и се загледа в дългата извивка на шията ѝ, докато тя се обърна отново към него. — Значи си решила да се върнеш.

— За едно представление — усмихна се Линдзи, като се опитваше да се преструва, че това е обикновен разговор. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. — Премиерата ще се предава по телевизията. Тъй като съм най-известната партньорка на Ник, аз се съгласих да танцувам главната роля. Фактът, че отново сме се събрали, ще привлече повече внимание.

— Едно изпълнение — повтори Сет, пхна ръце в джобовете си и се взря в нея. — Наистина ли вярвали, че ще можеш да спреш дотам?

— Разбира се — тя се опита да го каже спокойно. — Имам много причини да го направя. Това е важно за Ник — Линдзи въздъхна. Тънките слънчеви лъчи проникваха през прозореца и падаха върху косите ѝ. — И е важно и за мен.

— За да видиш дали още можеш да бъдеш звезда?

Тя вдигна вежди и почти се засмя.

— Не, ако беше така, нещата щяха да са съвсем различни. Това никога не е било важно за мен. Предполагам, че точно затова не можех да се разбера с майка си.

— Не мислиш ли, че това ще се промени когато отново заживееш в онзи свят? — в гласа му се долавяха нотки, от които Линдзи се намръщи. — Когато танцуваше с Давидов в школата, вложи в танца всичко, което си била.

— Да, така и трябва да бъде — тя съкрати част от разстоянието между тях, мъчейки се да го накара да разбере. — Но да танцуваш и да участваш в представление съвсем не е едно и също нещо. Аз съм участвала в представления — припомни ми Линдзи. — Била съм в светлината на прожекторите. Повече нямам нужда от това.

— Сега е много лесно да го кажеш. Ще ти е по-трудно, когато отново застанеш под прожекторите.

— Не — поклати глава тя. — Зависи от причините, поради които съм се върнала — пристъпи към него и докосна с пръста опакото на ръката му. — Искаш ли да чуеш моите причини?

Той дълго и мълчаливо я гледа, после се извърна.

— Не. Не мисля, че искам — застана с лице към огъня. — А ако те помоля да не отиваш?

— Да не отивам? — гласът ѝ изразяваше нейното объркване. — Защо би ме помолил за такова нещо?

Сет се обърна и очите им се срещнаха. Той не я докосна.

— Защото съм влюбен в теб и не искам да те загубя.

Очите на Линдзи се разшириха. В следващия миг бе в прегръдките му и се притискаше с всички сили към него.

— Целуни ме — помоли тя. — Преди да съм се събудила.

Устните им се срещнаха, вкусиха се и се разделиха, за да се вкусят отново, докато острият глад се утоли. За момент Линдзи притисна лице към рамото му. Не смееше да повярва на това, което бе чула. Почувства как ръцете му се плъзнаха надолу по пуловера, после нагоре под него.

— Липсваше ми да те докосвам — прошепна Сет. — Имаше нощи, когато не можех да мисля за нищо, освен за твоята кожа.

— О, Сет, не мога да повярвам. — вплете пръсти в косата му и се отдръпна да го погледне. — Кажи ми го пак.

Той я целуна по челото и я привлече към себе си.

— Обичам те — въздъхна и тя усети как тялото му се отпусна. — Не съм го казвал на никоя друга жена.

— Дори и на италианската контеса или на френската филмова звезда? — долетя приглушеният ѝ глас откъм шията му.

Сет я отдалечи от себе си, така че очите им да се срещнат, и я погледна сериозно и настойчиво.

— Никой не ме е докосвал както теб. Бих могъл да кажа, че цял живот съм търсил жена като теб, ала не е така. — Той се усмихна, плъзна длани нагоре по ръцете ѝ и обхвана лицето ѝ. — Не знаех, че съществува жена като теб. Ти беше изненада.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е казвал — Линдзи обърна глава и целуна дланта му. — Когато разбрах, че те обичам, се уплаших, защото това означава, че си ми много нужен — погледна го и всичко в лицето му я привличаше. Сет бе завладял не само сърцето и тялото ѝ, а и ума ѝ. Дълбочината на чувствата ѝ се стори грандиозна. Внезапно се притисна към него. Сърцето ѝ се блъскаше бясно. — Прегърни ме — прошепна тя и затвори очи. — Все още се страхувам.

Устните ѝ потърсиха неговите и целувката ги наелектризира. Потънаха един в друг, така че никой не можеше да изплува сам на повърхността. Това бе целувка на пълната зависимост. Всеки от тях даваше и получаваше всичко.

— Бях полумъртва, откак онзи ден излезе от залата — призна Линдзи и пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му. — Всичко ми се

струваше плоско, като снимка на сняг.

— Не можех да остана. Ти ми каза, че това, което се е случило между нас, е било много хубаво. Двама големи хора, свободни, които са изпитали привличане един към друг. Много просто — поклати глава и собственически я привлече към себе си. — Това ме задушаваше. Аз те обичах, имах нужда от теб. За пръв път в живота ми не беше просто.

— Не можеш ли да разбереш кога някой лъже? — попита тя тихо.

— Не и когато се опитвам да се справя с това, че съм влюбен.

— Ако знаех... — Линдзи се сгуши в гърдите му, заслушана в ударите на сърцето му.

— Искях да ти кажа, но после те видях как танцуваш. Беше толкова прекрасна, толкова съвършена — вдъхна аромата ѝ и я прегърна по-силно. — Мразех го. Докато те гледах, ти с всяка секунда се отдалечаваше от мен.

— Не, Сет — тя притисна пръсти към устните му да го спре. — Не е така. Изобщо не е така.

— Не е ли? — Сет я хвана за раменете и я отдръпна от себе си. — Той ти предлагаше живот, който ти никога не можеш да споделиш с мен. Казах си, че трябва да постъпя както е нужно и да те оставя да си отидеш. През всичките тези седмици стоях далеч от теб. Ала в момента, в който те видях тук, разбрах, че не мога да те пусна да си отидеш.

— Ти не разбираш — очите ѝ бяха тъжни и молеци. — Аз не искам отново онзи живот, нито мястото под прожекторите, дори ако можех да го имам. Не затова се връщам да направя този балет.

— Не искам да отиваш — пръстите му се впиха в раменете ѝ. — Моля те да не отиваш.

Линдзи за момент се вгледа в нето. Очите ѝ все още бяха премрежени от чувства.

— А ако аз те помоля да не отиваш в Нова Зеландия?

Сет рязко я пусна и се извърна.

— Не е същото. Това ми е работата. След няколко седмици ще свърши и аз ще се върна. Това не е нещо, което да управлява целия ми живот — обърна се към нея. Ръцете му бяха свити в юмруци в джобовете.

— Би ли имало място за мен и за деца в твоя живот, ако си прима балерина в трупата?

— Вероятно не — тя се приближи, но от изражението в очите му разбра, че няма да ѝ стигне смелост да го докосне. — Ала аз никога няма да бъда прима балерина в трупата. Това не може да стане, дори да го исках с цялото си сърце. А аз и не го искам. Защо не можеш да разбереш? Аз просто нямам нужда от това. Дори няма официално да съм в трупата за това представление. Ще се явя като гост — този път Линдзи бе тази, която се извърна, прекалено развълнувана, за да стои на едно място. — Искам да го направя. Заради Ник, защото той е мой приятел. Нашите отношения са много специални. И заради себе си. Така ще мога да затворя тази страница от живота си с нещо хубаво, вместо със смъртта на баща ми. Това е много важно за мен. Аз самата доскоро не осъзнавах колко е важно. Трябва да го направя, иначе винаги ще живея със съжаления.

В настъпилото мълчание едно дърво изпращя и разсипа искри.

— Значи ще отидеш, независимо как се чувствам аз.

Тя бавно се обърна. Очите ѝ бяха сухи и прями.

— Ще отида и ще те помоля да ми имаш доверие. И искам да взема Рут.

— Не — отговорът бе незабавен и рязък. — Искаш много. Прекалено много.

— Не е прекалено много — възрази Линдзи. — Чуй ме. Ник я поиска. Той я видя как танцува, пробва я тук и я иска. До лятото тя ще получи място в ансамбъла, Сет, толкова е добра. Не я задържай.

— Не ми казвай да не я задържам — в думите му трептеше ярост. — Ти ми описа емоционалните страдания, напрежението, изискванията. Рут е още дете. Тя няма нужда, от това.

— Има нужда — Линдзи отново се приближи към него. — Тя не е дете. Рут е млада жена и има нужда от всичко това, ако иска да стане балерина. Ти нямаш право да ѝ го отказваш.

— Имам всичкото право.

Линдзи пое дълбоко въздух и се помъчи да се овладее.

— Официално правата ти ще свършат след няколко месеца и тогава ще я поставиш в положението да трябва да тръгне срещу твоите желания. Това ще я накара да се чувства ужасно нещастна, а и за нея

вече може да е твърде късно. Николай Давидов не предлага да обучава всяка млада балерина, която срещне. Рут е особен случай.

— Не ми говори за Рут! — изненадващо повиши глас Сет. — Трябваше й почти година, за да започне отново да се чувства щастлива. Няма да я хвърля в един свят, в който всеки ден ще трябва да се самонаказва, само за да не потъне. Ако ти искаш това, вземи го. Не мога да те спра — хвана я за ръка и я дръпна към себе си. — Но няма да преживееш кариерата си чрез Рут.

Линдзи пребледня. Очите и бяха огромни, сини и невярващи.

— Това ли мислиш за мен? — прошепна тя.

— Не знам какво да мисля за теб — лицето му бе пламвало от гняв, както нейното бе замръзнало от шока. — Не те разбирам. Аз не мога да те задържа тук. Не е достатъчно, че те обичам. Ала Рут е друга работа. Ти няма да запазиш върху себе си светлината на прожекторите чрез нея, Линдзи. Ще трябва сама да се бориш за това.

— Пусни ме, моля те — този път тя бе напълно овладяна. Въпреки че трепереше, гласът ѝ бе съвсем спокоен. Когато Сет я пусна, Линдзи за момент се спря и се вгледа в него. — Всичко, което ти казах днес, е истина. Всичко. Би ли помолил Уърт да ми донесе палтото? Скоро имам уроци — обърна се към огъня. Гърбът ѝ бе изправен. — Мисля, че нямаме какво друго да си кажем.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе съвсем различно да е ученичка, а не учителка. Повечето от жените в класовете на Линдзи бяха много по-млади от нея, всъщност бяха още момичета. Надхвърлилите двацет и пет години бяха отдавна в професионалния балет. Тя работеше упорито. Дните бяха много дълги и заради това нощите се понасяха по-леко.

Часовете бяха запълнени с уроци, после репетиции и отново уроци. Линдзи живееше в една квартира с две колежки от трупата, които ѝ бяха приятелки от времето на професионалната ѝ кариера. Нощем тя спеше дълбоко, замаяна от умора. Сутрин тялото ѝ бе под контрола на уроците. Януари свърши, дойде февруари и мускулите ѝ отново започнаха да свикват с болките и спазмите. Животът бе същият, какъвто го помнеше — невъзможен.

Прозорците на залата бяха потъмнели от ледената буря, ала сякаш никой не забелязваше. Репетираха танц от първо действие на балета на Давидов „Ариел“. Музиката бе приказна и извикваше във въображението сцени на тъмни гори и диви цветя. Там младият принц щеше да срещне Ариел, Смъртният и самодивата щяха да се влюбят. Па де дьото бе трудно, особено за женската роля, заради комбинациите от субресо и жете. Движенията трябваше да са леки и ефирни и това изискваше върховна енергия. Към края на сцената Линдзи трябваше да отскочи от Николай, да се завърти във въздуха, за да се окаже предизвикателно с лице към него, когато отново докосне земята. Тя се приземи неуверено и едва се удържа да не се подхлъзне. Ник изруга цветисто.

— Извинявай — произнесе Линдзи задъхано.

— Извинения! — тръсна той ядно глава. — Не мога да танцувам с извинения.

Другите танцьори я гледаха съчувствено. Те всички бяха страдали от острия език на Давидов. Пианистката машинално започна отначало.

Тялото я болеше от дванадесетте часа безмилостни репетиции.

— През цялата трета сцена краката ми почти не докосват земята — сопна му се тя. Някой ѝ подаде кърпа и Линдзи с благодарност изтри потта от врата и челото си — Аз нямам крила, Ник.

— Очевидно.

Изненада се колко я жегна неговият сарказъм. Обикновено я вбесяваше и скандалът, който се разразяваше, разведряваше атмосферата. Сега изпита нуждата, да се защити.

— Трудно е — отрони тя и прибра измъкналите се кичури коса зад ухото си.

— Трудно? — изрева Ник, прекоси залата и се изправи срещу нея. — Ами че трудно е, да. Да не би да съм те довел да ми правиш прости пируети по сцената? — Сините му очи горяха, мократа му коса се къдреше около лицето.

— Не си ме ти довел — възрази Линдзи, но гласът ѝ бе треперлив, без обичайната си сила. — Аз дойдох.

— Ти дойде — махна той с ръка и се извърна. — За да танцуваш като шофьор на камион.

Риданието се надигна толкова бързо, че тя не можа да го сдържи. Ужасена, Линдзи притисна ръце към лицето си. Преди да изтича от залата, успя да види само потресеното изражение на Ник.

Затръшна зад себе си вратата на съблекалнята, сви се на пейката в ъгъла и заплака, сякаш сърцето ѝ се късаше. Не можеше повече да се сдържа и изля цялата си болка. Хлиповете ѝ отекваха от стените и се връщаха при нея. Когато една ръка се обви около раменете ѝ, Линдзи прие предлаганото утешение. Имаше нужда от някого.

Николай я залюля в прегръдките си, докато силата на сълзите ѝ започна да намалява. Тя се бе сгушила в него като дете, а той я галеше по косите и шептеше нещо на руски.

— Малкото ми гълъбче — нежно я целуна по челото. — Бях жесток с теб.

— Да — Линдзи изтри сълзите с кърпата, която бе метнала върху раменете си. Бе изтощена, празна и ако болката още я имаше, бе прекалено вцепенена, за да я усети.

— Ала винаги по-рано ти се бореше — Ник вдигна брадичката ѝ. Очите ѝ бяха блестящи и влажни. — Бързо ни минаваше, нали? — усмихна ѝ се и целуна ъгълчетата на устните ѝ. — Аз ти се развивам, ти ми се развиваш, после танцуваме.

За ужас и на двамата тя зарови глава в рамото му и отново заплака.

— Не знам защо се държа така — пое дълбоко въздух да се успокои. — Мразя хора, които се държат така. Обаче всичко изглежда толкова ненормално. Понякога ми се струва, че съм се върнала преди три години и нищо не се е променило. После виждам момичета като Алисън Грей — Линдзи подсмръкна, мислейки за балерината, която щеше да поеме ролята на Ариел. — Та тя е на дванайсет години!

— На двайсет — поправи я Николай и я погали по главата.

— Кара ме да се чувствам на четиридесет. А уроците са сякаш с часове по-дълги, отколкото бяха на времето.

— Справяш се прекрасно и го знаеш — той я прегърна и я целуна по върха на главата.

— Чувствам се като дръвник — обясни Линдзи нещастно. — Като непохватен дръвник.

Ник се усмихна в косите ѝ, но гласът му остана съчувствен.

— Свалила си двата килограма.

— Три — поправи го тя и отново изтри очи. — Кой има време да яде? Сигурно ще продължа да се смалявам, докато изчезна — огледа се и очите ѝ се разшириха. — Ник, ти не можеш да влизаш тук, това е женската съблекалня!

— Аз съм Давидов — заяви той царствено. — Аз мога да влизам където си поискам.

Това я разсмя и Линдзи го целуна.

— Чувствам се като пълна глупачка. Никога преди не съм рухвала така на репетиция.

— Не е заради нещата, за които говорехме — Ник я хвана за раменете и я погледна сериозно. — Заради архитекта е.

— Не — възрази тя прекалено бързо. Той само вдигна вежди. — Да — въздъхна Линдзи и затвори очи.

— Да.

— Искаш ли да поговорим за това сега?

Тя отвори очи и кимна. Облегна се на рамото му и замълча за момент.

— Той ми каза, че ме обича — подзе Линдзи. — Мислех, че цял живот съм чакала това. Той ме обича и животът ще бъде прекрасен. Ала любовта не е достатъчна. Не го знаех, но е така. Разбиране,

доверие... Без тях любовта е като затворена ръка — отново замълча, спомнила си всеки миг от последната среща със Сет. Николай я чакаше да продължи. — Той не можеше да приеме, че се връщам за този балет. Не можеше... Не искаше да разбере, че трябва да го направя. Не ми повярва, когато му казах, че е само за този път. Не искаше да повярва, че аз вече не искам този живот, че искам да изградя живота си с него. Помоли ме да не идвам.

— Това е било егоистично — заяви Николай, намръщи се и я привлече по-близо. — Той е егоист.

Линдзи се усмихна, спомнила си колко бе просто за Ник да настоява тя да дойде. Изглежда се разкъсваше между двама мъже егоисти.

— Да. Ала може би в любовта би трябвало да има някакъв егоизъм. Не знам — сега бе спокойна, дишаше равномерно. — Ако ми беше повярвал, ако беше повярвал, че не се връщам към живот, в който няма място за него, може би щяхме да достигнем до съгласие.

— Може би?

— Въпросът е и за Рут — върху сърцето ѝ сякаш се стовари нова тежест. — Не можах да му кажа нищо, което да го убеди да я изпрати тук. Нищо, което да го накара да види, че я лишава от всичко, което е тя самата, от всичко, което би могла да бъде. Често сме спорили за това, а най-жестоко последния път, когато го видях — Линдзи преглътна. Чувстваше как част от болката се връща. — Той много я обича и приема много сериозно отговорността си за нея. Не иска тя да преживява изпитанията на живота, който водим ние тук. Мисли, че е прекалено млада, и... — прекъсна я руска псувня, която Линдзи разпозна. Настроението ѝ малко се разведри и тя отново се отпусна на рамото му. — Ти би го разбрал, естествено, обаче за външен човек нещата изглеждат по друг начин.

— Има само един начин — прекъсна я той.

— Начинът на Давидов — подсказа му Линдзи, обожавайки безусловната му самоувереност.

— Естествено — съгласи се Николай, но тя долови хумора в гласа му.

— Човек, който не е в балета, би могъл да не е съгласен — промълви Линдзи. — Аз разбирам как се чувства той и от това, предполагам, нещата стават по-трудни, защото знам, че независимо от

всичко мястото на Рут е тук. Сет има чувството... — тя прехапа устни, като си спомни. — Той мисли, че аз искам да я използвам, за да продължа кариерата си чрез нея. Това беше най-лошото.

Давидов няколко минути мълча. Премисляше казаното от Линдзи, после го добави към собствените си впечатления от Сет Бениън.

— Мисля, че човек, който би ти казал такова нещо, трябва да е бил много наранен.

— Повече не го видях. Разделихме се обидени.

— Ти ще се върнеш през пролетта, когато спреш да танцуваш. Тогава ще го видиш — Ник вдигна лицето й.

— Не знам. Не знам дали ще мога — очите й бяха трагични. — Може би е най-добре да оставим нещата такива, каквито са, за да не си причиним отново болка.

— Любовта боли, Птичка — сви рамене той. — Балетът ти причинява болка, любимият ти причинява болка. Това е животът. А сега си измий лицето — каза бодро. — Време е отново да танцуваме.

Линдзи бе изправена до станката пред огледалото. Сега бе сама в репетиционната пет етажа над Манхатън и прозорците бяха тъмни. От грамофона се носеше бавна музика, само пиано. Тя се обърна и повдигна десния си крак. Изглеждаше като една дълга линия, от бедрото до пръстите. Без да откъсва очи от отражението си, го изнесе назад в позицията атитюд, после бавно се повдигна на пръсти. Задържа се, без да позволява на мускулите си да затреперят, после все така бавно се върна в изходно положение. Повтори упражнението и с левия си крак.

Бе минала почти една седмица от избухването й на репетицията. Оттогава всяка вечер, след като другите си тръгнаха, Линдзи оставаше в залата. Още един час напомняне на тялото й какво се иска от него, още един час, без да мисли за Сет. Глисад, стегни се, заповядваше съзнанието й и тялото й се подчиняваше. След месец и половина щеше да участва в представление. За пръв път от три години. За последен път в живота си. Трябваше да бъде готова.

Спусна се в болезнено бавно гран плие. Чувстваше всяко сухожилие. Трикото й бе мокро от пот. Когато отново се вдигна,

някакво движение в огледалото наруши концентрацията ѝ. Бе на път да изругае неканения посетител за прекъсването, ала погледът ѝ се фокусира.

— Рут? — обърна се и момичето се втурна към нея и я прегърна силно. Линдзи се върна към първия път, когато се срещнаха. Тогава бе докоснала рамото на Рут и бе отблъсната. Колко далеч бяха от това време, помисли тя и с все сила отвърна на прегръдката. — Дай да те погледна — отдръпна я и хвана с две ръце лицето ѝ, възбудено, засмяно, със сияещи тъмни очи. — Изглеждаш чудесно. Чудесно.

— Липсваше ми. Толкова ми липсваше.

— Какво правиш тук? — Линдзи хвана ръцете ѝ и машинално ги стисна да ги стопли. — Сет... Сет с теб ли е? — погледна към вратата с надежда и страх.

— Не, той е вкъщи — Рут видя отговора на въпроса, който таеше. Тя все още го обичаше. — Точно сега не може да замине.

— Разбирам — Линдзи отново насочи вниманието си към Рут и успя да се усмихне. — Но как попадна тук? И защо?

— Пристигнах с влак — обясни Рут. — За да уча балет.

— Да учиш? — Линдзи замръзна. — Не разбирам.

— Имахме дълъг разговор с чичо Сет преди няколко седмици, преди той да замине за Нова Зеландия — тя разкопча якето си и го свали. — Всъщност, веднага след като ти дойде в Ню Йорк.

— Разговор? — Линдзи отиде до грамофона да спре музиката, избърса с една кърпа врата си и я преметна през раменете си. — За какво?

— За това, какво искам в живота си, какво е важно за мен и защо — Рут гледаше как Линдзи внимателно вдига плочата. Виждаше нервността в движенията ѝ. — Той много се колебаеше дали да ме пусне да дойда тук. Мисля, че знаеш това.

— Да, знам — Линдзи прибра плочата в обложката ѝ.

— Чичо Сет искаше това, което е най-доброто за мен. След като родителите ми загинаха, ми беше много трудно да се приспособя. През първите два месеца чичо зарязва всичко, само за да бъде с мен, когато имам нужда от него. И дори след това знам, че заради мен преустрои живота си, работата си — Рут остави якето си на облегалката на един дървен стол. — Беше толкова добър с мен.

Линдзи кимна, неспособна да продума. Раната отново се отваряше.

— Знам, че му беше трудно да ме пусне да дойда, да ме остави да направя избора. Беше чудесен, погрижи се за всички документи от училището и уреди да живея у едно негово познато семейство. Те имат разкошен мезонет в източната част на града. И ми разрешиха да взема Нижински — приближи се към станката и, както си беше с джинси и гуменки, започна да се упражнява. — Тук е чудесно — погледна сияеща към Линдзи в огледалото. — И господин Давидов каза, че ще работи с мен вечер, когато има време.

— Ти си се срещнала с Ник? — Линдзи дойде до нея на станката.

— Преди около час. Опитвах се да те намеря — тя се усмихна и приклекна. — Той каза, че ще те намеря тук, че всяка вечер идваш да се упражняваш. Нямам търпение да изчакам до балета. Той каза, че ако искам, мога да гледам иззад кулисите.

— И ти, разбира се, искаш — Линдзи докосна косата ѝ и отиде на пейката да се преобуе.

— Не си ли ужасно развълнувана? — Рут направи три пируета и се приближи. — Да танцуваш главната роля в първия балет на Давидов.

— Веднъж — напомни ѝ Линдзи и развърза атлазените панделки на пантофите си.

— На премиерата! — възкликна Рут, плесна с ръце и я погледна. — Как ще можеш отново да се откажеш?

— Не отново — поправи я тя. — Все още. Това е услуга, която правя на приятел и на себе си. — Линдзи свали пантофката и трепна.

— Боли ли те?

— О, Господи, да.

Рут коленичи и започна да разтрива пръстите ѝ.

Чувстваше напрежението в тях. Линдзи с въздишка облегна глава на стената и затвори очи.

— Чичо Сет ще се опита през пролетта да прекара няколко дни с мен. Той не е щастлив.

— Ще му липсваш — пръстите ѝ бавно се отпускаха.

— Нямах предвид за това.

Тези думи накараха Линдзи да отвори очи. Рут я гледаше сериозно, въпреки че пръстите ѝ продължаваха да облекчават болката

й.

— Той каза ли нещо? Написа ли нещо?

Рут поклати глава. Линдзи отново затвори очи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линдзи откри, че тригодишното отсъствие съвсем не я бе направило по-малко трескава в часовете преди представлението. През последните две седмици бе изтърпяла часове на интервюта и снимки, въпроси и отговори, светкавици и камери. Дън и Давидов отново заедно за едно-единствено представление на балета, на който самият той бе написал музиката и направил хореографията — това бе новина. Заради Ник и заради трупата тя се бе поставила изцяло на разположение на медиите. За съжаление, от това вече невъзможно дългите дни ставаха още по-дълги.

Представлението идеше да е бенефис, публиката щеше да е пълна със звезди. Балетът щеше да се предава по телевизията и всички приходи бяха предназначени за благотворителен фонд за подпомагане на надарени млади балетисти. Широкото отразяване на събитието можеше да доведе до още дарения. Заради това Линдзи искаше да успее.

Ако балета се приемеше добре, щеше да се включи в програмата за сезона. Ник неизмеримо щеше да разшири позициите си в света на танца. Заради него и заради себе си Линдзи искаше да успее.

Майка ѝ се обади по телефона, а Рут я посети в гримьорната. Разговорът по телефона бе топъл, без натиск. Мей бе доволна от предстоящото представление, както и трябваше да се очаква. Ала за изненада и радост на Линдзи, нейните собствени ангажменти и новият ѝ живот налагаха тя да остане в Калифорния. Сърцето и мислите ѝ щяха да са с Линдзи, обеща Мей, и щеше да гледа балета по телевизията.

Посещението на Рут бе глътка свеж въздух. Рут бе запленена от живота зад кулисите и с готовност помагаше на всеки, който я помолеше. Догодина, мислеше Линдзи, като я гледаше как разнася костюми, тя щеше да се занимава със собствените си костюми.

Взе един чук, седна на пода и започна да чука новите си палци, за да ги направи гъвкави, преди да завърже панделките. Костюмите ѝ

висяха подредени в гардероба. Към ударите на чука се добавяше какофонията зад сцената. Трябваше още да ѝ се сложи грим, да ѝ се направи прическата и да облече бялата пачка за първо действие. Линдзи премина през всеки от тези етапи, чувствайки видеокамерите, които запечатваха подготовката за балета. Само за загревката по нейно настояване бе оставена насаме. Тук щеше да започне да се концентрира — нещо, което ѝ бе нужно за през следващите часове.

Докато вървеше по коридора към кулисите отляво, напрежението в гърдите ѝ започна да нараства. Оттук щеше да излезе на сцената след въвеждащия танц на ансамбъла. Музиката и прожекторите бяха вече насочени към нея. Тя знаеше, че Ник ще я чака от дясната страна на сцената, където щеше да се подготвя за собственото си излизане. Рут, застанала до нея, леко докосна ръката ѝ, сякаш безмълвно ѝ пожелаваше късмет. Суеверията в театъра никога не умират.

Линдзи гледаше танцьорите, жените с дълги бели рокли, мъжете с потници и туники.

Двайсет упражнения, още петнайсет и започна да диша бавно и дълбоко. Десет упражнения и още пет. Гърлото ѝ пресъхна. Възелът, свил се в стомаха ѝ, заплашваше да се превърне в истинско гадене. Студеният слой върху кожата ѝ бе истински ужас. Тя за миг затвори очи и изтича на сцената.

При появата ѝ се надигна вълна от аплодисменти. Линдзи така и не ги чу. За нея съществуваше само музиката. Движенията ѝ се понесоха с радостта от първата сцена. Танцът бе кратък, но изнурителен и когато изтича отново зад кулисите, челото ѝ бе обсипано с капки пот. Тя се остави да я изсушат и да ѝ подадат глътка вода, докато наблюдаваше как Ник започва втората сцена. След секунди публиката бе в дланта му.

— О, да — промълви Линдзи и с усмивка се обърна към Рут. — Ще бъде прекрасно.

Балетът вървеше по своите правила и рядко се случваше единият или другият да не е под прожекторите. Във финалната сцена музиката се забави, а светлината стана мъгляво синя. Линдзи бе с развяваща се до коленете рокля. Тук Ариел трябваше да реши дали да се откаже от своето безсмъртие заради любовта. За да се омъжи за принца, тя трябваше да стане смъртна и да се отрече от цялото си вълшебство.

Линдзи танцуваше сама в огрятата от лунна светлина гора, припомнила си радостта и простотата на своя живот с дърветата и цветята. За да има любов — смъртна любов — тя трябваше да обърне гръб на всичко, което бе познавала. Изборът носеше огромна тъга. Когато, отчаяна, Ариел падна на земята и заплака, в гората влезе принцът. Той коленичи до нея, докосна рамото ѝ и вдигна лицето ѝ към себе си.

Гран па де дьо изразяваше любовта му към нея, нуждата му да я има до себе си. Той я привличаше, ала тя все още се боеше да загуби живота, който винаги бе познавала, боеше се да срещне смъртта като смъртна. Носеше се свободна през дърветата и лунната светлина, които винаги са били нейни, но отново и отново сърцето ѝ я връщаше при него. Спря, защото зората се пукваше и бе дошло време за решение.

Принцът протегна ръка към нея, ала тя се отвърна, несигурна, изплашена. В отчаянието си той понечи да си тръгне. В последния момент тя го повика. Изтича към него, когато първите слънчеви лъчи се процеждаха през дърветата. Той я вдигна на ръце и тя му даде сърцето си и живота си.

Завесата бе паднала, но Ник продължаваше да я държи. Сърцата им биеха бясно и за момент имаха очи само един за друг.

— Благодаря — той я целуна леко, като приятел на сбогуване.

— Ник... — очите ѝ преливаха от чувства, ала преди да бе успяла да каже нещо, Ник я пусна.

— Слушай — заповяда той и посочи спуснатата завеса. Аплодисментите се блъскаха в нея. — Не можем да ги караме вечно да чакат.

Цветя и хора. Сякаш гримьорната на Линдзи не можеше да побере нищо повече. Разнасяше се смях. Някой ѝ наля чаша шампанско. Тя я остави недокосната. Съзнанието ѝ вече бе опиянено. Отговаряше на въпроси и се усмихваше, но ѝ се струваше, че нищо не е на фокус. Още бе в костюм и грим, още донякъде Ариел.

Имаше мъже в смокинги и жени в блестящи вечерни рокли, смесени с елфове и горски духове. Бе говорила с един артист от звездна величина и с гостуващо френско величие. Можеше само да се

надява, че отговорите ѝ са били свързани. Когато забеляза Рут, ѝ махна да дойде.

— Остани с мен, а? — помоли Линдзи, когато момичето успя да си пробие път през тълпата. — Още не съм нормална, имам нужда някой да е до мен.

— О, Линдзи! — Рут обви ръце около врата ѝ. — Ти беше толкова прекрасна! Никога не съм виждала нищо по-прекрасно.

Линдзи се засмя и отвърна на прегръдката.

— Просто ме смъкни на земята. Още се нося във въздуха — бе прекъсната от заместник-директора, който донесе още цветя и шампанско.

Мина повече от час, преди тълпата да започне да оредява. Линдзи вече чувстваше изтощението, което идва след емоционалната приповдигнатост. Ник, който бе успял да се измъкне от своята гримьорна, за да я намери, разчисти стаята. Той разчете признаците за умора на лицето ѝ и напомни на останалите за приема, който бе организиран в близкия ресторант.

— Трябва да вървите, за да може Птичка да се преоблече — съобщи весело, потупа някого по гърба и го избути към вратата. — Запазете ни малко шампанско. И хайвер — добави Ник, — ако е руски.

След пет минути в пълната с цветя стая при Линдзи останаха само той и Рут.

— Е — обърна се Ник към Рут и я щипна по брадичката, — мислиш ли, че твоят учител се справи добре тази вечер?

— О, да! — Рут се усмихна на Линдзи. — Тя беше чудесна.

— Имах предвид мен — той отметна назад косата си с обиден вид.

— Не беше много зле — съобщи му Линдзи.

— Не много зле? — изсумтя Ник и се изправи с цялата си височина. — Рут, ще те помоля да ни оставиш с момент. Трябва да си поговоря с тази дама.

— Разбира се.

Линдзи я хвана за ръката.

— Почакай — взе от масичката една роза, една от тези, които бяха хвърляли в краката ѝ след представлението. Подаде я на Рут. — За новата Ариел някой ден.

Рут безмълвно погледна към розата, после към Линдзи. Можа само да кимне за благодарност, преди да излезе, ала очите ѝ бяха достатъчно красноречиви.

— Ах, моята малка птичка — Ник поднесе ръката на Линдзи към устните си и я целуна. — Такова добро сърце.

Тя стисна пръстите му в отговор.

— Но ти ще ѝ дадеш ролята. След три години, може би и след две.

Той кимна.

— Някои хора са родени за такива неща — очите му срещнаха нейните. — Никога няма да танцувам с по-идеална Ариел, отколкото тази, която имах днес.

Линдзи се наведе напред и лицата им почти се допряха.

— Омагьосваш ли ме, Ник? Мислех, че букетите за тази вечер свършиха.

— Обичам те, Птичка.

— Обичам те, Ники.

— Ще ми направиш ли една последна услуга?

Тя се усмихна и отново се облегна назад на стола.

— Как бих могла да откажа?

— Има още един човек, с когото искам да се срещнеш тази вечер.

Тя го погледна с добродушна умора.

— Мога само да се моля да не е още някой журналист. Ще се срещна с когото поискаш — добави неспокойно, — стига да не искаш да ходя на този прием.

— Извинена си — разреши Ник и царствено наклони глава. Отиде до вратата, отвори я и за миг се обърна да я погледне.

Линдзи седеше на стола, очевидно изтощена. Косите ѝ се спускаха свободно върху презрамките на тънката бяла рокля, очите ѝ изглеждаха екзотични с тежкия грим. Усмихна му се, ала той излезе без нито дума повече.

Линдзи за малко затвори очи, но почти веднага усети как по гърба ѝ полазиха тръпки. Гърлото ѝ пресъхна както преди първия танц от балета. Знаеше кого ще види, когато си отвори очите.

Когато Сет затвори вратата зад себе си, тя се изправи, ала бавно, сякаш измерваше разстоянието между тях. Отново бе нащрек, сякаш изведнъж се събуждаше от дълъг отморяващ сън. Внезапно усети

силния аромат и ярките цветове на букетите. Забеляза, че лицето му бе отслабнало, но очите му все още гледаха право към нея и бяха сериозни. Разбра, че любовта ѝ към него ни най-малко не бе намаляла.

— Здравей — опита се да се усмихне. Официалният костюм му отиваше, реши Линдзи и сплете пръсти. Спомни си и колко добре изглеждаше с джинси и фланелена риза. Сет Бениън имаше толкова много лица и тя ги обичаше всичките.

— Ти беше прекрасна — каза той и се приближи, ала спря, сякаш измерваше с очи всеки сантиметър от разстоянието между тях. — Но предполагам, че тази вечер си го чувала прекалено често.

— Никога не е прекалено често — отвърна тя. — И не от теб — искаше ѝ се да прекоси стаята, ала болката още я имаше и разстоянието бе твърде голямо. — Не знаех, че ще дойдеш.

— Помолих Рут да не ти казва нищо — направи още една крачка, но все още изглеждаше безкрайно далеч. — Не ти се обадох преди представлението, защото мислех, че това може да те разстрои. Струваше ми се, че няма да е честно.

— Ти я изпрати... Радвам се.

— Не бях прав за това — Сет вдигна от масата една роза и се вгледа в нея. — Мястото ѝ наистина е тук. Не бях прав за толкова много неща.

— Аз също не бях права да настоявам толкова рано — Линдзи разплете пръстите си и безпомощно отново ги сплете. — Рут имаше нужда от това, което ти ѝ даваше. Не мисля, че сега би била същият човек, ако ги нямаше тези месеци, преживени с теб. Сега тя е щастлива.

— А ти? — той отново вдигна очи и я прикова с поглед. — Ти щастлива ли си?

Тя отвори уста да отговори, ала не намери думи и се извърна. На масата стоеше наполовина пълната бутилка с шампанско и нейната недокосната чаша. Линдзи я вдигна и отпи. Пенливата течност разсея част от напрежението в гърлото ѝ.

— Искаш ли шампанско? Май имам много.

— Да — Сет направи последната крачка към нея. — Искам. Нервна от близостта му, тя се огледа за друга чаша.

— Колко глупаво — каза Линдзи, още с гръб към него. — Изглежда никъде няма чиста чаша.

— Ще пия от твоята — той сложи ръка на рамото ѝ и внимателно я обърна към себе си. Обхвана пръстите ѝ около столчето на чашата и я вдигна да отпие, без да откъсва очи от нейните.

— Нищо не е хубаво без теб — гласът ѝ прекъсна. — Нищо.

Пръстите му се стегнаха и тя видя, че нещо проблесна в очите му.

— Не ми прощавай толкова бързо, Линдзи — посъветва я Сет и прекъсна контакта, като остави чашата на масата. — Нещата, които казах...

— Не. Те сега нямат значение — очите ѝ се напълниха със сълзи и преляха.

— Имат — възрази той тихо. — За мен. Аз се страхувах, че те губя и те изхвърлих от живота си.

— Аз никога не съм била извън живота ти.

Би отишла при него, но Сет се извърна.

— Страшно е човек да е влюбен в теб, Линдзи. Толкова си топла, толкова всеотдайна. Никога не съм познавал друга като теб — когато отново се обърна, тя видя чувствата в очите му, вече не толкова овладени, не толкова сдържани. — Никога досега не съм имал нужда от никого. После започнах да се нуждая от теб и имах чувството, че ми се изплъзваш.

— Ала аз не ти се изплъзвах — Линдзи се озова в прегръдките му, преди да бе успял да каже още една дума. Когато го усети, че замръзна, вдигна лице и намери устните му. Целувката веднага стана жива и дълбока. Тихото му дишане се разливаше като удоволствие в нея. — Сет, о, Сет, три месеца бях полумъртва. Не ме оставяй пак.

Той я притисна към себе си и вдъхна аромата на косите ѝ.

— Ти ме остави — прошепна Сет.

— Няма вече — тя вдигна глава и очите ѝ, огромни и сияещи, му го обещаха. — Никога вече.

— Линдзи... — той улови в длани лицето ѝ. — Аз не мога... Няма да искам от теб да се откажеш от това, което имаш тук. Като те гледах тази вечер...

— Няма нужда да искаш нищо от мен — тя хвана ръцете му. Искаше да го накара да повярва. — Защо не можеш да разбереш? Това не е нещото, което искам. Сега не, вече не. Аз искам теб. Искам дом и семейство.

Сет я погледна внимателно и поклати глава:

— Трудно ми е да повярвам, че можеш да се откажеш от всичко това. Сигурно си чула аплодисментите.

Линдзи се усмихна. Можеше да е толкова просто.

— Сет, аз се измъчвах три месеца. Работих по-упорито, отколкото когато и да е през живота си, за да направя едно-единствено представление. Уморена съм. Искам да си отида вкъщи. Ожени се за мен. Сподели живота ми.

Той с въздишка опря чело на нейното.

— Никоя жена досега не ми е правила предложение.

— Добре, значи аз съм първата — бе толкова лесно да се разтопи в ръцете му.

— И последната — промълви Сет между целувките.

Издание:

Нора Робъртс. Отражения

ИК „Арлекин-България“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-054-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.